

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமதே வரவரமுதயே நம

அர்த்தபஞ்சகம்

இதற்கு
ஸ்ரீபிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த
விவரக்யானம்.

திரிசிபுரம் நம்பின்னை சபை எந்தர்புகும்
பேஷகருமாண திருப்பழம்பயம்
ஸ்ரீமான் இராமஸ்வாமி இராமாநுஜ தாஸரால்
சேர்க்கப்பட்ட அரும்பத விவரக்கம்
இவை

திரிசிபுரம் நம்பின்னை சபையாரால்
கும்பகோணம்

ஸ்ரீ கோமணாம்பா அச்சகவத் த்தில்
1931இல் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

மறுபதிப்பு.

ஸ்ரீவை/கந்தை/ஸ்ரீ

214, கீழ் உத்தரவீதி [விக்ரமசோழன் திருவீதி],

திருவரங்கம், திருச்சி-6. ஃ : [0431] 434398

வெளியீடு நாள் : 6.09.2001

40/-

தபாற்சென்வு தவரி

முன் னு ரை.

ஸர்வேஸ்வரன் ஸோகோஜ்ஜ்வார்த்தமாகச் செய்த சிருஷ்டி பரம்பரைகளைக் காட்டிலும், பூர்வாசாரியர்கள் ஆசரித்துக் காட்டிய நிறத்த வழிகளே கண்ணாழிவற்றது என்பது ஊண்டடாரும். இவர்களில் ஒருவரான ஸ்வாமி பிள்ளைவேலாகாசாரியர் உபதேசமாதரத்தில் சிங்ளாது, பெங்களும் பேதைகளும் உய்யுமாறு அரிய பெரிய இரகசியார்த்தங்கள் உன்னிட்ட அனேக சிந்தங்களைத் தெய்வியகூடையில் சிந்தந்ததாக வெளியிட்டருளினார். இதுவே இவருடைய பாமத்ருபைக்குப் போதிய சான்றாகும். இவர் அருவிச்செய்த சில நூல்களுக்கு விசதவாத் சிகாமணிபான பூர்வ வரமுனிகள் வியாக்கியானம் செய்தவைத்ததுபோல், அந்தப்பஞ்சகத்திற்கும் பிள்ளை வேலாகஞ்ஜ்யாயர் அவர்கள், ஒர் அரிய வியாக்கியானம் செய்தாரென்பது பாவரும் அறிந்ததே.

நிற்க, சென்னை பாசமயக்கோளரி, பரபன்னசித்வான்பூர்பான் ச.பு.குருஞ்சுவாமி ஸாபு அவர்கள், பனருக்கும் பயன்படுமாறு இதை அச்சிட்டு வெளியிடக்கூறி, பனவாண்டுகளுக்கு முன் சில தரணபத்திரங்களைக்கொண்டு பரிசேறித்து எழுதி முடித்திருந்த சூரோசந்தவத, பாகவதவிஷயத்தில் ஸற்றமுடைய பெருமான்மேலின் றெறந்த இன்ஃபென்ட், சூரியன், V. சூரிவாலாஸாபு அவர்கள், இதுகூடும் பாதுகாத்துவைத்திருந்து, சென்ற வருடம் சூரங்கம் சூரியன், R. A. பன்னருஞ்சுவாமி ஸாபு அவர்கள் வசம் ஒப்படைத்து அச்சிடும்படி கேட்டுக்கொண்டனர். மேற்படி R. A. பன்னருஞ்சுவாமி ஸாபு அவர்களும், திருச்சி கம்பிள்ளை சபையாரும் இதன் பெருமையை யுற்றனார்த்த இக்கண்கர்பத்தை நடாத்தும்படி அடியேனுக்கு சிபமித்தார்கள்.

கிழ், குறிப்பிட்டுள்ள பனபேரிபோர்களால் முயற்சிக்கப்பட்ட 'ம், அறிவிற்கிறந்த பெரிபோர்களால் செய்தற்குரியதுமான இக்கண்கர்பத்தை, பனவகையிலும் சிறிபேனாகிய அடியேன் இயற்ற முன்வந்தது. பாகவதங்களுடைய ஸன்முயற்சி பழுதயோக வண்ணம் அஞ்சியமத்ததை சிசாக வசிக்கவேண்டுமென்னும் கருத்தினாலேயேபன்றி, சிறிதொன்றினாலன்று. இவ்வெண்ணத்துடனாகவே இது இனிது முடிவுபெற்றதென்பது ஸன்கு விளங்குகிறது.

இக்கிரந்தம் அச்சிட்டு பூர்த்தியடைவதில் முன்னின்று பக்
வழிகளிலும் உதவிபுரிந்த ப்ரீமர் R. A. பங்காருவாமி ராயுடு
அவர்களின் பெருந்தன்மை பெரிதும் பாரப்டத்தக்கது.

இது படிப்புடியாக பண்பேரிடத்திலிருந்து வெளிவந்தமை
பின், இதனிட விசியிருக்கும் குற்றங்கள் பண வகையாலும்
வந்திருக்கக்கூடும்.

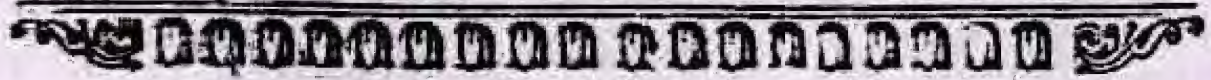
அருங்கிறைந்த அறிஞர்கள் அக்குற்றங்களை அறிவிப்போல்,
'அஃதொப்பன பாமோபகாரம், வேறனதென்ப தென்றின்பியே.

T. D. இராமஸ்வாமி இராமா நஜதாவன்,
(தீசுப்பறம்பரம்)

அர்த்தபஞ்சகாவதாரிகா.

[illegible]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமா தஜாய நம:

அர்த்தபஞ்சக

மூலம், வ்யாக்யானம். அநும்பதம்.

தலியன்.

மோகாசார்யாய நம: அகத்ருஷ்ணபாஜம்ப ஸுருகஸிவ ।

ஸம்ஸாரமோழிஸங்கஷ்டஜிவஜீவாதஸிவ நம: ।

வேதமாரும் மாரூஷிஸ்ஸுத பூர்ணம் பாகுலோத்த

மதாஸமுநாசம் । ஸ்ரீரமபக்யவிராமவொஸாந தீபா

ஸய: நம: மாரும் சாஸிஜாநகம் ।

மூலம் க. ஸம்ஸாரியான சேதனனுக்குத் தத்வஜ்ஞானம் பிறந்து
உஜ்ஜீவீக்தும்போது அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானமுண்டாகவேணும்.

வ்யாக்யானம்:— ஸம்ஸாரியான சேதனனுக்கு, "அனாதி
மநஸா ஸம்பத்:" என்கிறபடியே, அனாதியான ஸம்ஸாராஸமுநாத்
தீவ உழுவ்நிருக்தும்சேதனனுக்கு என்னுதல்; ஸம்ஸாரத்தன்னைப்பே
நிருபகவாய்ப்படிநிருக்தே சேதனனுக்கு என்னுதல்; தத்வஜ்ஞானம்

அநும்பதம்:— ஜ்ஞானாத்மோகஸ:; ஜ்ஞானாத் ஸம்ஸார: என்கி
ருகவாயியே, பதவித்யாபதிக்கு ஜ்ஞானம் காணவாம். உஜ்ஜீவனம்—
ஸம்ஸார ஸம்பத்தமற்ற உஜ்ஜீவீக்தவ:; உத்க்ருஷ்ட ஜீவனம். தத்வம்:—
தத்வபாவ: தத்வம் அதாவது—பாமார்த்த ஸத்தவாய்ருப்பவ:; தயிர் பாவ
கல்வ லேண்னெய்போலச்சேதனஞ்சேதனக்கவாதெ——ஞ்சத்தி: வியா
பித்திருக்கு வாயம்சமாயிருப்பவர். துவம்—ததி உஜ்ஜீவனத்துக்கு
பதவித்யாத்ருபம் என்று சொல்லாமையாலே தத்வபாஜ்ஞானம்வன்று
கோஷகேணம். "தமேவயித்வாத் அம்ருததீபாபததி" என்று வியாக்யா
நாக்கவாம் நமே தத்வதநால் உஜ்ஜீவனமென்ற சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
இந்தான் ஸம்ஸார அறியும்போது சேதன சேதா வித்ய—ததோடு அறிவ

பிறகு-இவர்தாமே, தத்வஜ்ஞாநமாவது- "கர்வம்மாத்தப்ரண
 வாயபணனுக்கு ஸர்வபாகா பாதத்தாராண ஸ்வாத்மாக்களிது
 டையவும் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபபுருஷார்த்தமான கைங்கர்
 பத்தை அநாதீபாக பாதிபத்தித்துக்கொண்டு போருகிற கர்மணம்
 பத்தத்தை சிவர்த்திப்பிக்குழபாயம்-தச்சானூய்த்சானூதி என்
 கிற ஜ்ஞான விசேஷம்" என்று தத்வசேகரத்தவ ஸாதிக்நுலின
 பாகாம், ஸ்வரூபபாதாத்ம விக்ஷயத்தில் க்ஞாநம் பிரித்து, உஜ்
 ஜீவிக்கும்போது-உய்யும்போதைக்கு என்றபடி. அர்த்தபஞ்சகஜ்
 ஞாநம் உண்டாகவேணும்- அர்த்த பஞ்சகங்களானவற்றினு
 டைய ஜ்ஞாநம் உண்டாகவேண்டியது.

அவதாரிகை:- அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமாகிறதுதான் கதெ
 ன்மை? அருளிச்சொய்தொர் (அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமாவது) என்று
 தொடக்கி.

உ. அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமாவது:- ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப
 புருஷார்த்தஸ்வரூப உபாயஸ்வரூப விநோதஸ்வரூபங்களை
 யுள்ளபடியற்கை.

தாமித்தனை. இவ்விடத்தில் அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமாவது- திருமந்தர்த்த
 ஸதிரப்படுத்த ஜ்ஞாநமேயாம். ஸம்ஸாரியான சேதனுக்கு என்றதால்-
 ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்கும் புபுஷாக்களை விடாவந்திப்பித்த மோகந்
 திவிச்சபகடபகளுள் முழுகடிவை இவ்ரு சொல்லுகிறது. இவ்விடத்
 தில் முழுகடிவானவன் பகவத்ப்ராப்திகாமரூப ஸம்ஸாரவிநோதத்தில்
 இச்சை பத்தவன். வேண்டிச் சொல்லுகிறதல்ல. துஷ்ணமும் துஷ்டன்
 தீதீயநுக்கர்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது; இவர்களுக்கு உஜ்ஜீவரூபமாக
 விவ்ஸாமையே இவ்விடத்தில் 'ஸம்ஸாரி' என்று சொல்லாமல் 'ஸம்ஸரி
 யான சேதன்' என்றருளிச்சொய்ததால், விசேஷப்படுத்து வர்த்தவிசே
 ஷணத்தத்தும் உரும் என்கிற வியாயத்தின்படி, சர்த்தித்தும் மோகந்
 வரும்போது மந்தானவமான மூலபாக்குதிக்கும் மோகந்மண்டன்பதை
 தவிப்பிக்கிறது. மந்தானவத்தோடு கூடியிருக்கும் துஷ்டவக்கே மோகந்
 மென்பது சந்திரஸித்தம் இத்தான் சாந்திஜ்ஞாநம் அசேதனத்திற்கும்
 ச்வரணுக்குத் தெலுமென்பதில்லை. சேதனனுக்கே பரிபாஷை.

ஸம்ஸாரமாவது- பண்யபரபதிபத்தமான அர்த்தஸம்பந்தம், அநா
 வது- நவீகமாசம்வாலா ருசிபாக்குதிஸம்பந்தங்களும், வம்பாவ
 விகாரங்களும், புராந்திகைத்தாதிதகளும், தத்தார்பங்களும்.

அநாதீபாக-தாரணகுண்யமான பாதிருதிப்பிதும், அர்த்த-உதக்
 குறித்தும்- துஷ்டமாவனவன்.

௩ இவற்றிலோரோருவியுந்தானஞ்சுபடி பட்டிருக்கும்.

(வ்யா.) அதாவது:- இவற்றில் இந்த அர்த்தபஞ்சகங்களில் ஒரோருவியுந்தான் தவ்வொரு அர்த்தவியுந்தான் அஞ்சுபடி பட்டிருக்கும் ஐந்து பாகாமாயிருக்கும்.

(அவ.) இவற்றில் முதலில் ஸ்வரூபமாகவது எது? என்ன அருளிச்செய்திருர்- (ஸ்வஸ்வரூபம் என்கிறது) என்ற தொடங்கி,

௪ ஸ்வஸ்வரூபமென்கிறது சூத்ரமஸ்வரூபத்தை.

(வ்யா.) அதாவது:- ஸ்வரூபம் என்கிறது அனாதாண சூதாசம், சூத்ரமஸ்வரூபம் என்றும் சூத்ரமாயினுடைய அனாதாண சூதாசம். இப்படிக்காங் சூத்ரமாயினுடைய அனாதாண சூதாசத்தை ஸ்வஸ்வரூபமென்கிறது என்றபடி.

(அவ.) அதனை விவரிக்கிறார்- (சூத்ரமஸ்வரூபத்தான்) என்ற தொடங்கி.

௫ சூத்ரமஸ்வரூபத்தான்:- கீத்யர், முக்தர், பத்தர், கேவலர், முமுக்ஷுக்களென்றைத்து.

(வ்யா.) அதாவது:- சூத்ரமஸ்வரூபத்தான் சூத்ரமாயுடைய அனாதாண சூதாமாயித ஸ்வரூபத்தான், கீத்யர் அன்புருஷ்டனம் காகத்தாய் பாயபதத்திலேயிருக்கிறவர்கள் கீத்யனலிரிகளென்றும், முக்தர் ஸம்ஸாரவிநிர்முக்தராய்வினாவிபூதிபிச்சிருந்து பாயபதத்துக்குப்போனவர்கள் முக்தர் என்றும், பத்தர் "அகாதிபாபபாணுப்த:" என்கிறபடியே அகாதிபாண அசித்தம்பத்தத்தையெப்போதும் விடாமலிருக்குமவர்கள் பத்தர் என்றும், கேவலர் சூத்ரமாயுடைய பண்ணுமவர்கள் கேவலர் என்றும், முமுக்ஷுக்கள் பகவத்பாப்திரித்தமாகணம்ஸாரவிருத்தியில் இச்சையைபுடையவராகிற பக்திநிஷ்டர்க்கும் பரபக்திநிஷ்டர்க்கும் முமுக்ஷுக்கள் என்று போகக்கூடவது; என்று ஐந்து சூக இந்த சூத்ரமக்கள் ஐயுடைய ஸ்வரூபம் ஐந்துவிதமாயிருக்கும்.

(அவ.) இரண்டாவது பரஸ்வரூபமாகவது எது? என்ன அருளிச்செய்திருர்- (பரஸ்வரூபம்) என்று தொடங்கி,

௬ பரஸ்வரூபமென்கிறது பரமாத்மஸ்வரூபத்தை.

(வ்யா.) அதாவது பரமாத்மாயினுடைய அனாதாண சூதாமாயித ஸ்வரூபத்தைப் பரஸ்வரூபம் என்கிறது.

(அவ.) அதை விளக்கினார்— (பரமாத்மன்வருபத்தான்) என்ற தொடங்கி,

எ பரமாத்மன்வருபத்தான்:— பாத்மம், வ்யூஹம், லிப வம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரமென்றாகு.

(வ்யா.) அதாவது-பரமாத்மன்வருபத்தான்— அதாவது பர மாத்மாவின் லைப அனாத்மம் ஆகத்தான். பாத்மம் பரமபதத் திஸ்ஸமுத்தருளிப்பிருக்கும் திருப்புக்குப்பாத்மம் என்று பேர், வ்யூ ஹம் ஆஸ்ரிதனமாகநனூர்த்தமாக ஆமோதாதிலோகங்களில்எழுத் தருளிப்பிருக்கும் திருப்புக்கு வ்யூஹம் என்று பேர், லிபவம் அபோ த்பரமதாரதிதிவடிகேதந்தத்தில் எமச்சுஷ்ணாதிருபேண அவத சித்தருளின் அவதாரங்களுக்கு லிபவம் என்று பேர், அந்தர்யாமி த்வம் எனது சேதநிசேதாக்களில் இருக்குமிருப்புக்கு அந்தர்யா மித்வம் என்று பேர், அர்ச்சாவதாரம் கோவிக்களிலும் க்ருணக் களிலுமிருக்கிற லிபவ ஆகாங்களுக்கு அர்ச்சாவதாரம் என்ற போயிருக்கும். என்ற ஐந்து ஆக பரமாத்மன்வருபம் ஐந்துவிதமாகிருக்கும்.

(அவ.) முன்னவது புருஷார்த்தன்வருபத்தை விளக்கக் கோ வி முன்னம் புருஷார்த்தப்பதத்திற்கு அர்த்தமருளிச் செய்தினார்- (புருஷானுவே) என்ற தொடங்கி.

அ. புருஷானுவே பர்த்தக்கப்படுவது புருஷார்த்தம்.

(வ்யா.) அதாவது:— புருஷானுவே சேதகானுவே, அர்த்திக்கப் படுவது பரார்த்திக்கப்படுவது, எதுவோ அது, புருஷார்த்தம் - புருஷார்த்தமாகிருக்கும்.

(அவ.) அதை விளக்கினார்:— (அந்த புருஷார்த்தத்தான்) என்ற தொடங்கி,

க. அந்த புருஷார்த்தத்தான்— தம், அர்த்த, காம, சூத் மாநுபவ, பகவதநுபவம் என்றாகு.

(வ்யா.) அதாவது:— அந்த புருஷார்த்தத்தான்-சேதகானுவே பரார்த்திக்கப்படுவதான அப்பருஷார்த்தமாகிறதுதான்; தாம்-தம் மென்றும், அர்த்தம் - அர்த்தகின்றும், காமம் - காமமென்றும், சூத்மாநுபவம் - சூத்மநுபவமென்றும், பகவதநுபவம் - பகவத் அனுபவம் என்றும், என்ற ஐந்து ஆக புருஷார்த்தத்தின் லைப ன்வருபம் ஐந்துவிதமாகிருக்கும்.

(அவ.) காண்காவது உபாயஸ்வரூபத்தை விவரிக்கிறார்-(உபாயஸ்வரூபம் என்கிறது) என்று தொடங்கி-

உ. உபாயஸ்வரூபமென்கிறது கர்ம, ஜ்ஞாக, பக்தி, ப்ராபத்தி. ஆசார்யாபிமானமென்றைத்து.

(விபா.) அதாவது:- உபாயஸ்வரூபம் என்கிறது- ப்ராபகஸ்வரூபம்என்று சொல்லுமது. கர்மம்-கர்மயோகமென்றும், ஜ்ஞானம்-ஜ்ஞானயோக மென்றும், (பக்தி)-பக்தியோகமென்றும், ப்ராபத்தி - ப்ராபத்தியோகமென்றும், (ஆசார்யாபிமானம்)-ஆசாரிய அபிமானமென்றும்,என்றைத்து. ஆக உபாயஸ்வரூபம் ஐந்துவிதமாயிருக்கும்.

(அவ.) இனி ஐந்தாவது கிரோதில்வரூபத்தை விவரிக்கிறார்-(கிரோதில்வரூபமென்கிறது) என்று தொடங்கி.

கக. கிரோதில்வரூபமென்கிறது- ஸ்வரூபகிரோதி, பரத்வகிரோதி, புருஷார்த்தகிரோதி, உபாயகிரோதி, ப்ராப்திகிரோதி என்றைத்து.

(விபா.) அதாவது:-கிரோதில்வரூபமென்கிறது கிரோதில்வரூபமென்று சொல்லுமது, ஸ்வரூபகிரோதி-ஆத்மஸ்வரூபகிரோதி பென்றும்,பரத்வகிரோதி - சகலஸ்வரூபகிரோதிபென்றும், புருஷார்த்தகிரோதி-ப்ராப்திகிரோதி என்றும்,உபாயகிரோதி-ப்ராபககிரோதி என்றும், ப்ராப்திகிரோதி - பகவத்ப்ராப்திகிரோதி என்றும், என்ற ஐந்து ஆக கிரோதில்வரூபம் ஐந்துவிதமாயிருக்கும்.

(அவ.) இனிமேல், சிறித்காலம் ஸங்க்ஷேபச்சொன்ன அர்த்தபஞ்சகத்தில் ஒரொன்றையடுத்து உபபாதிக்கிறார். அதாவது-சிறிது அர்த்தபஞ்சகம் ஒரொன்றே அஞ்சவிதமாயிருக்கும் படியை ஸங்க்ஷேபமாக அருவிச்செய்து, அதைப் பஞ்சகிம்ஸூதி தத்வங்கமாக நிர்ணயித்த அர்த்த பஞ்சகிம்ஸூதி தத்வங்களில் ஒரொன்றை எடுத்து உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, முதல்சொன்ன ஆத்மஸ்வரூபபஞ்சகத்தில் சித்பனாலிகளின் படியை அருவிச்செய்கிறார்— (இவற்றில் சித்பராவார்) என்று தொடங்கி.

கஉ. இவற்றில் சித்பராவார்:— ஒதுகாரும் ஸம்ஸாரமும் பந்தமாகிற அவத்யமின்றிக்கே சிவத்யாயம், பகவதரூபவாநகூலையகபோகராய், 'வாஸிளவரகவைகுத்தக்குட்டன்வர்க தேவன்' என்கிற வைகுண்டகாதனுக்கு, 'விண்ணாட்டவர்

முதுவன்' என்கிறபடியே, பட்டங்கட்டளைகக்குரியாம்படிப்புப்
பரான மத்திரிகளாய், ஈர்வாரியோகாத் கெஞ்சடி, மீதிதி,
மீதிதாரங்களைப் பண்ணவும் சூத்தராய், ப்ரவ்யுதாதி ஸர்
வாவன்னைகனிலுக் தோட்கத்தடிமை செயலக்கடவராய்க்
கோலீல்கோள் தெய்வங்காண சேனைமுதலியாள் தோட்க்க
மான அடிகள்.

(வ்யா.) அதாவது:- இவற்றில் என்றது இவ்வாத்தம்வருப
பஞ்சகத்தின் என்றபடி; அதாவது பஞ்சவிய்யாதி தத்வங்களின்
எனவ்யாதி; சித்தாராயர்:- சித்தவாலிகளாகிறவர்கள், "ஊதா
பஞ்சாதி வாலாய:" என்றும், "கொத்திதன்வதாபாத்தாராயி:"
என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பகவத்புராணத்திற்கும் பகவததப
வத்திற்கும் ஒருமையும். கங்கோசயின்னாதவர்க்கானவிலுலே
இவர்களை சித்பர் என்கிறது. ஒருமையும் மம்மாராய்க்கத்தாக்கிற
அவஸ்தாவின்மீதே - ஒருமையத்திலும் மம்மாரத்தின் கூடுறவா

அது:- வாதவாத வயத்தக்கத்தட்டி வாததேவன்:- இவ்வாத
யுறவாது அதாவது, எல்லையற்றது ஆனும் பிரபந்த வலிப்பால் இவ்வா
சுயிருத்தம், வயத்தத்தம் - வாதேரு குண்டளவின்வாதவிடம், துட்டி-
மன், சித்தாள் - பத்தியன், துரிதபாதத்தன், வாததேவன் - தான்
யுறவாதுவாய், எல்லாம் மத்திரிகைட்ட வயத்தம் அதன் எல்லையின்
தன்வாத வாதம் தவர்கள் செய்கைகளைத்தான் அநியாதவாலுயிருப்
பாடுவோவன்வின், தான் வாததேவனும் எங்கும் வியாபித்த அனைவரை
கிடைத்ததக்கொண்டு ஆனும் மம்மாராய்க்கத்தேவன் - வாததேவன்.
வயத்தக்கத்தட்டி - பத்தர்கள் தன்மயவயவதத்த இவையுறவோவன்
வத்தையுயிவகதி அவைகளை வத்தின் தம்மிட மீசெத்ததக்கொன்றுபவர்.
மம்மாராய்க்கத்தம் - ஜெனாராய்க்க வயதாலுயியாவாதக்களில் உயன்ற
வத்தித்தம் வாததேவன்- உயர்வாதத் தான் வாய்பத்தின் பேசுத
தமக்குள்வத்த பதவைகள் சித்தவாலுயிரு குஞ்சுரை அனைப்பதுபோல
நிக்குவ வாய்க்க குடிக்க வாய்க்கத்தும், அவற்றினிடம் தான் அதன்யா
யியாக வலித்ததக்குப்பதால் வாத என்றும், சித்தாதுவத்த வினை
வாய்க்க வயத்திக்குப்பதாலும், வயவதத்தையு அடக்கி மேலவாயிருப்ப
தாலும் வாய்க்கத்தம் வயக்குவதாலும் பத்தர்க்கிடத்தில் கிடைத்ததக்
செல்லுவதாலும் தேவன் என்ற சொல்லப்படுகிறார். கோலீல்கோள்
வால் - குடிக்கைக்கம், கோலீல்கோள் - தேவனாய், அதாவது விவகாரவா
யியாவத்தோடு உயர்வாத தேவனாய். ஈர்வாரியோகாத் - சித்தாள் தக்க
நிச்சாராய்க்க வத்தத்தம் செய்ய வத்தியத்தவர்க்கென்றபடி.

கிற தோஷமின்னாமலே; நீரெத்யாயம் - நீர்தோஷாயம்; பகவத்
 அநுபல ஆறுகடல்ப எதபோகாரம்-பகவாதுகடல்ப அநுபலமென்
 றுக்கே இங்ஹுமெதுத்தள்ள போகருபாயம்; வான்இளவாக -
 "வானோடஸவர்கோமே" என்றும், 'புவாகுபாய' என்றும்
 சொல்லுகிறபடியே—கிற தோஷமென்றும் குறைச்சலும் அதிசூ
 யிள்ளதபடி பதிஞற நிருககத்தாயதயுடையவனும், பாய ஆக
 சத்துக்கு அதாவது, பாயபதத்திற்கு இளமையான அரசன்
 என்றும்; வைகுத்தத்துட்டன் - வைகுண்டத்திபெழுத்தநுனியிருக்
 கிற சிறுபிண்டம் என்றும், கூடத்தன் என்ற சொல்லுமாம். வான
 தேவன் என்கிற "வானாதேவாய தீமலி" என்கிறபடியே,
 மயமந்த சேதன உசேதனங்களைத் தீப்பொலும் பன்னிக்கொண்
 டிருக்கிறவன் என்றும் ஆழ்வார் தமது அருளிச்செயலில் சொல்லு
 கிற, அதவா, "எம்புள்ளையுணங்கதேனா பானாதேவா இகத்
 பதி:" என்ற சொல்லுகிறபடியே, இஞாச, வக, இய்யர்ப, கிர்ப
 ஸத்தி, தேவன்மாக்களாகிற ஆறருணங்கடையும் பழிப்பாயாய்க்
 கொண்டு பாயபதத்திலே எழுத்தநுனியிருக்கும் அந்த வானதேவன்
 என்றும் ஆழ்வார் தமது அருளிச்செயலில் சொல்லுகிற என்னவு
 மாம்; வைகுண்டகதனுக்கு - ஸ்ரீவைகுண்டம் என்றும் பாய
 பதத்துக்குத் தீவைகுண்டத்துமகனுக்கு, கிரவாஹகருயிருக்குமவ
 னுக்கு என்னவுமவையு; விண்ணுட்டவர் முதுவர் என்கிறபடியே
 விண்ணாடு உண்டு பாய பாயாகிற பாயபதம்—அதனதத் தங்க
 றுக்கு வானந்தானாகவுடையவர்களாகிற, "அயார்முதியோர்"
 என்ற திருமுடிப்பாகாஞ்சொல்லுதிருப்பகாரம், பட்டங்கட்டுகைக்
 குரியாண்படி - பட்டாரிசேஷம் பன்னிகவப்பதற்குத்தக்கவாரம்
 படி, பூட்டகாண மந்திரிகளாய் - வந்தத் மந்திரிகளாக, ஸர்வா
 டியோகாத் - ஸர்வாதுகடல்ப சிவசத்தாலே, தியோகம் என்க
 றது, தியமகம் என்றபடி; அதாவது—அதமதி, ஸ்ருஷ்டி, கந்திரி,
 ஸம்நாசங்களைப் பண்ணவும் ஸக்தாய், வினாபிபூகிபதுகடல்ப
 உத்பத்தியையவும், பாசகத்தையும், கட்டாத்தையும் பண்ணுதற்
 கும் ஸக்தியையவுடையவர்களாக, பாய்யுஹாதி ஸர்வகவம்மை
 கனிலும் ஸ்வசேஷியிதுகடல்ப பாதம் வ்யூஹம் முதலான ஸர்வ
 அவம்மைதகளிலும். காகந்திசேஷங்களுக்கு அவம்மைத எனச்
 சொல்லுகிறது. ஆதி—என்கவாரிலே, மற்றை திபல, அத்தர்பா
 யிதவ, அர்ச்சாவதாங்களைப் பாய்ந்திறது; ஸர்வ அவம்மைத

கனிதும் என்றது—என்க அநாங்கனிதும் என்றபடியாக,
அதாவது—வரவரை—சீதும் என்பது; தொடர்ந்து “யேசு
யேசுதாதாகச்சதி தேதேசனாகச்சதி” என்றபடியே அவன்
பின் சென்று, அடிமை செய்யக்கடவாரம் - அடிமைப்பின் க்ருத்ய
மாநிற ஸதஸித ஸகந்தர்பத்தையுஞ்செய்ய ஸமர்த்தாரம். கடகர்
என்பது கடவர் எனமருவிபது. கோட்டுகோள் தெய்வங்களாய்,
“பெளமகிகேதகேஷ்ணபி ருத்திரேஷு” என்றபடியே, பாம
பதத்தினும்போலே விவாதித்திரிதும் கோவிதகரீகிருப்பதாகக்
கொண்டுள்ள தேவதைகளாகிற, வேண்டி முதலியார்தோடக்கமான
அமரர்கள் கிஷ்டங்களைச் சீருவது சீருவனத்தாழ்வான் முதலாக
வுள்ள சித்யனாகிவன்.

(அவ.) முக்தர் புகைய விவரிக்கிறார்—(முக்தாவார்) என்று
தொடங்கி,

முக்தாவார் பகவத்ப்ராணாதத்தாவே பாக்ருதினான்
தத்தால் வந்த க்லேசமவங்களெல்லாம் கழிந்து, பகவத்ப்ராண
குப ருபகுணவிபவங்களை அனுபவித்து, அவ்வுபவஜிதபீரீதி
உள்ளடங்காமையாலே வாயாப்படுத்து. மீட்சியின்றி
வைருத்தமானகரத்திலே கனித்தாய்தீர்க்கிற முகிவர்கள்,

(வயா.) அதாவது— முக்தாவார் - முக்தர் ஆகிறவர்கள்,
பகவத்ப்ராணாதத்தாவே - “க்ருபா கப்பலுபதே” என்னும்படி
ஷட்குணபூர்ணகுதின பகவானுடைய அதங்கத்தானே, பாக்ருதி
னம்பந்தத்தால் வந்த க்லேசமவங்களெல்லாம் கழிந்து - சரீரணம்
பந்தத்தாவே னம்பந்தித்த ஆக்யாத்ரிசு 3 தக்கங்களும், அஞ்ஞா
நாதிமஞ்ஞபதம்மங்களும்என்னவீதிவந்த சொல்லுதல், அன்றிக்
கே-துக்கருபங்களான அஞ்ஞாபதிமஞ்ஞபதம்மங்கள்நீங்கிவன்னடி
யாம், அந்நனமன்றிக்கே - தக்கருபமான அபித்யாதி மலங்கள்
நீங்கி என்று சொன்னடியுமாயும். “மனனகமனமற” என்றதில்

பகவத்ப்ராணாதத்தாவே- ஞானம், பவம், ஸ்வரம், வீரியம், சக்தி
தேஜஸ்ஸா இவையான இவ்வாகையான கருவையாலே எல்லாம்
கழிந்து - அபுத்தியுந்நமக ஸந்த பபக்கர் முதலானவர்கள் பூர்வ
மீருந்து, இப்போதாகக் கழித்ததாகத் தோற்றபடி, அனுபவித்த -
வாயாக்கரித்து, உன்னடங்காமையாலே - மனவதபவத்தடவிந்நாம
யாலே, மீட்சியின்றி-புனைவொத்ததும் மீருக்கையின்லாதபடி, மாதக
ம் - திரிபாத்விபூதினப்போல் தாடிப்போத பாம்பதம்.

ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அர்த்தம் இங்ஙனத்திற் அதுகத்தேயம்; பகவதஸ்வரூப ரூபநிபவந்தை - பகவானுடைய ஸ்வரூபத் தையும், நிபவந்தைகளில்காணத்தக்க, ஸ்வரூபநிபவந்தைகளான க்ஞாந ஆர்த்த அமலத்தாநிகையாம் கிருதிநஸ்வரூப விசேஷனங்க ளான இஞ்ஞாநசத்தியாநிகையாம், கிங்ஙனத்தான்களான மெனத்தாய் மெனக்கத்தபகவனருமார்பலாவணப்பெளவநாநிகையாம் இத்தபகவ அதுபவிக்ககக்கு சித்தபயிபூதிபிசே விபவங்கள் உபாதேயமாய் இருக்குமாப்போலே, வினாவிபூதிபிசே அப்படியே ததிபத்தா காத்தானே அதுபவிக்ககக்கு விபவங்கள் யோக்யமாயிருக்க லானே "விபவந்தை" என்றவிடத்திற் வினாவிபூதியின் விபவங் களையும் அவ்விக்ககையிடு. சப்தவித்த - அவற்றையெல்லாம் அதுபவித்து, பரிதியானே அதுகத்தித்த என்றாகம், அவ்விதவ இத்தித்தி உள்ளடக்கையையே - கிருதி சென்ன பகவதஸ்வ ரூபநிகையுடைய அதுபவத்தாந் சிறந்த பரிதியானது உன்னை தங்கிவிக்கையையானே, மகத்தினை தங்கையையானே என்றாகம்; வாயாநப்புகழ்த்து-வாக்குக்களானே "ஹா உ ஹா உ ஹா உ" என்றம், "அதுமத்தம் அதுமத்தம் அதுமத்தம்" என்றுசொல்லிப்பூர்வமாக வ்ந்தோதாம் பண்ணி; பீட்சிபிசே - "சுபாராவர்த்ததேதி" என்றம் படி, புனாராவர்த்தியின்மீதம் அதுமது மதுபடியும் கிருதிநிகைய மன் னைக்குத்தமனாகத்தியே - கிருதிநிகையின்மீதம் தாய்வயிற்றினை சிறக்கையானே ஸ்வரூபன்டன் என்ற ஸ்வேச்வானுக்குத் திரு காமமாய் அவனுக்கிருக்கையானதானே ஸ்வரூபன்டன் என்ற கிரு காமத்தை புடையதாய் ஸ்வேதா ஸ்வத்தவிலகையையாய் மது காமமாய் பாமபதத்தியே; கவித்த - பகவதருபவநிகையாப்பத ஹாநத்தானே மகிழ்த்த; ஆந்திக்கிற முகங்கள்-கந்தோஷிக்கு மவர்களாய், எப்போதும் பகவதஸ்வரூபநிகையே மகம் பன் னுகிற சிவவான்கள்.

(அங்.) இனி, பத்தர் மூலம் அருளிச்செய்திருர் - (பத்தா வர்) என்று தொடங்கி.

பிசே பத்தாவளர்: -- பஞ்சபெளதிகமாய், அநித்தியமாய் ஸாகத்துக்காநுபவநிகையாய், ஆத்மவிஸ்வேஷத்திற் தர்க ஸ்பந்த யோக்யமில்லாதது அகத்தான்பதமாய், அஞ்ஞான அப்பதாந்ஞான விபித்தஜ்ஞான ஜகதான ஸ்வதேஜமமே ஆத்

அர்த்தபஞ்சகம்

மாவாகவும் சந்தாதிவிஷயபவஜிதமான ஸ்வதேஹ
போஷணமே புருஷார்த்தமாகவும், சந்தாதிவிஷயபவத்
துக்குரியதாக வர்ணாஸ்ரமதர்மங்களையழிய மாறியும் அநே
கவகைகளில் பண்ணியும், பூதலிம்மை பண்ணியும் பாதா
பாதாஸ்யபாசனாதி பண்ணியும், ஸம்ஸாரவந்தக்காரம், பக
வதவிழகமான சேதன்.

(ஊய.) அதாவது:— பந்தர் சுவார் பந்தர் துவாரகன், பார்த்து
பெளதிகமாய் - பஞ்சிவ்யாதிபஞ்சபூதபவமாய், அநீதமாய் - சித்ப
மன் திக்கேயிருப்பதாய், பாவாஹுபந்தர் சித்பவாய் என்றுதன்,
பாவகாசத்திலும் பாதியன்மத்திலும் கழிக்குமதாகவாய்
சித்பமன் திக்கேயிருக்கும்து என்றுதன்; ஸாகதுக்க அநுபவபரி
சுமாய் - புன்பருபவான கர்மத்தை பண்ணுமத்தான் வந்த
ஸாக அநுபவத்துக்கும், பார்பருபவான கர்மத்தை பண்ணுமத்
தான் வந்த துக்க அநுபவத்துக்கும், ஸாதாமாய், ஸகாணமாய்
என்றபடி - சூத்ரவியாசேஷத்தில் - ஜீவாத்மவிரஹத்தின், விபே
தத்தில் - அதாவது, பிரித்தகாசத்திலே என்றபடி; தீக்ஷைப் பிழை
யோக்யமில்லாதபடி - பிணம் என்று பார்க்கைக்குத் தொடுகைக்
கும் தருதிபாகாத பாகாய்; அஹந்த சூன்பதமாய் - பவிதம்
அன்றியேயிருப்பதானாய், தமன் திக்கே அபவிதாததக்கும்ந்தா
கமாயிருக்குதாய், அஜ்ஞா அஹதாஜ்ஞாவிபரிதஜ்ஞா ஜகக
மான ஸ்வதேஹமே - ஜ்ஞா அநுபவத்துக்கும், அஹதாஜ்ஞாத்
துக்கும், விபீ தஜ்ஞாநத்துக்கும் பிறப்பிடமான தக்கன் தேஹமே,
அதாவது— ஜ்ஞா அநுபவம் என்கிறது - தேஹாத்மபிர
தத்தை, அஹதாஜ்ஞாகம் என்கிறது - 'போப்பதாஸந்தாத்மகம்'
என்னும்படி ஸ்வசேஷத்வ அஹசேஷத்தருபமான அஹசேஷத்
வத்தை; விபீ தஜ்ஞாகம் என்றது-ஜ்ஞாநாத்மபிரதாதத்தை;
இம்முன்னறையும் பிறப்பிக்குமதான தக்கன் தேஹமே என்றுதன்!
ஸ்வதேஹமே சூத்ரவாகவும்-தக்கன் தேஹமே ஜீவாத்மவாக
வும்; சந்தாதிவிஷய அநுபவஜிதமான ஸ்வதேஹ போஷணமே
புருஷார்த்தமாகவும்-சந்தமும் ஸபர்சமும் ஸமும் ரூபமும் கந்த
முமாதிரி விஷயங்களை இவைய அநுபவத்தான்பிறத்ததான தக்கன்
தேஹத்தை "அஹம் போஜ்யம் மதஜ்யானம்" என்னும்படி,
அஹம்முதலான பதார்த்தங்களை யோபிக்குமதே புருஷார்த்த
மாகவும்; தக்கன் தேஹத்தினது சந்தம் ஸபர்சம், ரூபம், ஸம், க்

தம் ஆகிற விஷயங்களை இடைப அடையவங்களைப்பிறப்பிக்கும் தான்
 'அச்சம் போஜ்யம் மதுஷ்யாணம்' என்னும்படி, அச்சம் முதலான
 பதார்த்தங்களைக்கொண்டு போஷிக்கும் அந்த போஷணமே புது
 ஷார்த்தமாகவும் என்னவும்கையம்; புருஷார்த்தம்-பலம்; ஸ்தூதி
 விஷயணாபத்துக்கு உதப்பாக - சப்தம் ஸ்தூதிபாசனாப விஷயம்
 தான் அபிஷேகக்கு, அதாவது-பெறுகைக்கு அங்கமாக, அதாவது
 அதாகையாக, வண்ணாபம், மதர்மங்களை அபிஷேகமாயும் - தங்களு
 கைய வண்ணதர்மங்களையும், ஆஸ்மதர்மங்களையும் அபிஷேகம
 மாயும், அபிஷேகதீபாதிதம் என்றருதே, அபிஷேகதீப என்
 னித்தார்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார். 'வண்ணதர்மங்களைக்கொண்டவை
 எவை? என்னிடம்—பாஷ்மணருக்கு தங்கள் வண்ணத்துக்கு அது
 ருணமான வேதஅத்யயகாதிகளும், சித்பலையித்திகாதி வர்மங்
 களும், கதாசாணம்பத்தியும் ஆகிற இவை விஜிததர்மங்கள்.
 சுத்தரிபனுக்கு - தங்கள் வண்ணத்துக்கு அதுருணமாக சித்ப
 லையித்திகாதிகள் கடுமையையாய், பஜகாதிஷப்தர்மங்களில் பஜக
 அத்யயக பாதிக்காணங்களைக்கொண்ட மூன்றாம் கட்டாதலையாய் தண்ட
 புத்தபாலாதிகள் கடுமையையாயிருக்கும். கைப்பர்க்கு சுத்த
 சிபகதபோலே தங்களுடைய வண்ணத்துக்கு அதுருணமாக சித்ப
 லையமும் ஸர்மாவர்மங்களைக்கொழிய சூப்தமம்நுபிரகான கையித்தி
 காதிகளுக்கடுமையையாய் பஜக பஜக அத்யயக அத்யயக பாதி
 க்காணங்கள் கட்டாதலையாய், ஸர்மாவாணிஜ்யாதிகள் கடுமைய
 யாயிருக்கும். இவை பாஷ்மணாதி மூவர்க்கும் விஜிததர்மங்கள்.
 சூத்திரருக்கோ— தங்களுடைய வண்ணத்துக்கு அதுருணமான
 ஸர்மணுஷ்யம், க்ருஷியும் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையே விஜித
 தர்மம், ஸர்மணுஷ்ய ஸக்தாஸ்ய என்றபடி மூவர்க்கும் ஸர்மணு
 ஷ்ய பண்ணுமது; க்ருஷிபண்ணுமதுவே சொல்லிற்றே ஸக்த
 திரத்திம். இனி ஆஸ்மதர்மங்களானவை எவை? எனிட் பாஷ்ம
 'சர்மணுஷ்யத்துக்கு வேதஅத்யயக அத்யயக (தலையிப்படுத்
 தல்) பிஷாசாண - கண்டபெஞ்ச தண்ட க்ருஷ்ணாதி
 தாணங்கள் கடுமையையாய், ஸர்மணுஷ்யாதிகள் கட்டாதலைய
 யாயிருக்கும். க்ருஷ்ணதர்மத்துக்கு பிஷாசாணாதிகள் கட்டாதலைய
 யாய், ஸர்மணுஷ்யாதிகள் கடுமையையாயிருக்கும். ஸர்மணுஷ்ய
 ஸர்மணுஷ்யத்துக்கு ஸர்மணுஷ்ய கோமாதிகளும், வன்பாணாதிகளும்
 அத்யயகாதிகளும் கடுமையையாய், கார்ம ஆணாங்கனும்,

கொம்பிவிவாதிகளுள் கூடாதவையாயிருக்கும். உத்தராமத்யகம்
 துக்கு ஸந்தியாவந்தகாதிகன் மாணிகங்கையன் ஸந்தக்குறிய அம்
 பிஷாசாணபோஜனாந்தா ஸந்தகாதிகன் கடுமையாய் “உத்தர
 மத்யகம்” என்னும்படியல்லாமல் வாதாதிதிகளும் ஸந்தகத்
 திகளும் கூடாதவையாயிருக்கும். இப்படியிருக்கிற வர்ணத்
 தமக்களையும் ஆராமதர்மங்களையும் உதாரணமாக காண்போம்
 கடக்குமதே பாயோஜனமாயிற்றயின்பு, அர்த்தகாமங்களின் நிமித்
 தமாக “ஆசாஸ்யம் உபகந்திதேவா.” என்றபடி, ஆசாஸ்ய தூ
 சாங்களைப் பண்ணுவதனாலே—வர்ண ஆராமதர்மங்களை அழிய
 மாறியும்—என்றது. அன்றிக்கே வர்ண ஆராமதர்மங்களை அழிய
 மாறியும் என்கிற வாக்பத்திற்சுப்பாஹ்மணவன் அர்த்தகாமங்
 கன்றிமித்தமாகக் கூற்றியவர்ணதர்மங்களான தண்டபுத்தாதிகளைப்
 கேளித்தும், வைஸ்பவ்வர்ணதர்மங்களான க்ருஷ்வாணியூபாதிகளை
 அவனம்பித்தும், “பம்பவேதஸாவேதே” என்கிறபடியே வர்ணத்
 தர்மங்களாகத் தண்டாபத்தாலே தம்முடைய வர்ண ஆராமதர்மங்
 களுக்கு அதுருபமான அதுஷ்டானமின்றக்கே பொழியும்படி
 கடக்குமதையாலே துப்பாஹ்மணவன் என்ற போயிருக்கும்.

இதுக்குத் திருஷ்டாந்தம்:— சூரியகவதத்தின் அனுமின
 வ்ருத்தாந்தத்திலே காணலாம். கூத்திரியன் அர்த்தகாமங்கள்
 நிமித்தமாகத் தன்னுடைய குலதர்மங்களையும் வ்ருத்த ஆசாங்
 களையும்விட்டுப் ப்ராஹ்மணதர்மங்களையும் வைஸ்பதர்மங்களான
 க்ருஷ்வாதிகளையும் அவனம்பிக்கிறதன் பாகையாலே ஸாத்த
 கூத்திரியன் என்று சொல்லும்படி பன்றிக்கேபிநுப்பன். இதுக்கு
 திருஷ்டாந்தம்—கூத்திரியனுக்குக் காமதானவ சந்தான் ப்ராஹ்
 மணச்சேஷ்டான குருபத்தி பாதிவாத்யபங்கம் பண்ணின வ்ருத்
 தாந்தம் கண்டுமிகான்வது. வைஸ்பவ் அர்த்தகாமங்கள் நிமித்த
 மாகத் தன்னுடைய குலதர்மங்களையும் வ்ருத்த ஆசாங்களையும்
 விட்டு, சதுர்த்தவர்ணத்திற்கு தம்மான் க்ருஷ்வாதிகளையும்,
 ப்ராஹ்மணருக்குத் தம்மான் தபங்கையும் ஸதுகவாதிகளையும் கூத்
 திரிய தர்மமான தண்டபுத்தாதிகளையும் பரிசுடறித்து, இப்படி அந்
 தர் தூசாங்களை கடத்திக்கொண்டு போருமவனாயிருக்கை
 யாலே சதுர்த்தவர்ணப்ராயஸ்ய வத்வஸ்யவன் என்று சொல்லும்
 படியன்றிக்கேபிநுப்பன் என்கை. குதான்— அர்த்தகாமங்கள்
 நிமித்தமாக ஸந்தர்மமான க்ருஷியும் ப்ராஹ்மணியும் முயர்க்கும்

ஸ்ரீஸ்ரீருளை பண்ணுமதுங்கர்த்தப்பயப்பிடுக்க அந்தைவிட்டு
பாற்றமணர் பண்ணும் தபன்மணயும், சுத்தரிபன் பண்ணும்
தண்டயுத்தங்கணையும், வைஸ்யன் பண்ணும் வானிஜ்யத்தையும்
பரிசாத்தித்து, கெஞ்சித் துஸ்வர்பத்தையுடையனெல்லாம் அல்லவார்த்
தார்த்தபாணமனாதி வந்திர்பரிசாத்தம் பண்ணி பரிசீலிப்பவர்க்கும்
பண்ணுமவரும், ஸஞ்சார்ன் என்னும்படியன்றிக்கேயிருப்பன்
என்கை. இதுக்கு தருஷ்டாந்தம்:— ஸ்ரீராமபணத்தில் வைஸ்ய
வந்திரீணம்பந்தியாய், சம்புகன் என்ற பேருடையனாக குதான்
பாண்டிய தபன்னை பவலம்பித்த பஞ்சசக்தி தீபத்திலே கீழ்த்த
தீபமாக மேன்காணாகின்றது தபன்னை பண்ணின கதைபுண்டு.
அங்கே கண்டுபிடிக்கிறது.

இப்படி பாற்றமனாதிசுதுங்கியான அந்தாரிகள் தங்களு
டைய வர்ணதர்ம சூசமதர்மங்களை அபிராமாநியும் இருப்பர்
என்றும் சொன்னடியும், அஸைவ்யசைவபண்ணியும், சேவிக்னை
க்கு போக்பாறாத மதுஷ்யருடைய சைவபண்பண்ணியும், பூத
ஹிம்னை பண்ணியும், அர்த்தகாமதிகன்கிமித்தமாக மதுஷ்யாநி
ஹிம்னைகள் பண்ணியும், பாதாரபாத்தவ்யபண்ணியும் பண்ணியும்,
பாதார அபஹாரமும் பாதாஸ்ய அபஹாரமும் பண்ணியும், ஸம்
ஸாரவந்தத்தராய், (ஸம்ஸாரவரவந்தை) என்னும்படி ஸம்ஸாரத்
தை வ்ருத்தியாக்ருமவர்களாய் அதாவது வர்திப்க்ருமவர்களாய்,
பகவத்விமுகாரானசேதனர்பகவாதுக்கபிசுதானரிக்வேயிருக்கிற
சேதனர்.

(அவ) இனிமேல் கேவலனப்பய்ய அருளிச்செய்திருர்—
(கேவலனவான்) என்று சொடங்கி.

கரு. கேவலனவான்-தனிப்பட்டத்தேவிகவும்கருத்தி
பாகைகளாலே கலிஷுட்டவன் பன்மபாடக்கய விவேகம்பண்
ணமாட்டாதே தன்னுடம்பைத் தானே ஜீவித்த ப்ரஸங்கு
மகட்போல, ஸம்ஸாரதாவாக்நியாலே தப்தனவன், ஸம்
ஸாரதுக்க நிவருத்தக்குறுப்பாக கான்தாஜ்யம் ஜ்ஞாகத்
தாலே ப்ரக்ருதி ஆத்மவிவேகம் பண்ணி, ப்ரக்ருதி-துக்கார
பயமாய் ஹேமபதார்த்தமுதாயமாபிடுக்கிறவாகார்த்தமதயும்
ஆத்மா ப்ரக்குதே:பரனாய் பஞ்சவிஸ்ஸகனாய், ஸ்வயம் ப்ர
காசனாய், ஸ்வதஸ்ஸுபாய், நித்யனாய்ப்ராக்ருதனாலிக்
வாகாசக்தையுமதுஸந்தித்து முண்டதான்பட்ட துக்கத்தின்

உகத்தாலே இவ்வப்பாணத்திலே கால்தாழ்த்த உணர்முடி
கலமான பரமாத்ம விவேகம் பண்ணமாட்டாதே, அமுத
வேள்ளத்தானொரு சிறப்புவிட்டு. - இவ்வப் பரமாத்மக்கு னா
தனமான இவ்வாசனத்திலே கீழ்நிலை, யோகபலமான
கால்தாழ்த்துபலமாத்மதையே புதுவாத்தனாகவாழ்வித்து
பின்பு ஸம்ஸாரஸம்பந்தமும் பகவத் பரமாத்மமற்ற, யாவ
தாத்தவப்பாவி அசரீரியாய்க் கொண்டேத்தீவனனெனவான்.

(அவ) அதாவது கேவலன் சூலன் கேவலன் என்வெனன்
சூலிதான், - தனிவிடத்திலே வகாந்த கந்தனத்திலே, அதாவது -
பரிவிடப்படுகின்ற தனிப்பித்தும் பதார்த்தங்கள் கலப்பினவாத கந்தா
னத்திலே, மிகவும் அதிகமாகவும், கருத்திபாணனாகலே, பரி
பாணனும் தாழ்த்தானேயும், கலிவா. - அவன் - ஸம்ஸாரத்தான்,
பாணனத்தான் என்றபடி, பகவத அகத்ய விவேகம் பண்ண
மாட்டாதே - பகவத விவேகம் சூலிதான் அதி என்ரும் - அதப
விக்கைக்கு போக்பயான தாத்தம் என்ற தெரியுமது, அதக்கு
ஈமத்தானன் நிக்கேரிருக்குமது, அபகத்ய விவேகம் என்வெனது
அதி என்ரும், அதபவிக்கைக்கு போக்பயான தாத்தம் என்ற
தெரியுமது, அதக்கு ஈமத்தானன் நிக்கேரிருக்குமது. அதனா
க்கு - அதபவிக்கைக்கு போக்பயான தாத்தத்தை அதபவிக்க
போக்பயானதென் நிருக்கையும், அதபவிக்க போக்பயானத தா
தாத்தத்தை அதபவிக்கபோக்பயானதென் நிருக்கையும் சூலியும்; தன்ரு
டம்பைத்தானேஜ்வித்து - தன்ருவைய சீரத்தின் யாத்தனத்த
தானே பிடுக்கித்தின் அபிழைத்துப்படுகின் சூலிவெனவெனத்தே
வித்தான் சூலமுதயேனே, ஸம்ஸாரதானகவீயனே-ஸம்ஸாரத்

(அரு) கேவலம் - அற்பம், தனிமை, தன்மை, வேகம்; கேவலன்
தனிமையன், தானகத்தி - காட்டுத்தி, இவ்வாறுவான் - இவ்வாறு சூலன்
'குதகமிதவாசனத்தோடு கோக்கி வன்வாழ்விட்ட - இவ்வாறுவென்பதும்"
என்று அருளிச்செய்தான்.

இவ்வாறும் "முழுதான்" என்று விவகரிப்பதன்மேல் பகவத்பரமாத்
மருக்கும் சீரவிமோசனத்தின் இவ்வாறுவாதபோல் இவ்வாறுக்கும்
அந்த இவ்வாறு வேண்டியதாயிருப்பதால், 'முழுதான்' என்றபேர் இவ்வாறு
வாழ்வாடாயிற்று. 'கேவல'சப்தம், முழுதான்பதத்தின் பகவத்பரமாத்ம
சீரவிமோசனம் இவை இவ்வாறுவாழ்வாடாயிருக்க சீரவிமோசனத்தின்
யாத்நியம் இவ்வாறு வந்துவாழ்வான் கேவலசப்தம் பந்தது.

நின் ஆதீபாந்மிகநிருப்பான அக்சியாசே, ஸம்ஸாரூபதாவாக்சியா
 சே என் றஞ்சொல்லவுமாய்; தப்தஞ்ஞவன், தத்தஞ்ஞவன், ஸம்
 ஸாரதுக்கநீவ்ருத்திக்கு உருப்பாக-ஸம்ஸாரூபநிசுத்திததுக்கம்
 சிவந்தியாவதற்கு அதுருணமாக, அன்றிக்கே - ஸம்ஸாரத்திலே
 பிருத்தி தன்னுடைய தக்கவிவாரணத்தக்கு அங்கமாக என்ன
 வுமாய்; சாந்திரஜ்யஜ்ஞாநத்தாலே - சாந்தா அப்வாஸத்தால்
 பிறந்த ஜ்ஞாநத்தாலே, ப்ரக்குதிசூத்மவிவேகம் பண்ணி - ப்ரக்ரு
 திக்கும் ஜ்வாந்மாவுக்குமுண்டான வ்யவ்ருத்தியைப் பாராய்
 லித்தது. ப்ரக்குதி - ப்ரக்குதியானது, துக்காஸ்ரீயமாய் - அவுஸ்ரீய
 'ஹபோக்தவ்யம்' என னும்படி யான் புன்பயாபருபகம்மங்களுக்கும்
 அகந்தக்கு பண்களான வ்யக்கதாந அனுபவங்களுக்கும் 'தஸ்
 மயாவேவாந்மபுரோத்பன்மமனோகாய கம்மனே' என்கிறபடியேப
 மம் அதுபலித்தபின்புருதிதன்மயஸம்பாரூபமான கைகதுக்கங்
 களுக்கும் ஆகாமாய், ஜேஷயதாந்தத்தமூதாயமாயிருக்கிற ஆகாந்
 தையும் - "மாம்ஸாந்ருத்திவ்ருதாந்மாபுஜ்ஜாந்திமூதாய" என்
 தும், "அழுக்குடம்பு" என் தும், "பாஃக:ககாஞ்சவாயேத்" என்
 தும் சொல் றிறபடியே, ஜேஷவன் துக்கவி னுடையகட்டுறவாயி
 ருத்திததுகாந்மையும், ஆகாமாந்மவு, ஆத்மா-ஜ்வாந்மாவானவன்,
 ப்ரக்குதேபாஸாய் - தேஜேஹத்தகியம:பாணநிப்போத்ப:என்கிறப
 டியேப்ரக்குதியில் காட்டிக்கவ்யவ்ருத்தனாய், வ்யயம்ப்ரகாஸஸாய்-
 வந்தவந்தாத்தாலே ப்ரகாஸிக்குமவனன்றிக்கே திபவத்தனக்குத்
 தாலே ப்ரகாஸிக்குமவனாய், வந்தம்ஸாகியாய் - ஆதகவ்யமே
 தனக்கு வ்யவாயமாகவுடையனாய், கீத்யனாய் - தித்யாநம் என்கிற
 படியே ப்ரகாஸரூபதயா அசித்பத்வாதிககேபுண்டய ப்ரக்குதியைக்
 காட்டித் தித்யனாய், அநாவது வ்யகதவந்தத்தனாய்; அப்ராக்ருத
 னாயிருக்கிற ஆகாந்மையும் - ப்ரக்குதிஸம்பந்தமுண்டானபோது
 குணநாயவஸ்பனாய் விடுமிதே. அப்படியன்றிக்கே வ்யாபாரிக
 கிசேஷத்தை விசாரிக்குமவனில் ஜ்ஞாநநிகளே வ்யருபமாயும்,
 குணங்களில் ப்ராக்ருத குணங்களின்னாவனாயுமிருக்கும். ஆகை
 யாலே குணநாயத்மகனன்றிக்கே பிருக்குமவன் என்றார். "நிஸ்
 த்வாகுணாய்" என்னுமாப்போசே, ஆத்மாவுக்கு இப்படியிருக்கிற
 ஆகாந்மையும், அனுணத்தித்து - கீழ்த்தமானபடியே மனத்தாலும்,
 வாயாலும் அதுணத்தானம் பண்ணி, முன்பு நான் பட்ட - முன்பு
 ஆகதேது என்னில் பிறந்தவன் று கெட்டவ்விருத்த ஜன்மமீடாக

லுண்டான காலம் அன்றுதான்; அதன் மாற்றுக்கப்பத்தில் சிவந்த
 பிறந்த அன்று தொடங்கித் தனக்கு ஜ்ஞானம் பிறக்குவதற்கு
 டான காலம் என்று சொல்லுவோம்; பூர்வஜன்மங்களில் பட்ட
 துக்கம் அப்படியாகிய இவ்ஜன்மத்தில் பட்ட துக்கம் பாரதபாஷ
 யாகியது; இப்படி பூர்வத்தில் தான் அதுபவித்த துக்கத்தின்
 உபகந்தாவே - துக்கத்தினது அநிசயத்தானே, அதாவது ஜன்ம
 பாய்வதால் தம், ருபன், ரூபஜ்ஞானம் வந்திருக்கையாலும்
 சந்திரி விஷயப்பாவனத்தாலும் ஆக, முன்பு தான் பட்ட துக்
 கத்தினத்தானே என்றுதான்; இவ்வயல்பவத்தின்காலத்திற்கு -
 இந்த ஆத்மாவைப்பற்றி அப்பயின்பத்தினே அல்லாதி தாழ்த்து
 என்றுதான், அன்றலே காஞ்சென்ற என்றுமாய்போனே; பசு
 வததுவதற்குப்பற்ற இவ்வாத்தமாவததை "அப்பாணம்"
 என்னக்குறையென்பதே உணர்முழுவதலமான பாரதமலிகே
 கம் பன்னமாய்ப்பதே "முழுஉணர்வு - முழுதான்" என்றுபாச
 ரத்ததற்குப் பதவிபாகம். அகம்பஜ்ஞானத்தையுடையவரும்
 அகம்ப ஆனத்ததை யுடையவருமிருக்கை பன்றிக்கே
 அந்த பாசரத்ததற்கு அந்தம் ஜ்ஞான ஆனத்தங்கள் பரிபூரணரூப
 உடையவருமிருக்கும்வன் என்றுதான், அன்றிக்கே சுவரூப
 வையுபமென்னும் ஜ்ஞானத்த மடவாய் இருக்குமென்பது
 வ்ஞானபாவமாயும் குணபாவமாயும் சொன்னமெனே. இப்படி
 பிருத்தி பாரதமாவதிற ஈஸ்வரன்பக்கத்தான்தான் அதுபவதி
 கள் தன் வ்ஞானத்ததற்குப்பார்த்தங்கனாவவென்று கிரேகம்
 பன்னமாய்ப்பதே அப்பாவன ஆத்மாவைத்திறக்காத இவ்
 வாத்மாவைக்கு ஆத்மாவான அவதூய அதுபவதின இவ்
 வாத்மாவைக்கு பார்த்தங்கனாவான என்ற கிரேகம் பன்னமாய்
 பதே என்றுதான்; அழகவேள்ளத்தானது சிறப்புவிட்டு - பசு
 வததுபவதி அம்ருதப்பாவதத்தில் அந்தர்த்ததனவிற அம்ருத்தியை
 விட்டு, இவ்வாத்மாவைத்திறக்கு ணாதமான ஜ்ஞானயோகத்திலே
 கிஷ்டனாய் இந்த ஆத்மாவை பார்ப்பிக்கைக்கு பாரபவான வாகிய
 ஜ்ஞானயோகத்திலே விவிதனாய், இழிந்தவனாய் பேசுபவனான
 ஆத்மாவைவாத்மாவையே ஜ்ஞானயோகத்ததற்குப் பன்னம
 ஆத்மாவைவாத்மாவையே புருஷார்த்தமாக அதுப
 வித்து - பன்னம அதுபவித்து, அதுபவித்து என்றது அதுப
 வித்து என்னவாய்; பின்பு இந்தயோகத்தின்காலத்தையென்ப

ஸரீரஸிஷ்டஞப் சூத்மா தபவாத்திரத்தையே பவைய அது. வித்தபிறகு, ஸம்ஸாரஸம்பந்தமும் - ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்தக்துகை க்ருத் காணமான ஸ்தூலஸரீரஸிஷ்டஞபவஸரீரஸிஷ்டமும், பகவத்பிராப்தியும் அற்று - பகவதவைய பிராப்தியும் அற்று, அற்று என்கிற பதத்தை. "ஸம்ஸாரஸம்பந்தமும் அற்று" என்றும் "பகவத்பிராப்தியும் அற்று" என்றும் இரண்டத்திலும் அது ஸந்திக்கக்கூடவது; பாவத் சூத்மபாவி - மேல்சூத்மா இருக்குமளவும் அஸரீரியாய்க்கோண்டு ஸ்தூலதேஹமானதுபோமதுக்காகவும், ஸரீரஸிஷ்டமானது இருக்கக்கூடவும் சொன்னால் மேல் ஜன்மம் எடுக்கக்கூடுக காணாமல், ஆகையாலே அஸரீரீக்யம் வித்தி பரமம் ஸ்தூலஸரீரஸிஷ்டமாயிரக்கன் இன்னும் போனதுக்கே அஸரீரீக்யம் வித்திக்கும், ஆகையாலே "அஸரீரியாய்க்கேகண்டே" என்றருளிச்செய்திருர். "பாவதாத்தபாவி அஸரீரியாய்க்கேகண்டு" என்றருளிச்செய்தகையாலே உபாஸனதஸரீரீரஸிஷ்டஞப் பாவிக்குமளவுகையாலேயும், பததஸரீரீரஸிஷ்டஞப் பாவிக்குமளவுகையாலேயும், பததஸரீரீரஸிஷ்டஞப் பாவிக்குமளவுகையாலேயும், மேல் சூத்மவஸ்துமானது இருக்குமளவும் அஸரீரியாயிருக்குமதாரும் என்று வாய்த்துக்கு முக்யமான அர்த்தம் வித்தாத்த மாய்க்கிடுகையாலே, ஜன்மகாரணமான ஸரீரஸிஷ்டமாயிரக்கமும் மிகியென்பதுவித்தம். "விஜ்ஞாபாமப்போய்கோந்தாரகேகண்டம் ஸம்ஸாரம்" என்கிற பதம்வசனத்தாலும் - விஜ்ஞாபித்தானம் வித்த மாயையாலே மேலே ஜன்மமெடுக்கக்கூடக்காணமான ஸரீரஸிஷ்டமாயிரக்கமும் என்பது நிச்சிதமாயிற்று. திரிவரன் ஒருவன் ஸரீரஸிஷ்டம் திற்ருமன் ஒருவன்.

(அன.) இனி முழுக்கூடக்கன் படியை அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பெற்ற முத்தரமுமுக்கூடக்கன் அர்த்தமருளிச்செய்திருர் - (மோகூத்திர்) இப்பாதிபாலே

கக. மோகூத்திலேஇச்சையுடையவர்களுக்கு முழுக்கூடக்கன் என்ற பொருள்க்கடவது.

(ஃபா.) அதாவது - 'முத்திரமோகூதாமதாரத்த' என்கிற படியே பகவத்பிராப்தியில் இச்சையுடையவர்களுக்கு முழுக்கூடக்கன் என்ற பொருள்க்கடவது என்றுதன்; அதாவது முழுக்கூடக்கன் என்ற முத்திரமோகூதானே என்கிற தாது வித்தமாக உண்டான ஸம்ஸாரவிமோசனத்தின்இச்சையுடையவர்க்கடவது, மோகூத்தி

நிலே இத்தை என்று பகவத்பிராப்தியின் இச்சையுடையவாயிருக்க
ருவர்களுக்கு முமுக்ஷுக்கள் என்று போகக்கடவது என்றும்
சொன்னவுமாம், அம்மாதிரியேசனத்தில் இச்சையுடையவர்களுக்கு
முமுக்ஷுக்கள் என்று போகக்கடவது என்றுஞ்சொன்னவுமாம்,

(அவ.) அவர்களை என்றுமடையகையில் அருவிச்செய்தி
ருர்— (அவர்களுடைய) என்று தொடங்கி,

கன அவர்கள்தான் முமுக்ஷுக்களாய் உபாஸகராய்
இதுப்பாடும், முமுக்ஷுக்களாய் ப்ராக்ஷாயித்யுப்பாடும்
இரண்டுபடிப்பட்டிருப்பர்.

(உபா.) அதாவது அவர்கள்தான் சித்தி உதாஹரித்த வகை
னக்கையுடைய முமுக்ஷுக்கள்தான்; முமுக்ஷுக்களாய் உபா
ஸகராயித்யுப்பாடும் - முமுக்ஷுக்களாயிருந்து வைத்து பத்திரிஷ்ட,
சாயிருப்பவரும்; முமுக்ஷுக்களாய் ப்ராக்ஷாயித்யுப்பாடும் - முமு
க்ஷுக்களாயிருந்து வைத்து ப்ரபத்திரிஷ்டாசாயிருப்பவரும்; ஆய்
து; இரண்டுபடிப்பட்டிருப்பர் - இரண்டு பிரகாரம் பட்டிருப்பர்.
"யேசுத்திலே இச்சையுடையவர்கள்" என்றதில் சித்திரிஷ்ட
மான பகவத்பிராப்திக்கு வாதாத்வைதவியத்தையும், அதிகாரி
த்வைதவியத்தையும் தர்சிப்பிக்கக்கடவது.

இப்படி சேதனவ்யூபாயானது அஞ்சபடி பட்டிருப்பதை
அருவிச்செய்தாராயிற்று.

(அவ.) அகத்தாம் ஈஸ்வரனுடைய வ்யூபத்தை விவரிக்கி
ருர்— (ஈஸ்வரவிஷயத்தில்) என்று தொடங்கி.

கடி ஈஸ்வரவிஷயத்தில் பாத்தியாவது ப்ரமபத்திலே
"அவாக்ஷகா:" என்றெழுந்தருளியிருக்கிற சூதிரயஞ்சோதி
யருவான ப்ரவானுதேவர்.

அரு— பாத்தியாவது - 'அதாவது காலமான காலத்தில்தான்
சாத்தியே வித்யுந்தர்க்கு போப்பவர்க்கு கொண்டுருந்தருளியிருக்கும்
இருப்ப. "பாத்தியத்தில் ஜ்ஞாநாதிசனாலும் ப்ரமபவியிருக்கும்." பாத்தியத்தி
லிருப்பு - ஈடி பாத்தியமே தவிரவிற கீதிரிவ முற்றத்திலே இவிய சந்
தனருகாமதாய் ப்ரமபதிசனாலே அவர்கிறித்த சந்தானாதிசன் ப்ரமபாந
அத்தேசவாலிகளுக்கு முகவொருந்து திரிபுவனசந்தானத்திலென்று
விருது பிடிக்குமாய்ப்போவவும், ப்ரமபாதிசன் கடவியே வந்திக்கும்கால
மேகம்போவவும், த்ருவார்த்தன் வக்குவந்திரிசனாலிசன் பத்திரித்திருந்
தன்வீர் வர்க்கும் தாதிசனாய்ப்போவவும் இது துரானம் ஜனம்போவ்
விவாதிபுதிக்கப்பாற்பட்டிருக்கும்.

(ஃபா.) அதாவது— ஈஸ்வரவிஷயத்தில் பரத்வம் ஆவது - பரத்வாதி பஞ்சபாகாமான ஈஸ்வரவிஷயத்தில் பரத்வம் ஆகிறது ஆகிறதுதான், பரபுத்தத்திலே - "தந்த்ஷ்ணே: பரமம்பதம்" என்ற திறப்படியே எவ்வகைக்குஷ்டந்தானமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே 'அவாக்ஷாநா:' என்று எழுத்தருளியிருக்கிற - சித்பனாரிகள் முதலானவர்களோடு வார்த்தைசொல்லாதேயிருக்கும்வனாய், ஆதாமன்றிக்கேயிருக்கும்வனாய், கம்பியமாக எழுந்தருளியிருக்கும்வனாய், "வார்த்தைசொல்லான் குதற்பான்" என்கிற இவ்வாக்ஷத்தாலே எந்த அர்த்தம் நிச்சயித்ததாய்த்து என்னில் அப்பரானவர்களைப் போலே பதறிக்கொண்டு இராதே இருக்கையும், "பேசு போ தாதா கச்சதி" என்றும், 'ஒடுமயுன்னேயி' என்றஞ் சொல்லுகிற படியே தனக்குத் திருவுள்ளமானபோது அஞ்சரிக்கையும், திருவுடமென்பதொன்று அஞ்சரிக்கையும் வேணுமாகித் திருத்துழாயை முடியிலே குகை முதலான சேஷத்தங்களைப் பண்ணுகையும், "திருமகள் பூமிபேனமற்றமாயாட்செய்வா" என்றும், "ருட்டுன் மானிகள் துபனவேந்தி" என்றஞ்சொல்லுகிறபடியே தன்னுடைய சிவமத்தாலேயாதல், பெரிய பிராட்டியார் துட்கலான கார்ப்பியார் எவ்வகையோதல் சித்பனாரிகள் கைகவித கைக அப்பக்கடிகப்பன்னையும், சிவமயின்வாதயோது அவர்கள் தங்கள் கைகளாலும் தல்களாலும் பரிசுத்தங்களான திருத்துழாய்மாதே முதலிட்ட பதார்த்தங்களைப்பேந்திக்கொண்டிருக்கையான சேஷத்தங்களைப் பண்ணுகையும் 'மகனாவ' என்றபடி வேணுமாகித் தன்கம்பமாத்தாதலே அப்பாலே வ்ருஷ்டி மந்திரி மம்மாரங்களைப் பண்ணுவனாயிருக்கையும், வார்த்தை சொல்லுங்காலத்திலே சொல்லுகையுட் கார்ப்பப்பாடினாத காலத்திலே வார்த்தைசொல்லாதிருக்கையுட் ஆகிறவிவை சொல்லப்பட்டன. இவ்வனன்றிக்கே "ஃப்போதம் வார்த்தைசொல்லாதிருப்பன்—ஃப்போதம் ஆதரி பாதிருப்பன்" என்ற சொல்லால் ஈஸ்வரிதனையாக்ஷணதிகளும் அத் தாய்வந்த அக்ஷணதிகளும், கைதன்பமுமின்றிக்கேயொழியும். ஆகையாலே கம்பியமாக எழுந்தருளியிருக்கும்புருப்பைச் சொன்ன பாவாஸகக்கூடாது; ஆத்யஞ்சோதியுருவான பாவாஸாதேவர் - மூலகானபூதாப் ஸந்தரமான தேஜஸ்வைபுடைத்தான திருமேனியையுடையான பாவாஸாதேவர். அதன பாதமதேஜோ ரூபமான வ்ருஷ்த்தையுடையான பாவாஸாதேவர் என்றும்

சொல்லுமாம். "பாவானாதேவ" என்றது வ்யூஹவானாதேவ
 சிருக்ஷையாலே, பரஸந்தத்தக்கு "ய:ய:" என்ற ஸ்ருதிப்பலத
 தந்தைப் பற்றச்சொல்லுதல், 'வானாதேவ' சந்தத்திற்கு வான
 தேவரப என்ற ஸ்ருதி சொன்னபடியே 'வந்தாவனதி' என்னும்
 படி அகர பதார்த்தத்திலும் சித்பவானம்பன்னிக் கொண்டு நுக்
 குமன் என்ற சொன்னபடி.

(அவ) வ்யூஹத்தை அருளிச்செய்திருர் மேல்— (வ்யூஹம
 வது) என்ற தொடங்கி,

கக வ்யூஹமாவது சந்தித் திம்மாவது கர்த
 தாக்களான ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்ன அபிசுத்தங்கள்.

(வ்யா) அதாவது— வ்யூஹமாவது - வ்யூஹங்களுமாவது,
 சந்தித்திம்மாவது கர்த்தாக்களான ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்ன
 அபிசுத்தங்கள் - "ததவஜ்ஞானபலதத்தவாத்" என்கிறபடியே
 ஜ்ஞானபலங்கள் இரண்டோடுகூட அம்மாவதத்தாவான ஸங்கர்
 ஷணரும், "ஐச்வர்யவிர்ப்பணப்பேதாத்" என்கிறபடியே ஐச்வர்ய
 விர்ப்பணம் இரண்டோடுகூட சந்தித் திம்மாவது பரத்யும்ன
 ரும், "ஸக்தி தேஜஸமுத்கர்ஷாத்" என்கிறபடியே ஸக்தி தேஜஸ்
 னுத்கர்ஷ இரண்டோடுகூட சந்தித்தாவான அபிசுத்தமும்,
 'ஷட்ஞான்பாத்வானாதேவ' என்ற மட்டாருளிச்செய்தபடியே
 அவர் மூவருடனே வ்யூஹவானாதேவரபுட்கூட வ்யூஹவது
 டயம்மவதுஞ்சொல்லுதல்கள். சந்தித் திம்மாவது கர்த்தாக்
 களும் வ்யூஹங்கள் மூன்றே.

(அவ) விபவத்தின் படிவய ஸங்கர்ஷண அருளிச்செய்தி
 ருர்— (விபவயவது) என்ற தொடங்கி.

உஉ விபவமாவது ராமக்குஷ்ணாவதாரங்கள்.

(வ்யா) அதாவது— விபவம் சுவது - அவதாரங்கள் சுவன,
 ராமக்குஷ்ணாதி அவதாரங்கள் - ச்ரீராமஅவதாரமும், ச்ரீக்குஷ்ண

அரு— வ்யூஹம் பாத்ரடம்போலே சென்ற காவலரிதாம்படி
 யிருக்கும். இது "பாவோநாநாமுருப்பாநொரு தாமின் ஒரு பிராமத்
 திற்குக்கொடுத்த தாவதந்த வது கோவிலின் வங்கி விபஜித்தக்
 கொக்குமோபாதி அகிவ்யவமான அகிபாதி

விபவக்— பெருக்காப்போல, ததவவனத்திலுக்கு சூர்யவீய்
 ம்பிசுத்தம். இது "குணவீத பாவஜாதத்தவீ குணவன்களின்
 ஸச்சொள்ளும் பிராவோபாதிதும், வந்தவன்களும் பொலிவும்கூட."

அவதாரமும், ஆதிசப்தத்தாலே மதம்பகர்மவாராஜாதி அவதாரங்
களை பரமசித்திற்றது.

(அவ.) இனிமேல் அந்தர்பாயிதவத்தைபுபாதிக்கெஞர் (அந்
தர்பாயிதவம்) என்றுதொடங்கி.

உக அந்தர்பாயிதவம் இரண்டுபடிபட்டிருக்கும்.

(அவ.) அதாவது — அந்தர்பாயிதவம் இரண்டுபடிபட்டிருக்
கும் - அந்தர்பாயிதவமானது இரண்டுபடியாயிருக்கும்.

(அவ.) கேழ் "அந்தர்பாயிதவம் இரண்டுபடி பட்டிருக்கும்" என்
றது சுவரூபவ்யாப்தியையும், விக்ஷாப்யாப்தியையுமிதே, அவற்
றை விவரிக்கெஞர் - (அதாவது) என்று தொடங்கி.

உஉ அதாவது 'அடிமெனுள்ளான்' என்றும், 'எனதான்'
என்றும், 'என்னுயிர்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே சூத்ரமாவத்
தள்ளும், 'பொதிற்கமலமென்னெஞ்சுப்புகுத்து' என்றும், ௨௩

விபகல் அகத்தாய் செவனமுத்பேதத்தானபேதித்திருக்கும். மதங்
பதம், திரிபத்தம்மேயே செவனதவமும் திரிபையாலே வந்தது, அவ
ருபேன அன்று. அதில் அபாக்குதுவிக், தக்கமாய், அந்நதந்தவாய
விபகலாயுமாய். திபாதுத்பக பாதீயம்போலே பிருக்கக்கடவதானபுய
ப்ராதர்பாயிதவத்தாய் முழுநுக்களுக்கு உபாயங்களைபிரகடும்,
வீதி, பீதி, பாவக, வ்யாக, ஜாமதக்கியியாஜ்ஜ, வித்தேஸாதிசொந்த
கேடனப்ராதர்பாவகமெல்லாம் அந்நதந்தவத்த ஜீவர்களை அநிஷ்டத
கிந்தையாலே முழுநுக்களுக்கு அதுபாயங்கக. கித்தேஸாதிசொந்த
திதாதிபேதமும் ஜாக்கத்தம்மஞ்ஞாதிவான சதாநதம்மமும் செவதி
சுத்தபத்தமும், வுத்திரிம்த பேதபிக்கமான பதமாயாதி விபகலும்,
உபேத்தா திரிவிதம் ததிபத்த ஜபகீவ வாயாயன ஹிக்குபன
மதம்பகர்மவாராஜாதிவனதாவிசேஷங்களும் அந்நிஜுதப பூதா
வ்னக்குத்யந்தாதிபேதங்களும், தாவதாங்குமாய் குற்றபதங்களு
மாய் இருக்கையாலே சொல்லுகிறிலோம். அதாவதங்களுக்கு பேத-
திரிப, பவம் - அது பரிநாஞ்ஜிதாயம். பவமாயனங்கனிலும் பதந
ஸாபாதிசொலே பிறத்தானென்கையாலே அவதாங்களுக்குமேத ப
மாய் வேண்டாலேவென்னிங். அவைதன்னிதே ஸாபம் வ்யஜம், ௨௪
தாய் துக்கிமென்று பரிஹரித்தது.

22. அந்தர்பாயிதவம்: — "அந்தர்பாயிதவத்தாவாயிருக்கா.
வ்ன்கவாய்பாலேயாதி வ்ன்கவன்கவனிலும் அவ சேதங்களுக்குத்
தவையாய், அவர்களை விபாதேசித்தித கிணக்குவிலே ஸாபஸ்தாயவ

விக்கும் என்னுடைய திருப்பதம் என்னவாம் சிவசகடா
 கதம் பெற்றவர்களுக்கு திருப்பதமானது எப்போதும் நிகழித்
 திருக்குறையிடுதல்புது. "அவில்தப்பதனவயும் தன்னும் அறநர்
 படி வந்து புதுத்த" என்னும் தீவதம்கொடு உடவிறுதும்
 போது தாயவாய்வொது பிரட்டியும் தானவது அந்தவக்
 மான திருமெயிபொருட்குத் தயவென்து என்னும், "அதம்"
 என்ற தீவதவடய நான்கு என்னும் அந்தக்கதையும், படி
 என்ற தீவதவடய திருமெயி என்னும் அந்தக்கதையும் சொல்ல
 வதாம், புத்திலும் புதுத்த தன்பால் ஆதரம் பெருகவைத்த அறகன்,
 என்னும் புத்தி என்ற புத்தி என்றதாய் அததாம் மகன்னாய் புத்தி
 என்னும் மகன்னாய்க்கடவடவனதொருவந்தவியென்கொன்ன
 படி. அன்றித்தே புத்தி என்ற சிறுத்ததும் வசவையிருத்தும்;
 புத்தியிற் புதுத்த என்னுடைய தருவதத்திற் தன்னுடைய திரு
 மெய்வது வைத்த அதன என் ிரத்திற் தீவதம்கொடு உட
 யென்கொத்த என்னவாம். தன்பால் ஆதரம் பெருகவைத்த
 அறகன்—தன் பக்கமிற் எனக்கு ஆதரம் பவதில்குப்படி தன்
 னுடைய திருமெயிவை வைத்த அறகன், என்னுடைய தருவதத்
 திற் தன்னுடைய திருமெயிவைப் புதுதவைத்த தன் பக்கம் ஆத
 ரம் பவதில்குப்படி வைத்த அறகன் என்னவாமென. பெருக
 வைத்த அதுபாப்பது தன்னாவந்திதே பெருகும்படி
 வைத்த, 'வைத்த அறகன்' என்றதற்கு தன் பக்கமிற் எனக்கு
 ஆதரம் பவதில்குக்கத என் புத்தியிற் தன்னை வைத்த அறகன்
 என்னவாம், அறகன் "பொய்க்கதம் உட்புதுவதில்கித்த கா
 ய்மெயி" என்றதபடி அறகனபே சிவசகடா உடவவன்.
 "உன்னுடைய உன்னத்தென்னம் உன் இருந்து அறிதி" என்னும்
 சொல்லுகிறடியே தன் பக்கமிற் மகன்னுடையவர் மகன்னி
 னெயென்னம் திருமெயிபொடு உடவிறுத்த "பக்கம் கொக்கறி
 யான்" என்னும்படி. பன்னெயொரு கார்ப்புபுயன்றபே பரிச்
 சேதித்திருந்தாய் என்னுந் கொன்றுநிற் பன்னாமே அதன "உன்
 னுடைய உன்னிற்றென்னம் உன் இருந்து அறிதி" என்ற பாட
 னைத்ததும் அறிவதபடி என்னும் என்னும் கொக்கிக்கொண்டு,
 என்ன கொந்தவந்து அதன்னவில்தத்திற் குன் காட்டியும், பித்த
 சூத்திரிற் சூத்திரிடுக்கொண்டாய் பின்ன உன்ற அந்தவதிலும்
 மதவகவெய்வதும், மதப்பட்ட வான கொக்கிக்காரம் அறித் சூத்
 திரிற் இருந்த மகன் அந் செவியவயிட்டு அந் என்ன மதற்கு

மாயப்போது, சிவசுக்குவாபத்திப்பற்றியிருக்கையாலே அதைத் திப்பார். அநாதிக்கும் என்னவற்றைக் கூட இருந்த பரிச் சேதிப்பதி என்றஞ்சொல்லுகிறபாடியே என்னவாயும், லக்ஷ்மி ஸலிதனாய் - பிராட்டியோடே கூடினவனாய், விவகாண்டவிக்ஷு யுத்தனாய்க் கொண்டு - விவகாண்டா இருந்தான் விவகாண்டித் திருக்கொண்டு, திருத்தவகலத்திருக்கின்றே - "தவாண்டி" இப்பதிப்படியே ஆத்மாவோடே கூட ஸ்ருதயபத்திதே திப் படி ஸ்ருதயப்பாத்தியையும், சிவாண்டிப்பாத்தியையும், உபாண்டி கொண்டு, ஆத்மாவோடே கூட உபாண்டிப்பாத்தியையும், பாபத்திர னையையும், ஸ்ருதயபத்தியிலே இரண்டு வ்யாப்தியாண்டித் தும், மற்ற ஸகல சேதாருடைய ஸ்ருதயபத்தியிலே ஸ்ருத யப்பாத்தியாவேயிருக்கும் என்றும் அதிகாராதுருணையாக விநே ஸ்ருதயபத்தியாவேயிருப்பதாகச் சொல்லுவார்கள். அவை ப்ரவ்ருத்தி கிவ்ருத்திகளையும் சேதாருடைய ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளையும், ஸகல கிவ்ருத்திகளையும், அவை எவை என்னிற்— வேதாயனது சேதா வாக் குறித்த— 'இதம் குரு இதம்மாயார்ஷி:' என்ற புண்புகர்மத் திற் ப்ரவ்ருத்தியும், பாபகர்மத்திற், கிவ்ருத்தியும், விதிக்குமதா யிருக்க, அப்படிச்செய்யாதே பண்ணவொண்ணாதென்ற விதித்த பாபகர்மத்திற் ப்ரவ்ருத்தியும், பண்ணு என்ற விதித்த புண்புகர் மத்திற் கிவ்ருத்தியும் உடையாயிருக்கை; சேதாருடைய ப்ரவ்ரு த்தி கிவ்ருத்திகள் இப்படியிருக்குமிதே, பகலக்கிஷயத்தினும் ஸக லப்பத்தினும், ஸகலக்காதி இது புருஷார்த்தங்களினும் அவ்வித்துக் கார்பம் ப்ருதயிலே பித்தியிதே; ஆனால் இவ்ஹக்குவந்தவ்யப்பத்திற் ப்ரவ்ருத்திகிவ்ருத்திகளுடைய அவ்யமுண்டுஎன்றால் ஸத்ருபிபதி கிவ்ருத்தி வேணும்என்றும், அக்ஸபாராதிக்கிற் ப்ரவ்ருத்தி வேணு மென்று சொப்த்த இவ் ப்ரவ்ருத்திக்கிறது. கர்மகிஷ்டனுக்கு "தர்மப்பாதுர்த்தம் வ்ருணீமதே" என்ற கருதி விதித்தபடியே பகலததபவாதிகளினும், ஆத்மாதபவத்தினும் கிவ்ருத்தியும் ஐதிகவிஷயத்தினும், ஸகலக்காதி ஆழ்விஷயத்தினும் ப்ர வ்ருத்தி உடையாயிருக்கும். இவ்ஹக்ஷிப்டனுக்கு இது கிஷயக்கவி

மாயப்போதும், இராமம் ஸட்டுவாண்டிப்போதும், உணரின் ஸகலப் பகலக்குமென்ற உத்கத்திற் ப்ரவ்ருத்தி வேணும் புண்புகர்மம் மாதாவைப் போகவும் அத்தியாயித்தியும். இன்னாரும் சேதானுசேதான்கள் சத்தா பெறவும், தான் துணத்தமடைய அடியார்கள் திறத்திற் "தெளித்தென்

அவ்வுடம்பவும் கீழ்க்கவிதவ்வுடம்பவும் சிவஞ்சிவம், காமாதி பகீதநு
மளவும் ஆகமஸ்வரூபத்திற் பாவருத்தியும், ஸம்ஸ்தி பகீதநிஷ்பு
பகவத்விஷயத்திற் பாவருத்தியும், இரண்டுமுண்டாயிருக்கும் பகவத்
விஷயத்திற் பூரூணபோகசிஷ்டஞானவசையிடுந் கீழ்ச்சொன்னது.
கேவலனுக்கு இஃது பித்யுபங்கமிதாம் கர்மஸ்தானிதாம் சிவருத்தியும்,
ஸாத்பமன ஆகம துலத்திலே பாவருத்தியும், அதக்கு ஸாதா
மாக பகவத்விஷயப்பாவருத்தியும் இரண்டுமுண்டாயிருக்கும். பக
வத்விஷயத்திற் பகீதநிஷ்புதவன உபாஸகனுக்கு பகவத்விஷயத்
திற் ஸ்வயத் ஸ்வரூபங்கியிற் ஸாதஸத்வப்பாவருத்தியும், கைவல்
யத்தினும் ஸ்வர்க்காதிகமிதாம் சிவருத்தியும் உண்டாயிருக்கும்.
ப்ரபஞ்சனுக்கு ஸ்வகதமாகவும் பாகதமாகவும் பகவத்விஷயப் ப்ர
வருத்தியும் உபாஸகனுக்கு ஸாத ஸ்வயத்ஸ்வரூபஸாதப்பாவருத்தி
யிற் சிவருத்தியும் உண்டாயிருக்கும்; சூசார்பாபிமான கீஷ்ட
னுக்கு "விதிசீர்பவகிதாசேதி" இப்பாதிப்படி ஸஞ்ஜாயாதத்தார்
பக்கங்கிவருத்தியும் சூசார்பாபிமானகிஷ்டர் பக்கப்பாவருத்தியும்
உண்டாயிருக்கும். பாம்பகத்திலே கீத்பர்க்கும் முத்தர்க்கும்
"மருந்தோங்கன்போகமிழ்ச்சிக்கு" என்று எங்களுடைய ஸ்வ
போகத்தருக்கவாதிகோஷங்களுக்கு மருந்தானவனே என்று அது
என்றித்து ஸ்வபோகத்தருக்கவாதிகோஷங்களிற் சிவருத்தியும், பகவ
ததுபவாதிகளிற் பாவருத்தியும் உண்டாயிருக்கும். இப்படி கீத்ப
முத்தருடையவும், சூசார்பாபிமான கீஷ்டருடையவும், ப்ரபஞ்சரு
டையவும், உபாஸகருடையவும், கேவலருடையவும், கர்மபோக
நிஷ்டருடையவும் ஐக்ய பாவருத்தி கீவருத்திகளும் எல்லாக் கரு
வலோகனம் பண்ணிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் இதுப்பு
எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டும், இப்படியிவண்டு பாகாங்கனா
களும் "அக்ஷாங்கத" என்னும்படி பாக்ருதி புருஷங்களுக்குண்
டான விகாசாதிகோஷங்களிற் பற்றினிறிக்கே, ஜேபப்பாற்பகீதனும்
கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் இதுப்பு என்கை. (23)

(அவ.) இனி அர்ச்சாவதாரத்தை உபாபதிக்கிறார் மேல்
(அர்ச்சாவதாரமாவது) என்று தொடக்கி.

சிவதயகங்கியிவாதே" என்றும், "தேஜஸ் பாலம் கன்னஸ் அமுத
மயி நித்தித்து என் கன்னியிவிரீடகாவிலிற் சிவநொன்வையுணர்
தேன" என்று உபதேசித்தல்.

உரு. அரிச்சாவதாபமாவது— “தமருகத்ததேவ்வருவம்
அவ்வருவத்தானே தமருகத்ததேப்தேன் மற்றேப்தேன்” என்கிற
படியே தனக்கென்ன ஒருருவம் ஓர் பெயரூன்றிக்கே, ஆம்
பேரூகத்தவாழவே வறுவாகவும், அவர்க்கிட்ட பெயரே பெய
ராசவாம், அவ்வக்துனாப் இருக்கச்செய்தே அஜ்ஞனைப்பொலே
யும், வர்வாத்தனாபிருக்கச்செய்தே அசக்தனைப்பொலேயும்,
அவாப்தனாபந்தகாமனாபிருக்கச்செய்தே அாபாசகனைப்பொ
லேயும், அகக்தனாபிருக்கச்செய்தே அக்தாயம்பொலேயும், எவ்
வ்வாமிபாவத்தனாபிருக்கச்செய்தே கண்ணுக்கு விஷயமாம்
படி வர்வாபுபுனாபிக்கொண்டு கோபிசுக்கனும், க்ருதநய
கனிலும் தேசகாலாவதியின்றிக்கே பெழுந்தருளியிருக்கும்
நிலை.

(ஃபா) அதாவது— அர்ச்சாவதாரம் சுவத - அர்ச்சாவதாரம் சுவத. "தருகத்தது எவ்வதவம் அவ்வதவம்நானே - தவம் உகத்தது எப்பேர் மற்ற அப்பேர்" என்கிறபடியே "ஊருபாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணு: ப்ரணக்கவதகேசகனும் க்ருத்வாத்மஸம்நீதினீம் ஊவர்ணாஜகதிபே" என்கிறபடியே சூர்ரிதர் உகத்தவவபான ஊவர்ணாஜத தாய் தாருகிசா ம்ருத்மயங்கனான தாய்பங்கனா கேபாடுதாரு திருமேனியைக் கேருகிருர்கனோ, அப்படியே வல கணதாய்பம் என்றும், அவிசகணதாய்பம் என்றும் பாராமல் தனக்குத் திருமேனியாக பரிக்காழிக்குமனனும், சூர்ரிதர் உகத்து எந்த திருமாமத்தைப்பிடுகிருர்கனோ, அந்த திருமாமமே திருமாமமாக ப்ரக்காழிக்குமனனும் என்று சொல்லுகிற அருளிச்செயலின் படியே. தனக்கேன்ன ஒருருவம் ஒர் பெயருமன்றிக்கே தனக்கு இத்தத் திருமேனி வேணும், இத்தத் திருமேனி வேணும் என்கிற கீர்ப்பத்தயிங்னாமனேயே, சூர்ரிதர் உகத்தவவபினை வடிவமாகவும், அவர்கள் இட்ட பெயரே பெயர் ஆகவும் - சூர்ரித்தவர்கன் ஆன வர்கள் தாங்களுகத்து ஏதேனும் ஒரு தாய்பத்தானே விகாழித்

அரசை வதனம்:— குணபூர்த்தியுள்ளவிடமாம், பரபத்தி பன்
ணம் முன்பு வந்தவையுமாத. இது இருட்டதையில் விளக்குப்போல
பரகாசிப்பது. தேம்பின மலிக்கம்பேற்றுக்கது. "அவனின் வந்த
உழைப்பின் செஞ்சிவம்" சிவப்பான் மலன் அவனும் சிவம் வன்
வன்" என்ற ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடி. சேதய்ச்சயிமதமான
நித்யவந்தனிலே தேசகால அதிகாரி சிவதிரிபின்வதபடி அந்நிதி பன்ணும்

தைப் பண்ண என்ருல் நன்னதுவன்ற அப்படியே அந்த விக்ரஹத்
தில் அனாதாணமான அதிஷ்டானவிசேஷத்தை அதிஷ்டித்த
அதுவே தனக்கு அனாதாணமான திருமேனியாக பரிக்கூறியித்
தும், "என்னுடைய நாமன், என்னுடைய க்ருஷ்ணன்" என்னும்
படி அவர்கள் உகப்படுவோரெய்த திருமேனியை தனக்குத் திருநாம
மாக அங்கீகரித்தும்; ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச்செய்தே அஜ்ஞனைப்
பெறலையும் 'யக்ஷங்கஜ்ஞ' என்கிறபடியே தன் கார்ப்பமும் பிறர்
கார்ப்பமெல்லாம் அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் இழவு பேதலன்
ஒன்றாதெரியாத அஜ்ஞனைப்போலேயும் ஸர்வஸக்தியாயிருக்கச்
செய்தே அஸக்தனைப்போலேயும் 'பாசம் புகட்டி' என்றும் 'வர்வ
ஸக்தி' என்றும் சொல்லுகிறபடியே கார்ப்பங்களைச் செய்முன
வென எத்தனை ஸர்வஜ்ஞத்வமுண்டானதும் ஸக்தியினைப்போது
உடனடியானே அதுக்காக ஸர்வஸக்தி ஸம்பந்தனாயிருக்கச்செய்தே
'அஸக்தி இவ் செய்தே' என்னும்படி ஸ்வபாகார்ப்பங்களைப் பண்
துகக்கூடான ஸக்தியினைப்போத அசக்தினைப்போதும், அவாப்த
ஸாந்தகாமனாயிருக்கச்செய்தே ஸாடுகுகனைப்போலேயும் "ஸர்
வக் காயக், தத்யாயப் புகடே இவ் செய்தே" என்றும், 'ஸர்
வோகந்தி மாலிடம் பாட' என்னும் பாட்டினும், 'குணந்தரும்'
என்றே பாட்டினும் ஸாந்தத்தினும், ஆழ்வார் திருமங்கையாழ்
வார் அருளிச்செய்த திவ்யப்பாத்தங்கனிதும் சொல்லுகிறபடியே
தான் ஸாந்தகாமன்களையும் பொருத்திருக்குவனும், ஆஸ்ரீதர்க்கு
நூல்க ஸ்ரீமத்திருப்புகைகளை அபிஷ்டன்களையும் கொடுக்குவனாக
வருக்கச்செய்தே 'ததிச்சயா' என்கிறபடியே ஸோகத்தினையொரு
வன் பரிசுளும் தாகத்தாலும் நலிவுபட்டு, சூரேனும் இத்தனை
சோழந்தன்னிருந்தெய்க்குருவார்களுண்டோ இக்கையோ என்று
எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்குமாப்போனே அவனும் தன்னைப்பற்றிக்

க்கனக்காரம். "நாஜாநிஷி தன் பர்த்தாஜ்ஞனைய பூம்புகாரையிற்
காட்டிப் ப்ரஜைவினுடைய தொட்டில் காந்தவ யோக்யமாய் வந்து
விடக்குமாப்போனும் கோயில் திருமேனியை பெருகக்கோயில் துடக்கமான
அதிசைவந்தாங்கல்." இது விவரம்வியக்கம், நைவம், வைத்தம்,
நாஜாநிஷி என்ற எதுவிதமாயிருக்கும். விவரம்வியக்கமானது - ஒருவ
ருடைய ப்ரதிஷ்டையில்நிற்கேதானே சூர்ப்பலித்த ப்ரலித்தமான
ப்ரீதிகளையாவதிகள், நைவமாவது - ப்ரஹ்மணிகளினால் ப்ரதிஷ்டிப்பிச்
செய்த காஞ்சி முதலான திவ்யதேவதான்களையொத்தருளியிருக்கும் எடி

ரும்வர்களுக்கடியும், எவரோடாவதாயும் எனக்கித்தனை சோதும்
தன்னீருங்கொடுக்குமவர்களுள்போ இக்கையே என்று அவர்
கள் அவன்பாதிக்குவிருக்குமா இப்போதாயும், அவர்களுக்கு
யிருக்கச்செய்தே எக்தும்போலேயும் அகாத்திம் அக—அகனே
என்கிற நாதவரித்தமான தீயித்சேத அசேதங்கடகத்தாம் தன்
பக்கமிருக்கச்செய்தேயும், தன்னைப்பாதித்த ஐஞ்சாதிகருக்குப்
பாதத்தாவிருக்குமாத்திரமன்றக்கே, பத்தான ஸம்ஸாரிகளுக்
கும் க்ருபாபாவாஹ்யங்கொண்டு எக்தய்யுதவிருக்குமிருப்பைச்
சொன்னபடி. என்கனே என்கிம் 'கிங்கொளையுபத்திரேன' என்
தும், 'ஊக்கீவம் காதமிச்சதி' என்றுஞ் சொன்னுதிறபடியே
ஐஞ்சாவால்கண்ண விஞ்சாமிதார் பக்கமிறும், மஹாஜன் பக்க
மிறும் 'மமபாஹாதி' என்னுப்த ஐஞ்சாவாபேசைகடியுடையவர்
கண்ப் பத்தான பண்டங்கள் பக்கமிறும் தனக்கு எக்தகாக
வும், தான் அவர்களுக்கு க்ருபாநிசாத்ததும் வெண்ப்பத்தா
தும் எக்தய்யுதவிருக்கொண்டுதன க்பலாநிசாத்தகண்ப்பண்ணியும்
இப்படி எக்தய்யுதவிருக்கிருந்த விருப்பு பாவித்தமிதே. "ஐஞ்சாதீ
வாத்நமவ" என்றதுவே ஐஞ்சாதிகளுக்கு கான் ஸாரிவத்பாதத்
தான் என்றருளிச் செய்தாமிதே. "கிந்தபேச்சுக்காதம் ஸ்வாமி
கம் பரமார்த்தது அஸத்தமன்வதத்தாஞ்ச எக்தய்யுதாபி ஜாதீத்த
கம்" என்னவும் உடவதிதே.

ஸ்வன்வாமிபாவத்தை மாறுபுக்கொண்டு "ஸ்வதவாத்நமிஞ்சு
ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் பாத்நமன்வதீதம்" என்கிறபடியே ஸ்வத்
வம் ஆனது ஆத்மாவின் பக்கமிறே ஆகவும், ஸ்வாமித்வம் ஆனது
தன்பக்கமிலேயாகவும் ஸ்வதவாத்நமாயிருக்க, அதையிட்டு,
ஸ்வதவம் ஆனது தன் பக்கமிறும், ஸ்வாமித்வம் ஆனது ஆத்மி
தன் பக்கமிறும் மாறுபடையுத்தக்கொண்டு கண்ணுக்கு விஷய

பெருமான்சன். அஸத்தமவது - ரூபிசன் முதலான பாதிஷ்டப்
பித்த திருவல்லிக்கேன முதலான தீயதேசத்து எம்பெருமான்சன்.
மாறுபடியவது - ஆதனிகளானக்காள் பாதிஷ்டப்பிக்கப்பட்டு காரண
களிறும் க்ருதவர்களிறும் எழுந்தருளியிருக்கும்எம்பெருமான்சன். "இவை
கள், முத்தத்திறையிலே குடிச் சட்டிவெண்டு எக்தகாஇப்போளவும்
காரணத்தேவதையும் க்ருதவர்களை மென்றிருக்குருகாப்பிள்ளாள்
யணிப்பி." இவன் பெருமையை 'நீசாஷ்டா அரும்பத விசக்கம்' முத
லிய ஸ்வதவர்களில் விரிவாகக் காண்க.

மாம்படி "சசுஷாஷாபச்யதி" என்ற பாத்தவ்யவஸ்தைருவீந்து
சேதசருடைய மாற்றைச் சங்களுக்கு விஷயமாம்படி, ஸர்வஸூல
பனய்க்கொண்டு "ஊஸ்போஹ்யுத்தரோத்தா:" என்றபடியே
ஆச்ரித அகாச்ரிதவிபாகமன்றிக்கே ஊஸ்பனய்க்கொண்டு; கோயில்
களிலும் "பெளமகிகேதகேஷ்வரி குருகுஜேஷம்" என்றபடி ஸ்வ
பம்வ்யந்த நிவ்யஸைக்தவம் துஷ்யதிஷ்டகனான கோயில்களி
லேயும், க்ருஹங்களிலும் "சனிவாய் விட்டன்பம்" என்னும்படி
வரணாஸாந்யபாதிபின்னிக்கே தன்பக்கப்பக்கவான பழம்போல்
இருக்கிற திருவுள்ளங்கையுடையவான ஐஞ்சாதிகளுக்கு ஆனந்
தாவ்ஹனய்க்கொண்டு அவர்கள் க்ருஹங்களிலேயும், அன்றிக்கே
க்ருஹங்களிலும் என்றது ஆச்ரித அகாச்ரிதவிபாகமறவண்ணருடைய
க்ருஹங்களிலும் என்றது ஐஞ்சாதிகளையும்; தேஸகால அவத்யின்
நிக்கே தேஸாத்தாக்கு அநத்யின் நிக்கே, வய்த்துக்கு அவத்யின்
நிக்கே, தேச-கால-கால-விபாக்ருஷ்டதையின் நிக்கே என்னுதல்.
தேசவிபாக்ருஷ்டதை-பாஸ்யுஹங்களுக்கும், காலவிபாக்ருஷ்டதை
அவத்யாங்களுக்கும், காலவிபாக்ருஷ்டதை அந்தர்பாமித்வத்வக்
கும் உண்டிறே. இந்த மூன்று தேஸமுயின் நிக்கே ஸர்வதேஸங்
களிலும், ஸர்வகாலங்களிலும், ஸர்வகாலவஸ்தைகளிலும் என்றபடி;
எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்திதி. (23)

இப்படி பாஸ்யருபமானது பஞ்சபாகமானது இருக்கும்படி
வயபருவிச்செய்தாயிற்று.

(அவ) மேம்புருஷார்த்தவ்யுபத்தை உபபாதிக்கிறார்— (புரு
ஷார்த்தங்களில்) என்று தொடங்கி.

உப புருஷார்த்தங்களில் தர்மமாவது-ப்ராணிரகக்ஷணத்
வக்குறுப்பாகப்படண்ணும் வ்ருத்திவிஸேஷங்கள்.

(வ்யா) அதாவது— புருஷார்த்தங்களில் தர்மமாவது - புரு
ஷார்த்தங்களில் வைத்துக்கொண்டு தர்மம் ஆகிறது. ப்ராணி
ரகக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகப்படண்ணும் வ்ருத்திவிஸேஷங்கள் தா-
பதாதிகள் முதலாக ஆச்ரித அகாச்ரித விபாகமன்றிக்கே அன்ன
வய்த்தாதிக்கொண்டு ரகக்ஷணத்துக்கு அங்கமாக (ஹேதுவாக) செப்திற
த்ருஷி-வ்யவத்யா-அக்யஸேவாதிப்பாவர்த்த விஸேஷம்.

அவ-அர்த்தமாவது எதென்ன அருவிச்செய்கிறார். (அர்த்த
மாவது) என்று தொடங்கி.

உரு அர்த்தமாவது— வன்னுராமாநுபுரமாக தாதாந்
யங்களை வைக்காவித்து தேவதாவிஷயங்களிலும் - வைத்துக்
மான கர்மங்களிலும் - ப்ராணிகன் விஷயமாகவும், உத்க்ருஷ்ட
டமான தேச-காம-புத்தக-ஆகிய தம்மபுத்தா வ்யயிகை.

(வ்யய) அதாவது— அர்த்தம் குவது - அர்த்தம் ஐதிரது, வன்
னுராமாநுபுரமாக தன்னுடைய வன்னத்திற்கும், சூசமத்திற்
கும் உசிதமாக, தாதாந்யங்களை வைக்காவித்து அபிசந்த - பரிசு
சண்டான - ம்மேச்சாநித்யுடைய த்வபத்தமப் பரிசுஷிக
கையன்திக்வே, விவேஞ்ச வ்ருத்திகோப்பன்னி பரிசுத்தமன
அர்த்தத்தையும் தாவத்தையும் அப்பாதித்து தேவதாவிஷயங்
களிலும் தேவதாமாநாநிகன் விஷயமாகவும், வைத்துக்கான
கர்மங்களிலும் பித்ருகந்தர்ப்பயாய் வ்ருத்த க்விவகன் விஷயமா
கவும், ப்ராணிகன் விஷயமாகவும், வ்யயப்பாணிகனின் விஷயமாக
வும், உத்க்ருஷ்டமான தேசகாம புத்தகநாயுரித்து உத்க்ருஷ்ட
மான புண்பு கேசுத்தகனிலும் உத்க்ருஷ்டமான புண்புக்கை
ளாதி வண்தாநிசுத்தாதி புண்புக்கனிலும், வேதாந்யகாநி
கனைபுண்புயாய் வ்ருபுண்புண்புயாய் போக்யாபிசுத்தமன
களை தாவதாந் என்ற தெரித்து, உத்க்ருஷ்டமான புண்புக்கை
நிகர்க்கையும், உத்க்ருஷ்டமான புண்புக்கைகளாதி வண்தாநி
சுத்தாதி புண்புக்கனிலும், வேதாந்யகாநிகனைபுண்புயாய்,
வ்ருபுண்புண்புயாய், போக்யாபிசுத்தமன்களை தாவோக்
யாகையானே அவர்களைத் தெரித்து கன்னவமையும். தம்மபுத்தா
வ்யயிகை நிர்ப்பந்தபுத்தியானே சேசக்திகை. அன்றிக்வே தம்
மப்பன்னிசுத் புண்பும வரும் என்ற களைத்து வ்ருபுத்தியானே
வ்யயபக்துவது கன்னவமமையும். (35)

(அவ) காமத்தின் பாகாந்த அருவிச்செய்திரர்— (காம
மாவது) என்று தொடங்கி.

உரு காமமாவது க்ருதமேனகீதமாயும், பாலேளகீத
மாயும் த்விவிதமாய்க்கும்.

உத்க்ருஷ்டமான தேசகி— அபிசந்தி, மதாந, மாயா, காஞ்சி, அவர்
நிள, காசி, தவாநை முதலியன. உத்க்ருஷ்டகாகி— க்ருதமாயும்,
அமாவாசை, உத்தராயணம், க்ருதமாய் முதலிய காலங்கள். தம்மபுத்தா
வ்யயிகை— பவந்தா த்விவிதம் சேசக்திசந்தம்,

(வ்யா) அதாவது— காமம் ஆவது - காமம் ஆகிறது, ஐஹ
 னேனசிகம் ஆயும் - இஹனேனகணம்பந்தமாகவும், பாரலேனசிகம்
 ஆயும் - பாரனேனகணம்பந்தமாகவும், த்விவிதமாயிருக்கும் - இவ்வாறு
 வகையாயிருக்கும். (36)

—(அன) த்விவிதகாமத்திலும் வைத்துக்கொண்டு முத்தர ஐஹ
 னேனசிகத்தைய உதாஹரிக்கிறார்— (இஹனேனகத்தில் காமமாவது)
 என்ற தொடர்ச்சி.

உள இஹனேனகத்தில் காமமாவது- பித்தமுமாத்ருதன்
 தனதான்ய வஸ்து அன்னபான புத்ர மித்ர களத்ர பசு க்ருஹ
 கேஹ சந்தனகுணபதாம்பூணதி பதார்த்தங்களில் சப்தாதி
 விஷயாநுபவத்தால் சந்தன வாகவச்சேஷங்கள்.

(வ்யா) அதாவது— இஹனேனகத்தில் காமம் ஆவது - இஹ
 னேனகணம்பந்தமான காமம் ஆகிறது, பித்தமுமாத்ரு - விதகாமஞான
 பிதாவின்பக்கிலும், பிப (காமம்) காமிகியான மாதாவின்பக்க
 லிலும், சந்தன - கணதன்மையின்பக்கிலும் துதான்ய - தகத்தின்
 பக்கிலும், தாம்பத்தின்பக்கிலும், வஸ்து - உடுக்கும் வஸ்துத்
 தின்பக்கிலும், அன்னபான - புத்திரமும் அன்னத்தின்பக்கிலும்,
 குடிக்கும் இஷ்டத்தின்பக்கிலும், புத்ரமித்ர - கிசீதான புத்திரர்பக்
 கிலும், இஷ்டபேத தம்மதாம்பகயான வ்ஸேஹிதர்கன்பக்கில
 லும், களத்ர - தாரத்தின்பக்கிலும், பசு-கார்த்தமாக கோவின
 பச்சுர்ப்பும், அஹனகஞ்சக்ருபகசுபகம்; க்ருஹகேஹ -
 அனந்தாமான க்ருஹங்கலின்பக்கிலும், பவிக்கிற பூமியின் பக்க
 லிலும் சந்தனகுணபத - பூசிற சந்தனத்தின்பக்கிலும், அவன்
 காமப்பண்ணிற புஷ்பத்தின்பக்கிலும், தாம்பூணதிபதார்த்தங்
 களில் - திண்ணம் தாம்பூணம் ஆகியான பதார்த்தங்களின்பக்கில
 லும், ஆக 'பித்ரு மாத்ரு' என்ற தொடர்ச்சி 'தாம்பூல' பர்பத்தரு
 சொன்ன பதார்த்தங்களில் என்றபடி; இவற்றில் மாகாவும் பிதா
 வும் உண்காரபோக்யபதார்த்தங்கள்; சந்தன சந்தன - குணம உண்
 திங்கள்களும் பார்ப்பையும் புத்ரமும் பித்ரமும் அலங்காரம் பண்
 னும் பதார்த்தங்கள்; துதான்ய அன்னபான பசு கேஹதாம்பூ
 லங்கள் சேழிற்சொன்ன எவ்வாறும்பவிக்கிற பதார்த்தங்கள்;
 க்ருஹம் அவர்களுடையதும் வலிக்கக்கூடும், குடும்பியானவன்
 தன்னைநுத்திக்கே அனுபவிக்கும் பதார்த்தம் என்றும் சொல்லக்

கூடாது; இப்படி அந்தப் பதார்த்தங்களின் சப்தாதி விஷயாநுபவத் தால் வந்த னாகவிசேஷங்கள் என்றன. 'பிரிற்சொன்ன' எத னாதிபதார்த்தங்களின் சப்தாதிவிஷயாநுபவத்தாலும் பன்னும் பதார்த தத்தையும், அனைவருக்கும் அமுதாயமான பதார்த்தத்தையுள் பிரித்துச் சொன்னதாகையாலே எதனானால் வந்த னாகவிசேஷங் களும் சப்தாதிவிஷயாநுபவத்தால் வந்த னாகவிசேஷங்களும் என்ற பெரித்திருக்கும்பிறை: மாதாபிதாக்கள் பக்கனாண்டின னாகவிசேஷம் வந்தவாறிகளும் வித்பாறிகளான கார்பவ்களி னேயாபிருக்கும்; ஆக இவற்றுள் வந்த னாகவிசேஷங்கள் என் றது ஆனந்தத்தைப் பிரப்பிக்கும் னாகவிசேஷங்கள் என்றபடி.

(அவ) பாலேனகிகத்தை உபபாதிக்கிறார்— (பாலேனகிகத் தின் காமமாவது) என்று தொடங்கி.

உரு பாலேனகிகத்தில் காமமாவது— இதில் வில கடினமாய், தேஜோமூலமான ம்வர்காதிவோகங்களிலே சென்று, பசிதாஹமொஹசோகஜாமாஸூதிகளன்றிக்கே, ஆர்ஜித்த புன்சயத்துக்கீடாக அம்குதகனம் பண்ணி, அப்வ ரண்ணாக்கனோடே, சப்தாதிவிஷயாநுபவம் பண்ணுகை.

(வ்யா) அதாவது— பாலேனகிகத்தில் காமம் ஆவது பசி லோகணம்பந்தமான காமம் ஆவிறது, இதில் விலகடினமாய் காமணம்பந்தமான இந்த லோகணகத்திற் காட்டில் வகைகூண்ட பத்தை உடைத்தாய், விசுகூணமாவது அன்ருதிபதார்த்தபாஜ னாதிகளும் முந்புரிஷாதிகளும் பிச்சேயெடுப்பதோடு அகியிஷத் தையும், அப்குதனேவையும் முதலான வ்யோகங்களுமுண்டாகு பாலே இந்த மனுஷ்யலோகத்தில் காட்டில் வகைகூண்டம் என்ற படி. தேஜோமூலமான ம்வர்காதிவோகங்களிலே சென்று இந்த பூலோகத்திலிருந்து 'ஜ்யோதிஷ்டோமோ, ம்வர்க்கதர்மோபஜேக்' என்கிறபடியே ஜ்யோதிஷ்டோமம், வஜ்யோபயம், அஸ்வமேதம், பெவண்டீகம் முதலான யஜ்ஞாதிவிஷயங்கள், ம்வலகாம சப்தத்தானே, ம்வலதேஜாவிமோசனமாயின்பு தேஜோமயங்க

அப்பகனாகி— தேவலோகத்திலுள்ள தேவைய (மம்ஸய, ஊர்வரி, திலோத்தமம், க்ருதாமி. மோகா முதலியவர்கள்) இவர்கள் பாதலவீற் பிரத்தவொனவும், காரிபச்சு முனி என்னும் பர்வதலிடம் பிரத்தவ் களை நவும் புரணங்கள் உதும்.

சான்றவர்க்கம் ஆதிபாசவுள்ள ஈர்தவாசோகம்மனிதே போய். பசி தாறு மோறு சோக ஜாமாணாதிகள் இன்றிக்கே - பசியும், தாறுமும், ஸந்தாதிகளினுண்டான வ்யாபிமோஹமும், ததாரபத் திம் சோகமும், அகபிமதமான ஜகையும் மாணமும், ஆதிஸந்தத் தாலே வாகமும் ! ஆகிற அவந்தாஸந்தவியின்றிக்கே, ஹோகம் என்கிறது— ஸாரீஸம்பந்தவ்யாதி வ்யோகாதிகளுக்கும் உபவசு ணம்; ஆர்ஜித்தபுண்யத்துக்கீடாக - பூரோகத்திலிருக்கும்போது பஜ்ஞாதிகளைப்பண்ணியும், அன்னதான அர்த்ததாஸ்திகளைப்பண் ணியும், ஸம்பாதித்த ஸாங்குதத்துக்குத்தகுதியாக, அம்ருதபாஸம் பண்ணி - தேவர்கள் தரும் அம்ருதத்தைக்குடித்து, அப்ஸானுக் களோடு ஸந்தாதிவிஷயாநுவம் பண்ணுகை - அப்ஸாந்திக ளுடனே ஸந்தாதி விஷயங்களின் அதுபவத்தைப் பண்ணுகிறது.

(அவ) ஆத்மாதுபவத்தை அநுபிஷ்செய்தார்— (ஆத்மாதுபவ மாவது) என்று தொடங்கி.

உக ஆத்மாநுபவமாவது— துக்கவிவ்ருத்திமாத்தாமான கேவலசத்மாநுபவமாத்தத்தையும் மோகமென்று சொல்லு வார்கள்.

(வ்யா) அதாவது— ஆத்மாநுபவம் ஆகிறது - ஆத்மாநுபவ அதுபவிக்கிற அதுபவம் ஆகிறது, துக்கவிவ்ருத்திமாத்தாமான - ஆத்மாநுபவத்திதா தாபத்சபாத்தம ஸம்ஸார துக்கவிவ்ருத்திமாத்தா மாகிற, கேவல ஆத்மாநுபவமாத்தத்தையும் - கேவலஸந்தத்துக்கு கேவலஹ்மப ஆத்மாநுபவமாத்தத்தையும் என்றுதன்; அன்றக் கே பகாதுபவாதிகளின் றிக்கே மிகவும் ஆத்மாநுபவமாத்தத்தையும் என்ற ஒரு சொல்லுதவாகவுமாம்; மோகமும் என்று சொல்லு வர்கள் - இப்படிப்பட்ட ஆத்மாநுபவமாத்தாமையிருந்துள்ளதையும் மோகமும் என்று சிவச் சொல்லுகிறார்கள். "போகோமம்ருதம் வந்தாஸம்" என்கிறபடியே துக்கருபமான ஸம்ஸாரவிவ்ருத்திபையும், வ்ருதஸம்ஸாரவிவ்ருத்திபையும் உடையவை, விரைவுக்கு அக்கணாயிலேயிருக்கிற வந்தாஸத்திம் பாவேசித்து, தவ்வ பதுபவிக்கிறது எதுவோ, அதுக்கும் மோகமும் என்று போகக் கூடவது. கேவல துக்கவிவ்ருத்திமாத்தாமான ஆத்மாநுபவத்தை மோகமும் என்று சொல்லித் ஸம்ஸாரத்திலிருந்தும் ஸாரீயிலிஷ்ட லுபிருத்தும் ஞானத்தாலே துக்கவிவ்ருத்திபைப்பண்ணிக்கொண்டு தன்னைப்பதுபவிக்கிறது மோகஸந்தத்துக்கு என்கனே சேரும்

படி? என்று கார்த்தியாபிரபாயம்போதே தோற்றுகிறது. ஆகையால் மதுரைநகரம் தேவையோசனமுடையதாய் விவரங்களுக்கு உட்பட்டிருக்கிற மதாசனத்தின் பரிசீலித்த ஆய்வுபலத்தையுடையதாய் மோசனமென்றும்பிரபாயம். மேல் 'பாபதாசனம்' பாபி அசரிபாய்க்கொண்டு திரிவாஞ்செய்தல்' என்றுபிரபாயிச் செய்கையாலும் 'இங்கனே சொல்லுங்கள்' என்று பாபதாசனம் அங்கிதிகையாலும் இப்படிச் சொல்லுவதையுமேயேயிருப்பது. இதுமொரு பரிசீலனையாலே சொல்லுங்கள்' என்று அருளிச்செய்தது. (29)

(அ) அந்தாம் பாபுருஷார்த்த ஊழையோகத்ததை
அருளிச்செய்தார்— (இ) என்ற தொடங்கி.

உ) இனிபகவததுவகுப்பானதாயுஞ் சாத்தலகநினை
மோகமுமாவது- பகாரப்தகம்மபேஷம் அவச்யமநுபாவ்ய
மரண புண்யபாபங்கன் உசித்து, “அந்தி ஜாபதே பரிணாமதே
விவர்த்ததே அபகத்யதே விநச்யதே” என்கிறாறுபேஷப்பாவவி
காரணப்பதமாய், தூபத்தியாசத்தமாய், பகவதன்வகுப்பத்தை
மறைப்பித்து விபரித்துஞ்ஞாநத்தை உருப்பிக்கக்கூடவதாய் எம்.
வாராய்த்தகமான ஸ் வஸஸாரித்ததையுபேககபேஷு பொக
ட்டு. ஸாஷும்காநாடியாலே சிரக்காலத்தைப் பெரித்துப்
புறப்பட்டு ஸலிக்ஷமஸாரித்தேஷு- வானேறவழிபெற்றது, மன்
னுங்கருங்கதிரோன் மண்டலத்தினன்னவேயன் அன்னதோ
ரில்விண்ணுபோய், ஸலிக்ஷமஸாரித்ததையும், ஸாஸகாரேண
ஸவயம், விரஜாஸ்காத்தாலே கழித்து கைல தூபங்களும்
குறப்படி அமானவகரண்டர்சமும் பெற்ற, ஸாத்ததைவாத்தமக
மாய், பஞ்சோபகிஷணமமமாய், ஜ்ஞாநகத்தஜ்ஞாமாய் பகவ
ததுவைகபரிகரமாய் ஒளிகோண்ட சேததியுமாயிருக்கிற
அப்ராக்குத விக்ரஹத்தைப்பெற்ற, முடிபுடைவானவர்முறை
முறையேதிர்கோள்ள சிரதிஸபாகத்தவமான திருமாமணி
மண்டபத்தைப் பாரித்து, லக்ஷ்மீஸூர்த்தனாய், பூயிளாநாய
கனாய் விலகுகணவிக்ரஹயுத்தனாய் குழறித்தேவன்குழாங்கன்
கைதோழச்சோதிலேள்ளத்தினுள்ளே பெயு வதோகுருவான
புரீவைகுண்டநாதனை கீத்யாநுலம்பண்ணி கீத்யகிங்கரஸ்வ
பாவனாக.

(வ்ய) அதாவது— இனி - இவற்றையுபபாதித்தன்மேல், பகவத் அகம்பவருபமான - பகவாணியனுபவித்திற ரூபமாயிருந்துள்ள, பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோகஷம் சூவது - புருஷனானே அர்த்திக்கப்படுமேதே லக்ஷணமாக உடைபதாய் உத்க்ருஷ்டதமயமிருக்கிற மோகஷம் ஆகிறது, 'பரமபுருஷார்த்தம்' என்றது ஐஸ்வரிய கைவல்யங்களைப்பற்ற. ப்ராபந்தகர்மசேஷமாய் வென்மமேதே கைக்கு காரணபோக்யமான ப்ராபந்தகர்மத்தினது ஸோஷமாய் அதாவது " பூர்வோத்தாகயோரஸ்ஸேஷன்ஸோன " என்ற படியேபகவ த்ப்ராபந்தத்தாலேப்ராபந்தம்என் தப்பொருடத்தாய், ஜன்மகாரணமான பூர்வாகங்களும்துத்திபூர்வமாகவும் அபுத்திபூர்வமாகவும் உன்டானஸம்ஸ்கிருபால்வந்த உத்தாகங்களும்கலித்த ஸரீரமிருக்கையாலே, அதுக்குத்தக்க ப்ராபந்தகர்மத்தினது ஸோஷமாயிருக்கும் ஸரீரம் என்கை. அவஸ்யம் சதாவ்யமான புண்யபாபங்கன் கலித்து 'அஸம்யமதுபோக்தவ்யம்' என்கிறபடியே அஸம்யமாக அதுபவிக்கைக்கு போக்யபாப் பூதகாஜன்மங்களுக்கும் பவிஷ்யத்காஜன்மங்களுக்கும் காரணமான புண்யபாபங்கன் கலித்து, அன்றிக்கே ப்ராபந்தகர்மஸோஷமான புண்யபாபங்கன் கலித்து என்னவுமாய், புண்யபாபரூபகர்மங்கன் கலித்தும்போது ஸ்தூலதேஹம் கலிக்கையாலே இக்ஷன்மத்திற்குப் பூர்வகாலத்திலிருக்கிற புண்யபாபங்களுமே கலித்து, ஸரீரம் ரூபமான ஸரீரமிருக்கையாலே, அந்த ஸரீரம்ஸரீரத்துக்குக் காரணமான கர்மவாஸனாஸூனும், அந்த கர்மவாஸனாஸூனான ஸரீரம்ஸரீரத்திலும் விஜாண்ஸாத்நவமிருக்கையாலே நீர்க்குமான புண்யபாபரூபகர்மங்கனே -மீதும் என் லக; கர்மகிஷ்டனுக்கு 'அதபவத்தாலேயாதல், ப்ராபந்தித்தத்தாலேயாதல், தேவதாந்தர்பாயியான ஈஸ்வராத்நதத்தாலேயாதல் கர்மம் கலித்து, ஸ்தூலதேஹம் விமோசனமாய் ஸரீரவளோக ப்ராபந்திவன்டாய், ப்ராபன்னனுக்கு " இஷ்டதூஷம் " என்ற சொல்லுகிறபடியே பகவததுகாஹத்தாலே புண்யபாபங்கன் கலித்துப்போகையாலே இந்த ஸரீரமிருக்குத்தகைய பூர்வணம்பந்தமான ப்ராபந்தசேஷத்தையும், பகவத்ஈஸ்வராத்நத்தாய் ப்ராபந்தத்தாலேயாதல், புத்தியாலேயாதல், பன்ஜுக்கர்மங்கனையும், ஸரீரம்ஸரூபமாக அதுபவித்து ஸ்தூலதேஹகிஷ்டருத்தியைப் பன்னும் ஈஸ்வரன் என்கை, இப்படிக்கனாக புண்யபாபரூபகர்மங்கன் கலித்து, "அஸ்திஜ்யதே பரிணமதே விவர்ததே அபகநீயதே விசுப்

யதே" என்கிறபடியே ஸுட்டாவலிகாராஸ்யதமாய் - கர்ப்பத்தில்
 ஸிண்டாவலிகையுடன் கவித்திருப்பதும், பத்துமாணவாவதே,
 கர்ப்பத்தில்கின்றதும் பிறக்கிறது, பின் பால்பாவல்கையாய் வளர்
 கிறது, பெளவகாவல்கையாய் பாபபுண்பங்களை ஆர்ஜிக்கிறது,
 வாதகாவல்கையாய் இலக்கிறது, மாணவல்கையையடைந்து
 போய் கானதுபலம் பண்ணுகிறதுமாகச்சொன்ன விவரபாபஷட்
 கத்துக்கும் ஆதாமாய், தூபந்தம் சூர்யமாய் - ஆத்யாத்மிகம்
 என்றும், ஆதிபௌதிகம் என்றும் ஆதிதைவிகம் என்றும், சொல்
 லப்பட்ட மூன்று தரங்களுக்கும் வானந்தானமாய், ஆத்
 மாத்மிகம் ஆவது ஸரீரத்தின் கின்றும் வருகிற வானந்தானநி
 களாக கம்பலிக்கிற தக்கம்; ஆதிபௌதிகம் ஆவது கர்ப்ப
 வ்ருச்சிவாதி பூதங்களாக வருகிற தக்கம், ஆதிதைவிகம், ஆவது
 அஸர்ப்பாத்யாதிகளாக வருகிற தக்கம், அஸி - இஃ ஆதாம் -
 வெய்யின் ஐசுத்யக்ருத் தந்திரியாதி என்றது, பகவத்வரு
 பத்தை மறைப்பித்து "பகவத்வருபநிவேதனம்" என்ற
 படி பகவதானுபாய வ்ருபாதிகளை மறைப்பதென்பது, இங்கு பக
 வத்வருபாதிகளின் ஐசுத்யாதந்தமான ஆத்மாவானுபாய, ஐசு
 தாதிகளையும் பாசாதிப்பியதே மறைபவையத்து அன்னவையையும்;
 விபீதஜ்ஞாநத்தை ஜகிப்பிக்கக்கூடலதாய் "விபீதஜ்ஞாநகரீம்",
 என்கிறபடியே விபீதஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கக்கூடலதாய், அந்
 வது பகவத்வருபாதிகளையும் ஆத்மவ்ருபத்தையும், ஆத்மவரு
 பமான ஐசுத்யாதிகளையும் மறைப்பதென்பதுமாத்மியமன்றிக்கே,
 'அநாத்மவாத்யுத்திரம்' என்னும்படி அநாத்மவான தேஜஸ்த்
 தில் ஆத்யுத்திரையையும், இதாதிஷயங்களில் ஸுந்தாதிலிஷயபா
 வனாயத்தையும் ஜகிப்பிக்கக்கூடுதான துர்புத்திரையையும் பிறப்பிக்கு
 மது என்றபடி, ஸம்ஸாரவந்தத்தான ஸ்ஞாலஸரீரத்தை ஸம்ஸா
 ரத்தை வளர்ச்செய்வதாகிற வ்ருத்தேஜஸத்தை உபேககரீயோ
 டு பொது "ம்குத்யம் ப்ரேயசினிதிம்" என்னும்படி-தன்னு
 டைய ஜ்ஞானத்தானே இந்த ஸரீரம் போகவேணும், பகவத் ப்ரா
 ப்தியை சிவமாகப் பெறவேணும் என்று தேஜஸத்திலே ஜ்ஞானை
 போடே, உதாலின் தாஸ்யத்தைப் பொருட்போயேயே பொரு
 டு, ஸுஷும்காநுபாயவே சிவ: காலத்தை பெரித்துப்பறப்பட்டு
 ப்ரஹ்மசத்திலிருக்கிற ஸுஷும்காநுபாயவே ஸரீரவிலே
 இருக்கிற ப்ரஹ்மகாலத்தை பெரித்துக்கொண்டு வெளிப்பட்டு,

பெனதிகழாரீரம்போகின்றக்கேபகவத்குறையவஜ்ஞானத்தையும்
அவ்வனுபவஜ்ஞானத்தையும் ஊர்ந்தருளும் தந்தையும் இப்பிக்கக்
கடவதாய், பகவதனுபவகவசீராயாய் பகவானை அதுபவிக் கைக்கு
அத்தியந்திய ஊதனாய்; ஒவ்வொன்றோடோடும் ஆய்நுக்கிற அப்
பாதிருத விக்ரஹத்தையெற்ற "ஒவ்வொன்றோடோடும் சேர்ப்புமாய்"
என்று ஆழ்வாராகுவிச்செய்துபடிபே, தேவஸ்தான உடைத்தாய்க்
கொண்டு பாகபாத்தையுடையதான அப்பாக்குத சீர்த்ததைப்
பெற்று, முடியுடை வானவத் முறைமுறை யெதிர்கொள்ள கி
டங்களை யுடையான சித்தபாதினை வரிசையிசையாக எதிர்
கொண்டுவே, சீர்த்தபாத்தையுடைய திருமாமணிமண்டபத்தைப்
ராபித்துப் பற்றும் குதாரத்தையுடைய மண்டபாதிகளில் காட்டித்
அதிசயத்தையுடைத்தாய் ஆகத்தயமாகி- ப்ரியத்தாய்- விசத்த
னாயான மணிசாரியே கெதையுந்தன்ன ஆந்தானமண்டபத்
தைக்கிட்டு, வகத்தினைத்தனும் "சீர்த்தபாதி" என்கிறபடி பெரிய
பிராட்டியாரோடே கருதிருக்குமளவு, பூமிக்கிளா கருகளும்
"வெம்புதபூமிக்கிளா கருக" என்றும் "உயர்ப்பாதி பூமிக்கிளாப்
பாதி" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடிபே பார்வையுந்தாவிருக்கிற பூமி
க்கிளாகளாகிற தேவியாக்கு கருகளும், விலகுகளை விசத்தையுத்த
னும் "சீர்த்தபாதிமத்தாய்" என்றும், "சீர்த்தமேக கிப்பாய்மம்"
என்றும், "சீர்த்தமேகமத்தாய்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடிபே
விசத்தனாயான திவ்ய நிருவேனி விசத்தனும், குழமித்தேவன்
குழங்குகள் கைதொழுகுறையுத்திருக்கிற சித்தமுத்தருடைய
அமுதன்கள் கைதொழுகு. சீர்த்தவேள்ளத்தினுள்ளே திவ்ய ஆபுத
திவ்ய ஆபாண திவ்யகந்தா திவ்யபாதி திவ்ய அங்காக்களாகு
டையவரும், பிராட்டியாரோடே கருத்தையான சேர்த்தியுடையவரும்
சித்தமுத்தருடைய சேர்த்தியுடையவரும். முத்தினதேவியோடான
தக்குள்ளே, எழுவது நூர் உருவான சிழிப் உயரதித்த தேவோ
விசத்தனாகளிக்காட்டிப் பேசுபெயருகிறதாய் அதிபாகசமாய்
அத்புத்தமாய், அதித்தியான அவருபத்தை உடையவளும்,
"உருவான" என்று நிருவேனியைச் சொல்லுமாய்; பூநீ வை
குண்டகரத்தின பூநீ கைகண்டத்தக்கு சிவானகளுகவகி, சீர்த்த
பாவம் பண்ணி சித்தபாதி உடைய செப்த "சித்தபாதி" என்றது
பாவதாத்தபாதி என்றது; அதாவது "அப்பாத்தையவகள்ளோன"
என்று பகவான்குறைய அருவிச்செய்கையானே அவ்வாறுபாவம்
தெடக்கி சதர்முக ஐச்சர்ப்புக்குகண்டான அதுபவத்தினால்

காம் இந்த லோகத்தில் பன்னின் ஈட்டுதலுக்கு ஈடான
வைபாக்கியாலே அப்ப பண்களாய், புரண்டமேதுக்களாய்,
அறித்பன்னாயிருக்கையாலே சித்பாதுபவன் என்ற சொல்ல
வொண்ணுகிறே; கைவந்தாதுபவம்- பகவததுபவ அபேசுதலின்
வொண்ணுதே- அத்தபலாய், வொக்காத்ததுபவாயேசுதலா சித்ப
யாயிருந்தாலும்- கைவந்தாதுபவத்திலுடையபோது ஆதம்புத்த
இருக்குமனவும்- புருஷ அபாவத்தாலே விதிபாணன் தன்னு
டைய பெனவந்தாதுபவத்தாதத் தானே பண்ணுதப்போலே
பாது(வாயா)துபவம் என்று சொல்லப்படும்; பகவததுபவம்-
அவைவிரண்டும் போகத்திற்கே சித்பாதுபவத்துக்கு வன்றபடி;
சித்பயிங்கு வ்வொவனானை "சித்பயிங்கு?" என்றபடி சித்பமா
கத்தின்கான் என்நிற வ்வொவனானை. அதாவது- பா
வதாதுபவமி என்றபடி கீத்யசுத்தத்துக்கு பரிநினைம் என்ற
அர்த்தம் சொல்லி- "உ கைவந்தாது பாய்" என்நிறபடியே-
கைக்குத பரிநாமமின்னாத தேசத்துக்கு இந்த பூனோகம்போலே
கைக்குத பரிநாமம் ஸம்பந்தித்து கர்மனோகம் என்று சொல்லும்
படிவருமிதே. ஆகையாலே பாவதாதுபவமி பகவததுபவமித
பரிநினைமித கைக்கப்பன்னபாவன் ஆனமதுவன்று தாதுபவம்.(30)

இப்படி புருஷார்த்த வ்யகுதமானது பஞ்சபாகாமாயிருத்
தும்படிபை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

(அவ) இனி உபாயவ்யகுதத்தை விவரிக்கொர் மேல்- (உபா
யங்கனித் கர்மபோகமாவது) என்ற தொடங்கி.

உக உபாயங்கனித் கர்மபோகமாவது- யஜ்ஞ தா
தயோ துயான ஸத்தயாவந்தன பஞ்சமஹாயஜ்ஞ அகந்தோ
தா தீர்த்தயாத்ரா புண்யகேதூதாவான க்ருசா சாந்தாயன
புண்யகதீஸ்காந வ்ரத சாதுவ்யஸ்ய பலமுலாசந சாந்தாப
யான ஸமாராத ஜபதாப்பனாநி கர்மபுஷ்டாநத்தால் வந்த
காயசோஷணத்தாலே பாகாசம்பிந்தி, அத்தாலே தீக்திரி
யாதித்வாரா ப்ராஸிக்கிற தம்முதஜ்ஞாநத்துக்கு சுபந்திகள்
விஷயமல்லாமையாலே விஷயவாபைகடி பிறந்து பமநிய
மாஸக ப்ராணாயாம ப்ரத்யாஹாரத்யான தாநாஸைநித
யமான அஷ்டாங்க லோகத்தாமத்தாலே யோகாப்பாக்காலத்
தளவும் ஜ்ஞானத்துக்கு சூத்யாவ விஷயமாக்குகை.

(வ்யா.) அதாவது— உபாயங்களில் கர்மயோகமாவது உபாயங்களில் வைத்துக்கொண்டு கர்மயோகம் ஆகிறது; யஜ்ஞ “வஸந்தே வஸந்தே” என்கிறபடியே யஜ்ஞஞ்ஞானமும், தூதர் அன்ன கோ பூ ஹிர்வாஸாதிதானங்களானும், தூ “தபோத்யாச மமாதிரி;” என்றும் “வெங்காளமும் கந்தும் கந்தமென்றும் கொடுக்க” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸரீரத்தைப்போலுத்து ஸரீரத்தினால் மெய்தனா மெய்க்கப்பபாகத்தபன் பண்ணுவதானும் த்யாக “யத்ஸி மகனா த்யாயதி” என்கிறபடியே மகனாத்தபாத் தானும், மெய்த்யாவந்தன காசாதிதானவாதே பாரபசித்தம் பண்ணவேண்டியும், அகாசனே பாத்யவாயமும் வருமிதே. அவை

யஜ்ஞ - ஜோதிஷ்டோமம் முதலிய வாக்சன், தானம் கோதானம், பூதானம், திலதானம், ஹிர்வாஸதானம் க்ருததானம் முதலியவை. தூதர் - வெங்காளவத்தில் பஞ்சாங்கமித்தியிலும், உலகவத்தில் க்ருததான வத்திலும், பஞ்சாவத்தில் மயிலின் உச்சியிலிருந்தும் தனம் செய்தல். பரிதானம் அடக்கி பகவானத்திலாவைச்செய்தது தியானம். இதுஜ்ஞ விதமாயிருக்கும்.

1. பகவானத்திலாவைச் சிவந்ததோடு திவ்ய ஸுபக்சனோடு தியானித்தல்.

2. திவ்ய ஸுபக்சனத்தோடு மெய்தியிருக்குமிருப்பைத் தியானித்தல்.

3. பகவானுடைய ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் கீழ்க்கிறது.

4. வேறுபட்டிருக்கிற அவயவத்தையிட்டுப் பாதான அங்கத்தை கீழ்க்கிறது.

5. அவயவசமுதாயத்தைத் தியானித்தல்.

தியானமாக ஒருவரை வேறு மண்ணை கலப்பினமால் கீழ்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதுதான் மனநி என்பது. தியானத்திற்கும் மனநி திற்கும் வித்யாசம்- பகவானுடைய திருமேனியையும் சேர்த்து கீழ்க்கித்தல்— தியானம், மனநியென்பது பகவானுடைய திருமேனியைவிட்டு வ்ரு பத்தையாதத்தினம் கீழ்க்கித்தல்செய்திருப்பது.

வித்யாசம்:— மூன்று காலத்திலும் குரியமண்டலமத்தியிலிருக்கும் ஸ்ரீமங்கலாயணத்தியானித்து அங்கப்பாத்யத்யானம் மெய்ப்பிக்க. மூன்றுகாலங்களில் செய்கிற சந்தியாவந்தகங்களிலும் குர்வனாக அபிரகமாச கின்று இரண்டு காலமும் கோ ஜலத்தை எடுத்த காலத்திலும் அபிமந்திரித்தலிடுகிற ஜலம். இந்த அங்கப்பாதானத்துக்குப் பாயோஜனம் - மந்தேஷமென்கிற அனார்த்தம் பாத்யவாயினை வர்த்திலும் பகத்தையடைந்து குர்வனுடைய தேவாப்போசனைட்டாமல் தடுத்து எப்போதும் மூத்தம் பண்ணுகிருக்க. அங்கப்பாதானம் பண்ணினால்

வாயாமக்காகக் காலதர்பத்திலும், தப்பாதபடி அர்த்தபாவத்தன
காலமும் பண்ணுவதனாலும், பஞ்சமஹாயஜ்ஞ தேவயஜ்ஞ பித்ரு
யஜ்ஞ மனுஷ்ய யஜ்ஞ பூதயஜ்ஞ பாலாயஜ்ஞங்களைக்கொண்டு பஞ்ச
மஹாயஜ்ஞங்களைப் பண்ணுகையாலும், அக்கிஷோத்தர "யாவஜ்
ஜ்ஞம் அக்கிஷோத்தரம் ஜ்ஞாநாந்" என்றபடி- காரணபத்யம்
ஆலவகீபம்- தக்கிணைக்கிணை அக்கிஷபமும், ஸாயம்பாநதகா
ஸங்கனிப் பண்ணும். ஆரதனமும் சூகிதவித்யமும், அதகா
அக்கிஷோத்தரம் என்றது ஸாயமேனபாஸனமும், பாதஸெபா
ஸனமும், என் றஞ்சொல்லுமாய்- நீத்ததுகத்தகபுண்யதீர்த்தபாத்
ஸாகஸாதும், புண்யகேசுத்தரவாஸ ஜ்ஞாஸகசனமா கவும், முக்தி
ஸாதனமாகவும் பண்ணும் புண்யகேசுத்தரவாஸத்தாலும், 'தேசோ

இந்த ஜ்ஞம் கந்தகாலமாய்க்கொண்டி அங்கணாஸ்கன மந்தேஜ்ஞாருணம்;
என்றித தக்கீபத்திற் எறித்தவிடுகிறது என்றும், அந்த ஜலத்திலும் குங்கு
லையுடைய தேஜஸ்கூட விருத்தியடைந்து அனாரகக் தேர்த்தப்போகிறார்
எனென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

பஞ்சமஹாயஜ்ஞம்:—

1. பூதயஜ்ஞம்— காக்கை முதலான ஜந்துகளுக்கு- அன்னம்
போடுகிறது.

2. தேவயஜ்ஞம்— தேவதைகளை உத்தேசித்து அக்னிபிடத்தில்
விச அல்லது சபித்துக்களைக்கொண்டு ஜ்ஞாமம் செய்கிறது.

3. பித்ருயஜ்ஞம்— பித்ருதேவதைகளை உத்தேசித்து மந்தா என்று
அன்னத்தையாவது ஜலத்தையாவது விடுகிறது.

4. மனுஷ்யயஜ்ஞம்— கைப்புருஷங்களுக்கு அக்யாந்ய ஆம்னம்
மயர்ப்பித்த ஆணைக் கொடுத்து கந்தகாலம் செய்து பாகாதம் செய்து
கொடுகிறது.

5. பாலாயஜ்ஞம்— தன் குலத்திற்கு எத்பட்ட வேதகாலகாலம்
ஒருருவாவது அந்நியபணம் செய்கிறது. இவ்வாறாகத் தன் கருணத்த
தேவதைக்குத் திருவாராதனம் செய்கிறது.

அக்கிஷோத்தரம்:— பித்திய ஜ்ஞாநாந்- இது சாதாரண அக்கிஷோ
நாந். தாப்பா அக்னிஷோநாந் பூர்வகாலது. சாதாரண அக்கிஷோநாந்
பிரதிநிதம் செய்கிற ஓசபாஸனாந்தி; தாப்பாந்தி- தன்னுடைய கண்ண
காலத்திற் ஓசபாஸனாந்தியின் உஷ்ணத்தைத் தூற்றப்பெருகுபி பிரதிநிதம்
செய்துபெற்று சரீரமுடியில் ஓடி அக்னியையக்கொண்டு ஜ்ஞாஸம்ஸ்காரம்
செய்கிறது. தீர்த்தபாந்நிதம்:— கண்ண, பழுக்கை, சாம்பநி, கருமதை
மித்து, காலேரி, கோதாவரி, கோணநி, தங்கப்பத்திரா, முதலியபுண்ப
தீர்த்தப ந்நிதம்.

யம் ஸர்வகாமதுக்" என்னக்கூறியோ! க்ருத்ர புண்படுகின்றான்
 கிரிவேபாதம் புண்படிகிறான் கிரிவேபாதம் பாபாசாரத்தினால்
 பண்ணும் பாபச்சித்தஞ்ஞானம் (அவ்வாறாகத்தான் க்ருசாரப்
 கர்மா துஷ்டானத்தாலும்) சந்திராயண "புக்ஞா சந்திராயணம்"
 "சரோக்" இப்பாதிப்படியாய் அனுஷ்டிக்கும் சந்திராயணவர்
 தத்தாலும், புண்படும்படியாக பாபமானது சித்தகக்காகவும் புண்பட
 மானது வசுக்கக்காகவும், பூசாகத்திலுள்ள கஞ்சாதி புண்ப
 டிக்கையில் பண்ணும் ஸ்ரவத்தாலும், வ்ரத அனந்தவா கஞ்சியை
 தாதிசைக்காரதும், சாதுவான்ய ஆஷாடசத்த வகாதிகி டொ
 டங்கிக் கார்த்திக கத்தனாகத்தி பர்பந்தமாக உண்டான காலமா
 ளத்துக்கும் "விஷ்ணுவாப்தம்" என்றபோதும், அத்த சாதர்
 மாயத்திற் எங்கும் க்ருசாரபாயம் ஓரிடத்தில் சித்தகேது
 மென்றிற் சித்தகேதுதும், இது-சம்பாவிதஞ்சும் கர்மகேது
 லுண்டிருக்கும் ஒக்குடின் பவழவாசக அனந்தபலங்கனையும்
 *காலாணமுதலாக உண்டான கத்தமுனாதிக்கையும் ஆஷாடம்பண்
 னிக்கொண்டிருக்கலாலும், ஸந்திராயணம் ஸந்திராயண
 டைய அப்பாசந்திராயம், ஸந்திராயண தேவபித்ரு பாய்மண

1 க்ருசாரம்;— இதுபிராயச்சித்த கர்மங்களில் ஒன்று. தந்திரசாரம், சித்
 த்ருசாரம், ப்ராஜஸபத்யந்த்ருசாரம், சந்திராயணம், சந்திராயணம், க்ருசாரம், க்ருசாரம்
 க்ருசாரம் என்ற அனைத்து க்ருசாரங்களும். க்ருசாரம் - சாரம் விராகம், 10
 20, 30, க்ருசாரம் செந்திராயணத்துக்குச் சொந்த சொசாரம் பாயந்திராய
 போகிக் கொண்டுள்ளது. இவ்வாறாகப் பதினாறாம் சாரத்திற், 200 ப்ரா
 ஜஸாரம், 1000 சித்தகேதுமம், க்ருசாரபலம் சென்றிற்.

2 சந்திராயணம்;— இது ப்ராஜச்சித்தகர்மம்: வசுத்தியசந்திராயணம்
 பிரிவின பத்யசந்திராயணம், ருத்ர சந்திராயணம், சித்ரசந்திராயணம்
 யதி சந்திராயணம், என்ற பத்யத்தின் சந்திராயணம் குறையுப்போது
 குறையுத்தம். விருத்தியுடையது சந்திராயணத்தின்பின்பிடுகிறது. க்ருசாரம்
 400-குறையுமணியிலை, சந்திராயணம் என்பது 39-களில் குறையு
 கடிய விராகம். க்ருசாரம் ஆஷாடசந்திராயணத்தின்பின்பிடுகிறது. க்ருசாரம்
 பத்யம் பிரதமம் ருதம் ஒவ்வொரு சாரம் ஒவ்வொரு பாதத்தின் குறையு
 துக் கொண்டுள்ளது சந்திராயணம் ருதம் ஆஷாடசந்திராயணத்தின்பின்பிடுகிறது
 பண்ணி ஒவ்வொரு பாதத்தின் சந்திராயணம் வருகிறது. பூர்ணமாய்ந்து
 பூர்ணமான ஆஷாடம்.

விராகம்;— உபவாசம், 400 விதமுண்டு. தந்திராயணம்;— க்ருசாரம் விடுகிறது.

* காலாணம் க்ருசாரத்திடுகிறது.

ஸமாராதனங்களாலும், அதவா- ஸாஸ்தாப்யாஸ ஸமாராதன
என்னவானே ஸாஸ்தாப்யாஸம் பண்ணி கார்தஸார்த்தயத்தம்
பண்ணுகிற ஸமாராதனத்தாலும் என்னவுமாம்; இப் ஸாதன
ஹம்ஸாதி ஸங்க்ஷயபாகப்பண்ணும் இபத்தாலும், தர்ப்பணாதிகர்
மாணுஷ்டானத்தால் வந்த காயசோஷணத்தாலே தேவபித்ரு சூதி
களுடைய தர்ப்பணாதிகளான கர்மங்களின் அனுஷ்டானத்தாலும்
உண்டான ஸாரீரோஷணத்தாலே, பாடாசம் பிறக்கு பரபங்
களுக்கு கடியம் பிறந்து, அத்தாலே இந்திரியத்வாரா ப்ரணரீக்கிற
தாமபூத ஜ்ஞானத்துக்கு அத்தாலே என்றது- அந்தபாகடியத்
தாலே-என்னுதன், அன்றக்கே, காயசோஷணத்தாலே என்னு
தன், “மஹிந்திரியேண” என்னும்படி அந்தரிந்திரியமாகிற மகன்
னை அந்நாயமாகக்கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கிற இந்திரியத்வாரா
னாகதுக்கங்களை க்ரவிரிக்கும்நாய், சூத்யாவுக்கு தாமபூதஜ்ஞானத்
துக்கு, ஸப்தாதிதிகள் விஷயம் அல்லாமைபாலே இதாவிஷயங்க
ளான ஸப்தாதிதிகள் விஷயங்களைவ்ஸாததிஞ்சே, விஷயணாபேகைஷ
பிறந்து பகவத்கிரியத்தின் அபேகைஷ புகித்து யம் யமம் சூவது
பாஷ்ய இத்திரியதிகளும், நியம நியமம் சூவது- அந்தரிந்திரிய
திகளும், பாஷ்யபரிசுத்தி என்றும், சூத்யாபரிசுத்தி என்றும்
சொந்துவார்கள்; சூனகம் சூனகம் சூகிறது- கர்மாணம்
குக்குடாணம்- பத்மாணம் முதலியவை ப்ராணாயாம- ப்ராணாயா
மம் சூவது- ஒரு யாமத்தனவும் பஞ்சவாயுக்களை வ்ஸார்த்தங்களால்
சரித்திரித்தின் தும் புறப்படாதபடி பிடித்துக்கொண்டிருக்கை, ப்ர
த்யாஹார பாத்பாஹாரம் சூவது- பஞ்சவாயுக்களை வ்ஸாதமிக்க
வ்ஸாதமிக்க வெளியில் புறப்படவிடுகை, அதவா- ப்ரத்யாஹாரம்
என்பதற்கு காயசோஷணத்துக்குத்தங்க சூனாந்நதையும் சொங்
வுமாம்; ப்ரகாணத்துக்குச்சேரும் ஏ முதன்- சொன்னதாகும்;
த்யான த்யானம் சூவது- அவிச்சிந்தனம்மானம், தாண தாணம்

யமம்— பாஷ்ய இத்திரிய திகளும் வத்தயம்சொந்துதன், திரு
டாமலிருத்தன், விழித்த த்வயங்களை வ்ஸாதமிருத்தன் முதலியன.
நியமம்—அந்தரிந்திரிய திகளும்; குவத்தித்ரு வ்ஸபட்ட வேதசாஸகனை
அத்திரியபணம் செய்த சகிபாவிருத்தன், அடைத்ததைக்கொண்டு திருப்பி
யடைதன், உபவாசமிருத்தன், பகவானிடத்தின் ப்ராவண்யத்தோடிருத்தன்.
சூனகம்—பத்மாணம், சிம்மாணம், கர்மாணம், குக்கட (கோழி) சூச
ணம், மயூச சூசணம், ஸ்வந்தி சூனகம், வீராசணம், முதலியவை.

தாணம்—த்யானத்தினுடைய முதிர்ந்த அவத்தை.

துவது- மனதாணம்; அன்றிக்கே ஸத்திவிபேஷத்ததச் சொல்லு
மாம், அதாவது ஹ்ருதயத்திற் பகவத்கிங்ஷா கிந்தை நிறுத்தலு
மாகும். ஸமாதி கையி ஐகிறது, ஈஸ்வரன் திருவடி கவினே மான்
வை விடைவிடாதே பொருந்தியிருக்க வைத்தல், முடிவான அஷ்
டபங்கலோகக் காமத்தாலே. இப்படியான ஆகாங்களை மூட வலைய
பான அஷ்ட வித அங்கங்களோடு கூடியிருக்கிற யோகத்தின் காமத்
தாலே; பாகாணத்துக்குச் சேர்த்திருக்குவந்தம் காமயோகத்
தக்கு இந்த அஷ்ட விதங்களை அங்கங்களாகச் சொல்லுமதும்,
தம்மபூத ஜ்ஞானத்துக்கும் அப்படியே அங்கங்களாக விருக்கும்
என்ற சொல்லுமதும் தோற்றியிருக்கும்போது இப்படி அஷ்டாங்க
யோகக் காமத்தாலே, யோக அப்பாண காலத்தாலும் இந்த அஷ்ட
விதமான யோகங்களை அப்பாணம் பண்ணுகிற காலப்பந்தமும்,
ஜ்ஞானத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்குக. ஆத்மாவை தம்மபூத
ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயமாக்குவது. (31)

(அம்) எவம்பூதமான காமயோகத்தினுடைய பாயோஜனத்
தையருவிச் செப்பிஞ்சு- (இததான்) என்றதொடங்கி.

கூட இதுதான் ஜ்ஞானயோகத்துக்கு ஹைகாரியம்,
ஐஸ்வர்யத்துக்கு ப்ரதாநஸாதனமுடையிருக்கும்.

அப்ப- அதாவது இதுதான் இந்த காமயோகத்தான், ஜ்ஞா
னயோகத்துக்கு ஹைகாரியம் ஜ்ஞானயோகத்துக்கு ஹைகாரியம்
தானும் ஐஸ்வர்யத்துக்கு முக்யஸாதனமுடையிருக்கும். அங்காதிஐஸ்
வர்யத்துக்கு முக்யஸாதனமுடையிருக்கும். (32)

இந்த காமயோகத்தான் ஜ்ஞானயோகத்துக்கு ஹைகாரியம்
பிடுக்குமது என்னவே? என்னிற், "காமபக்த்யங்கிதம் ஜ்ஞானம்"
என்கிறபடியே- காமயோக பக்தியோகங்களின்மேலும் அங்கமா
கக்கொண்டு ஜ்ஞானயோகத்தான் அங்கியாபிடுக்கிற தகையிலே,
காம யோகத்தான்- ஹைகாரியபத்தாலே அங்கியாபிடுக்கும்;
"ஜ்ஞானபக்த்யங்கிதம் காம" என்கிறபடி- காமயோகத்தான்- அங்கி
யாபிடுக்கும்போது ஜ்ஞானபக்தி யோகங்களின்மேலும், அங்க
யோகக்கொண்டிருக்கும், "காமஜ்ஞானங்கிதம் பக்தி" என்கிறபடி
காமஜ்ஞான யோகங்களின்மேலும் அங்கமாகக்கொண்டு பக்தி
யோகத்தான் அங்கியாபிடுக்கும்; ஜ்ஞானயோகத்துக்கு காம

யோகம் ஸதாநாஸிநுபத்தானே அஃமொபிருக்ஞமிருப்புடத்துக்கு
தண்டசக்காதிகள் அங்கமாய், அவை ஸ்வயம் ஸாத்ஸாயிருக்கு
மாப்போனே, ஐஸ்வர்யத்துக்கு பாதான ஸாதனமாயிருக்கும்படி
எவ்வளவு? என்னில், இயோநிஷ்டோமாதிரி முகத்தானே ஸ்வரகாதி
ஐஸ்வர்யத்துக்கு பாதான ஸாதனமாயிருக்கும் என்கை. பாதான
ஸாதனம் என்றது- ஸ்வரகாதி புருஷார்த்தத்தைக்குறித்து இவ்
வரும்பத்தியும், ஆசார்பமண்காரமும், அன்னதானமும், பாத்
மனாதுகாஹமும் ஆதியான அநேக ஆத்தாணாதனக்களிருக்கச்
செய்தேயும் கர்மத்தின்மேலே த்ருஷ்டியை வைத்துக்கொண்டு
ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே ஐஸ்வர்யத்துக்கு பாதானஸாதனம்
என்னுதன் மோஷத்துக்கு வாதமாயிருக்கிற கர்மத்தை ஐஸ்
வர்யத்துக்கு ஸாதனம் என்ற சொல்லக்கூடுமோ? என்னில், கர்ம
யோகம் அஃமொப, அதற்கு அஃமொப பாதத்தினையுப் பண்ணுக
யானே, அப்படி பாதசம்பண்ணின அதிகாரிக்கு ஐஸ்வர்யாதிகள்
பகவத்பாப்தி கிரோதங்கள் என் றகிறதெனவானே தத்பாப்திமித்
தமாக பவாதித்யாக்யூர்வமாய், பகவதாராதனரூபமாய் மேஷோ
பாபமான கர்மத்துக்கு ஐஸ்வர்யஸாதனத்தும் என்ற சொன்னது.
கர்மாரத்யான ஐஸ்வர்ய ஸகலபண்களையும் கொடுக்கும்வனான
வானே அருளிச்செய்தாரித்தன. இவ்ருணபக்திகளுக்கு விஷயம்
ஐஸ்வர்யம் என்றிருக்குமிருப்பு பாதானமாய், புருஷார்த்தவிஷயத்தி
தும் ஆசார்பவிஷயத்திதும் இவ்ருணமும் பக்தியும் ஸாதனமாயிருக்
குமிருப்புப் போனே இந்த கர்மயோகமும்- ஐஸ்வர்யத்துக்கும் மத்
தமுள்ள ஸாதனங்களில் வைத்துக்கொண்டு பாதானமாயிருக்கும்
என்கை. “விஷயஸாபேஷா பிறந்து” என்றகிடத்தில் பகவத்
விஷயஸாபேஷா என்றசொன்னால் “இவ்ருணத்துக்கு ஆத்மாவை
விஷயமாக்குக” என்ற மேல்வாக்பத்தோடே சேருபேஎன்னில்;
அதுக்குமேல். “இவ்ருணத்துக்கு ஹிருதயகமலம் சூர்த்தியமண்
டலம் தொடக்கமான ஸ்தவகிஸோஷங்களில் எழுந்தருளி
இருக்கிற ஸ்வேஸ்வரீஸ் விஷயமாகி” என்றருளிச்செய்த
வானே சேரும்; மேஷோபாபமாவகையானே பாதாபோஜிஸ் ஈச்
வானே விஷயம்; “இவ்ருணத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்குக”
என்று சொன்னது கர்மத்தைப்பண்ணுபவன் சேதாவகையானே
முதக்ஸ்வஸ்வரூபத்தைப்பாராய்ஸித்திறேமேல்பொவது அதுக்கை
முதலில் “போக அப்பாண காலத்தளவும்” என்று காலகம்பத்தைப்

பண்ணியருளிச்செய்கையாலே விரோதமில்லை; மேல் "யோகஜ்ஜம்
 'ஜ்ஜானத்ததுக்கு ஐந்துபயனாகும் ஆதித்யமண்டலம் தொடக்கமாக
 இது உபயோகமாகவில்லை எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரே
 விஷயமாக" என்ற சொல்லுகையாலே, ஜ்ஜானத்ததுக்கு விஷயம்
 ஸர்வேஸ்வரே என்பதுவிச்சயமாகப்பட்டு, சர்வஜ்ஜானபக்திகளைத் தனம்
 களாப்பவன் ஜ்ஜானாரும் உபாஸகருக்கு ஸாத்யம் பகவதாஸார
 னானம் தேவதாந்த்யமியான ஸர்வேஸ்வரே பகவதாஸார ஜ்ஜான
 தம், கேவல ஸ்ரீஸ்வரபதிகளுக்கும் பகவதாஸார அவனே ஜ்ஜான
 துள்ளேசரும்; கேவலன் ஸாதனதஸையிலே ஸர்வேஸ்வரே பகவதா
 தாஸாகவும், அவனுடைய குணதயவங்களே புருஷார்த்தமாகவும்,
 அநித்திருக்கச்செய்தோம்- இவ் ஆத்மதயவத்தில் ஸர்வதத்த
 ஸர்வதயாக ஸர்வேஸ்வரே ஸாதனமாகவும் ஸாத்யதயவத்தம்
 பகவதாவும் அதுவந்தித்த, ஜ்ஜானத்ததுக்கு ஆத்மதய பிஷய
 மாகவிரிஞ்சுமதண்டிதே; ஸ்ரீஸ்வரபதிக் உபாதிவிஷ்டவிரிஞ்சு
 ருத்தஸையிலே ஸாத்யஜ்ஜம் ஜ்ஜானத்தாலே தேவதாந்தியிக்
 தலுர்ருஞ்சுமதன் ஜாத்யவண்டு, அவனுக்கு ஸர்வதத்யாஸார
 மிஷயம் புருஷார்த்தம், ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகன் ஸாதனங்களை
 றெண்ணி, அவ்வொழுத்தாலே ஜ்ஜானத்ததுக்கு ஆத்மதய விஷ
 யமாக்ரு மதொன்றண்டே; கேவலன்- உபாதிவிஷ்டவிரிஞ்சு
 ருத்தஸையிலே ஸர்வததும் ஆத்மதயதும் அபேதம் சொல்லு
 மதும்; ஜ்யோதிஷ்டார்த்தம் இது என்ற பகவதாஸாரத்ததுக்குவகைப்பத்
 ததும், ஜ்யோதிஷ்டபெண்ணம் அந்த பகவதாஸாரம் கல்பததும்
 விச்சயித்த, உபாதிவிஷ்டுத்த தஸையிலே ஸர்வதத்யாஸாரே
 விபேதித்த கிற்கும் என்ற சொல்லதுதொன்றண்டிதே! கேவல
 ஸர்வேஸ்வரே உபாஸகருக்கு ஸாத்யதயதயம் புருஷார்த்தம்- ஸர்
 வான் ஸாதனம் என்ற கிஷ்காமதயம், ஜ்ஜானத்ததுக்கு ஆத்மதய
 விஷயமாக தந்திஞ்சுமதயித்தியே! பகவதப்பாப்தி உபாஸ ப்
 பத்திவிஷ்டுருக்கும்- ஸதவாஸுதய விரிஜேதக உபாஸத்ததும்
 ஆசாரய உபதேசத்ததும் விசேஷஜ்ஜானம் பிறந்த ஸ்வான்
 ஸோஷி ஜ்யோதிஷ்டாஸார அதுவாக்கு சேஷம்- பகவதப்பாபன்
 கணிகண்டும் அவனே எந்திருக்கையும், தங்களுடைய தம்முத
 ஜ்ஜானத்ததுக்கு ஸாத்யதயிசேஷம் பிறந்த, ஸ்ரீஸ்வரதஸைப்பார்த்தி
 கல்பப்போலே ஸ்ரீஸ்வரமும்- ஆத்மதயமும் புருஷார்த்தமன்றித்
 தித ஸர்வததய குணதயவகைப்பங்களே புருஷார்த்தம்.

என்ற திணைத்திருக்கு மெதான் றுண்டே ! உயர்களுக்கும் ப்
பத்திவிட்டதும் னாதனனாப்பங்களிப் பேதமுண்டே! உய
லகனுக்கு னாதனம் பத்தி, னாத்பம்பகவததபகம்; தம்புத
இஞானத்தானே ஈவானுடைப ன்வருபருப குணபிபுக்கித்த
ரிக்கும்போது சேதா அசேதகங்களின்னும் அவனுக்கு சேவா
பிருக்கும் என்றே தரிப்பெதான் றுண்டே! உம்முடைப த்
னாதருக்கிருக்கும்படி; ஈவாஸோஷமாக ஆதாவந்தலை "உயி
ரினும் குறையினும்" என்றும், "இமறப்பொழுதுமென்றேயுமே"
என்றும், என்ற தொடக்கி ஆதவதுபகம் சுவது- ன்வகிம்
என்றெரிவினது, என்றானவாக த்லாபுபகாத அதுனத்தித்தானி
றே! ஆழ்வார்களுடைய தம்புத இஞானத்துக்கு விஷயம்- ஈவா
துடைபத்சனமும், னம்ச்சேஷமும், புரட்சிச்சேஷவதின்னதுத்
வழுமிறே! ஆழ்வார்களுடைய திருவுன்னத்தைப் பின்னென்றும்
ஆசார்பங்கனும் அப்படியே. — "உதேஜம்" என்றும், "உதா
னாதாதகவானி" என்றும், "மதியுந்ததாமனங்கரிப்பதிகதா"
என்றும் சொன்னுதிறப்பே ஒருவானுத்தித்தது என்னருக்கும்
ஒக்குமிறே! உர்மராரத்யகுன ஈவாஸோ
னகம், பனங்ககியும் கொடுக்கும்வருகையானே அருவிச்செங்கா
ரித்தன; இஞானபக்திகளுக்கு விஷயம் ஈவாந் என்றருக்கிற
கிருப்பு ப்நாதாவய், புருஷார்த்த விஷயத்தினும் ஆசார்பகவதத்
திலும் இஞானமும் பத்தியும் னாதனமாயிருத்திருப்படுமே! இ
த்த கர்மயோகமும் ஐவாந்வுத்துக்கு மற்றமுன்ன னாதனங்க
ளில் வைத்துக்கொண்டு ப்நாதனமாயிருக்கும்.

(அவ) இஞானயோகத்தை விவரிக்கிறார். (இஞானபேத
மாவது) என்ற தொடக்கி.

உரு இஞானயோகமாவது இப்படி யோகஜன்மமாவது
இஞானத்துக்கு ஒற்குதபகமனம் ஆதித்தியமண்டலத்தோடும்
மான ன்தல விசேஷங்களிலெழுந்தருளியிருக்கிற னர்வேட்டை
ரண விஷயமாகி, அவ்விஷயம்தன்னை சங்கரக்கதாதாம-
பீதாம்பகயுத்தமாய் கிரீடாதி னபுரான்த திவ்ய பூஷணமாக
கிருதமாய், லக்ஷ்மீனாஸரிதமாகவுமறுபலித்து, யோகாப்பக
க்ரமத்தானே அதுவகாலத்தைப்பெருக்கி அவ்வாத பாவகா
மாக்குகை.

(அ) அதாவது ஜ்ஞானபோகமாவது ஜ்ஞானபோக மான
மத. இப்படி யோகஜன்ம ஜ்ஞானத்துக்கு கீழ்சொன்ன பிரகாரத்
திலே கர்மயோகத்தாலே ஐகிஞ்ஞமதாவது, ஜ்ஞானத்திற்கு நிகராய்
கமலம் ஆதித்ய மண்டலம் தொடக்கமான மந்தவிபோஷங்கலில்,
ஜ்ஞானபுண்டரீகம், ஸர்க்கமண்டலம் முதலாகவுள்ள மந்த
விபோஷங்கலில், எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்க்கமண்டல விபோஷங்கலில்
எழுந்தருளியிருக்கும் அந்த ஸர்க்கமண்டல விபோஷங்கலில்
பண்டை அவிஷங்கலில் அகலெழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்க்க
மண்டலம் ஆகிற அவிஷங்கலில் ஸர்க்கமண்டலத்தையால் "ஸர்க்க
மண்டலம்" என்கிறபடியே ஆகிற ஜ்ஞானப் பாதாநத்துக்கும்
ஆகிற கிரோதி கிரோதத்துக்கும், அழகு முதலானவற்றிற்கும்,
தீயபாதி தந்திரம் கைலிதே தந்திரமதாவது, பீதாம்பா யுக்தமாய்
"பீதாம்பா" என்றும் "பீதாம்பா" என்றும் "பீதாம்பா" என்றும்
பெறப்பட்ட பீதாம்பாத்தேயம் உருவமாவது, கிரோதி பீதா
மண்டலம் அழகித்து விஷ்ணு பதீ என்ற ஸர்க்கமண்டலம் மந்த
மண்டலம் என்றும் சொன்ன பீதாம்பாத்தேயம் கிரோதி விஷ்ணு
அதாவது பீதாம்பா; யோக அபிப்பிராயம் கமலத்தாலே அதாவது
தேயப் பெருக்கி யும கிரோதப்பாங்க யோகத்தை அபிவிக்கிற
கமலத்தாலே அதாவது கைலிதே உருவம் கைலிதேயமாவது,
அதாவது யும ஆகும் ஆகும். ஜ்ஞான மந்திரம் ஆதித்ய
மண்டலம் தொடக்கமான மந்த விபோஷங்கலில் எழுந்தருளியிருக்கிற
ஸர்க்கமண்டல விபோஷங்கலில் கைலிதேயம் அகலெழுந்தருளியிருக்கிற
பாண்டிபுத்திரம் ஆகும் அபிவிக்கிற ஜ்ஞானபோகம் என்றபடி.

(அ) இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானபோகத்தினால் பீதாம்பா
மந்திரம் அருவிச்செய்திருக்கிற—(இதான்) என்று தொடக்கி.

உப இதுதான் பதீயோகத்துக்கு கைலிதேயமாய்,
கைலிதேயமோகத்துக்கும் பீதாம்பாத்தேயமாயிருக்கும்.

†: ஆதித்ய விஷ்ணு—அதாவது தந்திரம் ஒப்படைக்கப்பட்ட
தன் கைலிதேயம்.

(வா) அதாவது— இதுதான் - இந்த ஐஞானபோகம் - ஆதி
நாதான் என்ற ஐஞானபோகத்தைப் பாராதிக்கிறது, பக்தி
போகத்துக்கு ஹைகாசியமாய் - பக்திபோகம் தனக்கு ஹைகிக்
காசியம், கைவல்யமோகத்துக்கும் பாதானஸாதனமுமாயிருக்
கும் - ஆத்மா தபவருபமான கைவல்யமோகம் தனக்கும் முக்
கஸாதனமாய் ஆகியிருக்கும்.

இந்த ஐஞானபோகத்தான் பக்திபோகத்துக்கு ஹைகிக் கும்
அது என்னனே? என்னில் அகிச்சிந்தாபாவாரூப அவஸ்தை தனக்
குண்டாகைய சே ததவஸ்தையை ப்ரீதிருபாவஸ்தையாகப் பஜிக்
கைக்கும் பண்ணவேண்டுகையினை, இந்த பாகாததான் பக்திக்கு
ஹைகிக் கும் தாயிருக்கும் என்னக. கைவல்யமோகத்துக்கு
பாதானஸாதனமாயிருக்கும் அன்னனே? என்னில் பவதப்பரப்தி
ஸாயபெயித்து அதிகாரிபிதவைய பக்திக்கு அங்கமாயிருப்பதும்
ஸ்தானஸாதனமாய் விமோகமும், பவததபவத்திற் சிங்குத்தி
யும் ஸ்ரேயஸாக்கம்பமாகையனே பவதானக்குறித்து ஸாமான
யோகாய என்விறபடியேப்பாத்தியைப் பண்ணுகையும், போகத்
திற் சிங்கிக்கிறபோது குதாமங்காய் ஸாதனங்களும் அநேகமாக
உண்டானும் ஐஞானத்துக்கு ஆத்மா தபவத்தினே த்ருஷ்டியிருக்
கையானேயினை "கைவல்யமோகத்துக்கு ஸாதனமாயிருக்கும்"
என்றது ஐஞானத்துக்கென்று அவஸ்தாவிசேஷங்களினே
இதோகஸ்தாவிசேஷம் என்ற கருத்து. ஐஸ்வர்யார்த்திக்கு
ஐஸ்வரியுத்தாதிவிஷயம் த்யாஜ்யமாய், உபாதேயம் ஐஸ்வர்யாநி
கஸாய் இயோநிஷ்டோயம் பாதானஸாதனமாய், அந்த ஸாதனத்
துக்கு அங்கமாக அண்டாதிபதியே கம்: என்விறபடியே ஐஸ்வர்ய
விருத்தான பகவதஸம்ஸாரம் அபேகிதமாயிருக்கும். கேவல
னக்கு ஐஸ்வர்யமும் பவதாரோபந்யம் ஆவிறவிண்டும் த்யாஜ்ய
மாய், ஆத்மா தபவம் புருஷார்த்தமாய், அந்த புருஷார்த்தத்துக்கு
சத்திருஷாநிஷ்டானபகவதஸம்ஸாரம் அங்கமாய், ஆத்மா தப
வத்துக்கு ஐஞானம் ஸாதனமாயிருக்கும். இத்தான் கேவலன்
தேஹவிஷ்டானிருந்து "சிஐஞானதாம்" என்னும்படி ஸாதனத்
ஸாய்வே ஐஞானதவார ஆத்மஸாதனமாய் பண்ணிக்கொண்டு
ஸாத்யதஸாயினே ஸ்தான ஸாதனம் தேஹ விமோகஸமான
பின்பு அவஸ்தைய ஐஞானத்துக்கு வேறொரு வஸ்துவை ஸா

சாதனத்திற்குமுதலாகவையே ஆத்மவருப பாகாதக்குமே
 ஐனாநம் ஸாதனமாகிடுக்கும் என்றாயிற்று.

(அவ) பக்தியோகாவது எது? என்ன அருவிச் செங்குரர்
 (பக்தியோகம் சுவது) என்ற தொடர்ச்சி,

உரு- பக்தியோகாவது இப்படி தைலதாராவதவிச்சித்
 ஸ்மிருதி ஸந்தான சூகசன அனுபவம் பீதிருபங்கமாக்கு
 கையும், அது தன்னையறியப் பார்த்தால் பாரப்தகர்மங்கழி
 கையும், ஸாதனவத்யங்களை யனுஸந்தித்து அதிநுடைய
 ஸங்கோச விகாஸமாம்படி பீனமிக்கையும்,

அவ- அதாவது— பக்தியோகம் சுவது பக்தியோகம் சுவ
 ரது, இப்படி இப்படி என்ற கிழங்குனையாகத்திவச் சொன்ன
 வற்றைப்பாராய்ச்சிசெய்து, தைலதாரவத்யவிச்சித் ஸ்மிருதிஸந்தா
 னசூகசன அனுபவம் தைலதாரவத்யப்போலே அகிச்சிக்கமான
 ம்மாதிரி பாரப்தகர்மவத்ய இனானயோகத்தால் அனுபவிக்கிற
 அதபவத்தை, பீதிருபங்கமாகிடுக்கையும் பீதிருபமாப்பொ
 ருத்தினதாய்கிடுக்கும் என்ற அனுஸந்திக்கிறதும் என்னதல், பீ
 தியோகே உருவதாய்கிடுக்கும் என்ற அனுஸந்திக்கிறதும் என்ன
 தல், அது தன்னையறியப்பார்த்தால் பீதிருபமாகிற அந்த பக
 வததுவதத்தை அறப்ப பார்ப்பதுண்டாகில், பாரப்தகர்மங்கழி
 கையும் பாரப்தகர்மவத கர்மமென்னாம் விட்டுப்போவதும்,
 ஸாதனவத்யங்களை யனுஸந்தித்து ஸாதனம் என்றது பக்தியோ
 கத்தை, ஸாதனம் என்றது பக்தியோகத்தாலே ஸாதிக்ருமதா
 மற்றை ஸர்வாநுபவத்தை உண்டிக்க ஸாதனம் என்ற ஸர்வானிச்
 சொன்னதாம்; இவையான்வையும் அனுஸந்தித்து, அதிநுடைய
 அந்த அனுஸந்தானத்தினாலும், ஸங்கோச விகாஸமாம்படி
 பீனமிக்கையும் தன்னையுப பக்தியோகையிறே ஸர்வாந்
 பாவன்னவாவன் என்ற கிரையாதே, “நவயி பாவன்கே மம கிம்
 குணே” என்றபடி ஸாதனத்திலே பீதியை ஸங்கோசமாகப்பயி
 னமிப்பிக்கையும் அச்சங்கே, ஸர்வான் விஷயத்திலே பீதி யை
 விகாஸமாருப்படி பீனமிக்கையும் என்றஞ்சொன்னவுமாம். (35)

அவ- இனிமேல் பாரத்யுபாயத்தின் ஸுஷணத்தை அருவிச்
 செங்குரர் (பாரத்யுபாயவது) என்ற தொடர்ச்சி.

மு- ௩௧- ப்ரபத்தியுபாயமாவது இப்படி கர்மஜ்ஞானஹக்ருதையான பக்தியோகத்தில் அசக்தர்க்கும் அப்ராப்தர்க்கும் ஸாக்ரதமுமாய். சீக்ர ஸப்ரதமுமாய், உபாயம் ஸக்துத்தானை யாலே உபாய நுஷ்டான மைனந்தாமுண்டாகக் கடவதான பகவத்விஷயானுபவங்களேல்லாம் ப்ரபப்பகோடி கடிதங்க ளானையாலே ஸ்வரூபாத்ருமாயிருக்கும்.

(உ-பா) அதாவது— ப்ரபத்தியுபாயமாவது ப்ரபத்தியுபாயமா கிறது, இப்படி இப்படி என்று கீழ் கர்மஜ்ஞானபக்தியோகங்களை உபபாதித்த ப்ரகாசத்தை சீதைத்துடுத்த ப்ரகாசத்தானே என்கிறார், கர்மஜ்ஞான ஹக்ருதையான பக்தியோகத்தில் “உபாப்யாயம் ஜ்ஞானகர்வப்பயம்” என்கிறபடி கர்மஜ்ஞானங்கனிரண்டாலே ஹக்ருதையான பக்தியோகத்தின் பக்திக்கு அபைவிரண்டும் ஹக்ருதரிக்கும்படி எங்கனே? என்னின், கர்மஜ்ஞானத்தையானது ஜ்ஞா னம் என்றும் ஜ்ஞானத்தையானது பக்தி என்றும் சொன்னதிற க்ராமந்தானிப்படியிருக்க, கர்மஜ்ஞானங்கனிரண்டாலே ஹக்ருதரி

அத-ப்ரபத்திக்கு வசதிகள் யாது? ப்ரபத்தி பண்ணும் அதிகாரிகள் யாவர்? ப்ரபத்திக்கும் கர்மஜ்ஞானபக்திக்குமுண்டான வசிகள் யாவை? ப்ரபத்தி பண்ணும் அதிகாரிகள் ப்ரீதிக்கவேண்டியவரெவர் எத்தனை?

ப்ரபத்திக்கு வசதிகளாவது— “இது தனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப் பொருதொழியை” என்கிறபடியே, அதாவது “உபாயவர்க்குத்தமமான தன்னை உபாயமென்ன ஹதீயாதபடியாயிருக்கை, அதாவது துபாத்பாதி தியோபாழிய உச்சபடி சித்திரித்தால் ஸ்வம்மீக்தபாயந்நாதிபத்திக்கு யோக்யமாகயாட்பாதபடியிருக்கை” என்றபடி; அதாவது விவேகதெவ்வாம் விட்டுத் தன்னையும் விடுதலாம்.

ப்ரபத்தி பண்ணும் அதிகாரிகளாயார்:— அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதீகர், ப்ரீதிவிவகரின ருளாவர். ப்ரபத்திக்கும், கர்மஜ்ஞானபக்திக்குமுண்டான வசிகளாவது:— இதுயோபாயங்கள் அசக்குதாதிசாரமாக; இது அ்வாதிசாரமாக. அதுக்கு காலசிலபி, தேசசிலபி, ப்ரகாசசிலபி முதலி யவை வேண்டுகை; இதுக்கு அவைகள் வேண்டாதுதொழியை. அது விதி பாதத்தாயாய்ச் செங்கை; இது துபாதிபருபரிக்குத்தமயானாகை. அதுக்கு காயக்லேபம் வேண்டுகை; இதுக்கு அது வேண்டாதுதொழியை. அதுக்கு துபாயம்களாவும் வேண்டுகை; இதுக்கு அது வேண்டாதுதொழியை. அது ப்ராப்தகர்மங்களாத்திலே பவமாகை; இது தேஜாங்களாத்திலே பவ மாகை. அதுக்கு அந்நிமம்மீருதி வேண்டுகை; இதுக்கு அந்நிமம்மிருதி

கூடும் காமத்தான் அபத்தனாய்க் காமம் பன்னினாலும், அபத்தனாய்
ஜ்ஞானமுடையவனானதும் பத்தியானது ஜ்ஞானவிசேஷமாக
படிகே அவை நிலைநிற்கமாட்டா. 'காமரூபகாம' என்றும், 'அக்

கார்பெஷமாக. அது அசேதனமாக; இது பாமிசேதனமாக. அது
சேதனமான தன்மையுண்டாக்குவதற்கு சேதனை அபெசதிக்கா; இது
பாமிசேதனமாகையலே "மாமேசம் சானம் வ்யாஜ்" என்ற தன்மையுண்டா
குக. அது பலப்பாப்திக்கு ஸ்வாஜனாபேகித்திருக்கா; இது தானே
பலமாக. அது வாத்பனாதகமாக; இது வித்தனாதகமாக. அது
பாபபத்திக்கு விசத்திராமாக; இது தானே பாபபமாக. அது பல
பாக; இது ஒன்றாக. அது ஒவ்வொன்றோடிகளும் வாதத்தாய்வுத்த
ருத்திபாய்க்கா; இது ஒவ்வொன்றோடு சேர்த்து பாதத்தானாய்க் செல்கா.

பாபப்தனுக்கு பரிஹாஸ்யம் ஆற பாதாமாயிருக்கும். அவையாவன;
ஜ்ஞானவியோதி, ஸ்வாவியோதி, அநுபவியோதி, விவருப
வியோதி, பாந்வியோதி, பாப்திவிஜ்ஞாந என்ற ஆறாவையாயிருக்
கும். அதில் ஜ்ஞானவியோதியாவது— ததவ்ஸாயாமாய்க்கா.
தவையாவது— ஈம் ஜ்ஞானாத்ப்பானமுடையவன் என்றும், இந்த
ஸானாகதியானது எல்ல சிம்மக்களோடே பன்னாப்பட்டது, இந்த
ஜ்ஞானவேதையும் ஒருவருக்குமின்பு கமக்குறியியென்றிருக்கா. பலாயி
வத்தியாவது— ஸானாகதி எவ்வொன்றாயிருக்குவதாகையலே "தாம்,
கேண்டிவ்ஸாமே காட்டுங்கடிது" என்னுமது, கமக்கு மொகாசெகெக்கத்
தட்டிவ்ஸியென்றிருக்கா. புருஷகாரத்தை பிசழ்வையாவது— ஈம் ஸா
னாகதனாயிருக்க கமக்கும் பலமடைவதற்கு ஸானாகதியுண்டாயிருக்க
கலிகே ஆசார்பினதுக்கென்று புருஷகாரத்தைபிசழுவா. இந்த ஸான
கதி கமக்கே கொடாவிட்டால் பின்னாயிருக்குத்தான் கெடுக்குமென்று
பேற்றில் கம்ஸாயமுடையது இவையவத்தும், பலாயிவத்தும் புருஷகாரத்
தைபிசழ்வையும் பேற்றில் கம்ஸாயமுடையது அஞ்சவையாயிருக்குமென்
னது. ஸ்வாவியோதியாவது— தேவதாந்தா கதாவிஷயங்களை அவஸ
னாய்க் செவிதாழ்க்கா. அதாவது— பகவத்துனாதபவ பாவஸனாய்க் செவி
தாழ்க்கே அந்நகதாஸ்வானனாக. அநுபவியோதியாவது— பேசு
தாவிஷயங்களைப் புக்குவனதாவிஷயங்களைப் புறப்படுத்தி விவ்யாதப
பெச்சா. அதாவது— சித்யவிபூதிபுத்தனவகலேபி சித்யதபவம்
பன்ன பாப்தனாயிருக்க சித்யவ்யவகலேபி சித்யதபவம் பன்ன
னாக. விவருபவியோதியாவது— பாதத்தான தன்மையுண்டா
தானாக சினைத்திருக்கா. பாந்வியோதியாவது— விஷதாஜ்ஞான ப்
வ்யாதினைப் பாநென்று பாபத்திபன்னுனாக. பாப்திவிஜ்ஞானாவது
கமகவ்யவன பேற்றைப்பெற்ற ஆத்யதபவம் பன்னுனாக. ஆத்யதப
பாபப்தனுக்கிந்த ஆற பாதாமாயிருக்க பரிஹாஸ்கேனெனப்படுத.

மணிசு கர்ம" என்றும் "ஊபுத்திமான்" என்றும், "ஊபுத்தி:" என்றும், "கருத்தி கர்மகருத்" என்றும் பரகாரத்தாலே ஜ்ஞானத்திற்கு அனேக அயன்மா விசேஷங்களுண்டாயிருக்க, ஐஸ்வர்யார்த்தமாகக் கர்மத்தைப் பண்ணுமனதுக்குப் பகவத்ப்ராப்தியும் கைவல்யமும் ஆகிற இரண்டும் த்வாஜ்யமாயிருக்கும். மோசடித்துக்கு ஸாதனமாகக் கர்மத்தைப் பண்ணுமவன்-கைவல்ய தர்மங்களுடையதும், ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களுடையதும் த்வாக பூர்வகமாக பகவத்ப்பண புத்தியாலும் ப்ரீதியாலும் பண்ணுமவனாகையாலே ப்ரீதிருபமானதே பக்தி. ஆகையாலே, கர்மயோகத்தான் ஸ்வயமேவ பக்தி யோகத்துக்கு ஸஹகிக்குமதாயிருக்கும், ஜ்ஞானயோகத்தாலும் பக்திக்கு ஸஹகிக்குமபடி எவ்வளவு என்னில், யோசனார்த்திக்கு ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களிரண்டும் த்வாஜ்யமாய், பகவத்ப்ராப்தி உபாதேயமாய், கர்மத்தைப் பண்ணும்போது ஞானபக்திகள் இரண்டும் உடையதாய் பண்ணுகையாலே, கர்மத்தான் எப்படி பக்திக்கு அங்கமாய் இருக்குமோ அப்படியே ஜ்ஞானமும் பக்திக்கு அங்கமாயிருக்கிறபடி. அதாவது அங்கமாயிருக்கும் ததசையிலே ப்ரீதிருபாவத்தை தனக்கிஷ்டமையானே ஜ்ஞானமானது மேல் ப்ரீதிருபாவத்தைப் பண்ணுதற்பக்தியாகும். ஆகையாலே ஸஹகிக்குமதாயிருக்கும் என்றபடி. ஆனால், ஜ்ஞானத்தாலே பக்தியாமோ? என்னில் "பக்திஸ்ச ஜ்ஞானவிசேஷ:" என்று சொல்லும்போது ஸாக்ஷாத் ஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானவிசேஷமும் என்று சொல்லுகொள்ளுகிறேன், ஜ்ஞானத்திற்கு விசேஷவன்மைதையச் சொல்லுகையாலே விசேஷாவன்மைதைய உடைத்தான ஜ்ஞானத்துக்கு பக்தியென்று போடப், அந்த விசேஷாவன்மைதையுண்டாகும்படி ஸஹகிக்குமதாயிருக்கும் ஜ்ஞானத்தான், கர்மஸாத்யமான ஜ்ஞானத்தாலே பக்திக்கு ஸஹகரிக்குமதாயிருக்கும் என்ற நிர்ப்பந்தமில்லை. கர்மயோகத்தான் அங்கமாயிருக்கும்போது- ஜ்ஞானபக்திகளிரண்டும் அங்கங்களாய் ஸஹகிக்குமவையாயிருக்கிற ஆகாரமுண்டாயிருக்க, ஜ்ஞானயோகத்தான் கனகாஷின்பாயத்தாலே, கர்மயோகத்துக்கும் ஸஹகரியாய் பக்தியோகத்துக்கும் அங்கமாய் ஸஹகிக்குமதாயிருக்கும். கர்மயோக-பக்தியோகங்களிரண்டும் ஜ்ஞானயோகத்துக்கு அங்கங்களாய் ஜ்ஞானயோகத்தான் அங்கமாயிருக்கும்போது ஜ்ஞானயோகத்துக்கும் ஸஹகிக்குமதாய் பக்தியோகத்துக்கும் ஸஹகரி

குமதாபிருக்கும்போது கர்மயோகந்தான். பக்தியோகந்தான், அங்
 கிப்பாப் ஜ்ஞானகர்மங்களைவிரிவிட்டு யோகந்தனும் தனக்கு அங்க
 களாபிருக்கும்போது ஜ்ஞானயோகத்துக்கும் ஸஹகரிக்குமதாய்
 கர்மயோகத்துக்கும் ஸஹகரிக்குமதாயிருக்கும். இப்படி தத்வ
 ஸ்திதிபிருக்கையாலே, கர்மயோகத்தக்கு முன்பே ஜ்ஞானபக்தி
 யோகக்களியாண்டு முண்டாகையாலேயும் ஜ்ஞானயோகத்துக்கு
 முன்பே கர்மபக்தி யோகக்களியாண்டான் விஷயத்திஜ்ஞானமுண்ட
 டாகையாலும், பக்தியோகத்துக்கு முன்பே கர்மஜ்ஞானயோகக்க
 ளியாண்டான் விஷயத்திஜ் பக்தியுண்டாகையாலும் கர்மயோக ஸஹ
 க்ருதையாலும், ஜ்ஞானயோக ஸஹக்ருதையாபிருக்கும் பக்தியோ
 கந்தான் "கர்மஜ்ஞானம் ஜ்ஞானம்-ஜ்ஞானஜ்ஞானம் பக்தி" என்றி
 களே சொல்லுகிறது. யோகஜ்ஞானம் என்கிறதொத்திசைக்கொண்டு
 ஜ்ஞானத்துக்குண்டான ஓர் அவஸ்தாவிசேஷஞ்சொல்லுகையிடு
 றதுவே முகப்பமாகச்சொல்லில் ஸாந்த்ஜ்ஞான ஜ்ஞானநிகளுக்கும்
 ஸகாகாரியோபதேசத்தால் வந்த ஜ்ஞானநிகளுக்கும் வையர்த்தம்
 வருமிடு! 'பரிசுப்பனோகல்' இப்பாதி இப்பாதித்தானே சிகாக
 ளாத்தப்பக்காய், வினம்ப பஸ்பாதக்களாய் காயசோஷணநிகளால்
 ளாதிக்குமவையாய் அத்திமன்மிருதிபின்னதயோது பரிபாயவிரு
 க்ருமவையாய் சேதனருடைய அத்தயத்தபவத்யாதத்தயவகருப
 வ்வருபத்துக்கு விசோதிகளாயிருக்கையாலே "இப்படி கர்மஜ்
 ஞானஸஹக்ருதையான பக்தியோகத்திஜ் அஸத்தர்க்கும்" என்ற
 படி. அஸத்தர்க்கும் கீழ் சொன்ன கர்மஜ்ஞானகாலித பக்தியி
 ஸத்தியிபின்னதவர்க்கும், அனுமோமாதிகளாக்கும் என்றபடி.
 அப்பாத்தர்க்கும் கர்மநிகளில் அநிகளாய்கிற ப்ராப்தியிபின்னத
 வர்க்கும், அத்வைதநிகர்க்கும், ப்ரதிமோமாதிகளாக்கும் என்
 றபடி, ஸகாயமுடைய கீழுத்தமான உபாயாந்தாந்தகைப் போலே
 துஷ்காயாபிருக்குமதன்றிக்கே ஸகாயமுடைய கீத்பலபாதமுடைய
 "கத்பாத்தேவபாநாதி" என்கிறபடியே ஸீகாமக பகவதனுப
 வத்துதப்பன் ஸுமிக்குமதாய்; உடாயம் ஸக்ருத்துதையாலே "ஸக்
 ருதேவ" என்றம் "ஸக்ருதேவநி" என்றம், "சித்திப்பேமையும்த"
 என்றஞ்சொல்லுகிறபடியே உபாயவணம்பன் ஸுமது ஸக்ருத்
 துதையாலே, உடையனுஷ்டானமணனத்தம் உண்டாகக்கூடவ
 தான பகவத்விய அனுபவங்களுக்கெல்லாம் "பப்பதேவ" என்ற
 லித்தேதாபவான அனந்தாமுண்டாகத்தக்கதான பகவத்சுபயத்

தில் அனுபவிக்கிற அனுபவங்களைகளும், ப்ராப்பிகேஷகரிகத்
கள் சூனையாகவே புருஷார்த்தகோடியில் அப்பெண்ணையாகவே
அதாவது— பூர்வவாக்யத்தின் சொன்னுறை உபாயவானதஸை
வே புருஷார்த்தம் சூன்யவானதஸைவாயாதத-சூன்யதிரிஷதன்
யாயாதக குணபோகமும் விக்ஷிபோகமும் சூத்ரமூலம் உப
யவானத்துக்கு அனுபவமாயிருக்கையாகவே ப்ராப்தியே என்றபடி.
ஊந்தாம் அந்தபுருஷார்த்தமும் உத்தரவாக்யத்தின் சொன்
னுறை வச்யமீகரிஷ்டமும், வெகம்பாயாதக வாயாதககுண
விபாகமன்றிக்கே இருக்கிற கம்பானகுணபோகமும் ஸோஷத்வ
மும் கைவலிதகவகம்பம் என்பத்தியும் மவபோகத்தருத்வாதீதாந
நிவ்ருத்தியமுடையவானதஸை ஊக்குப்பாயவாயத்தீதான் உபாய
போகவே உபேயதஸையிலும் ப்ராப்யவாயத்தீதானும் என்றபடி.
உபாயவானதஸையின்புருஷார்த்தமும் உத்தரவாக்யத்தின் சொன்
னுறை வெகம்பாயாதக வாயாதககுணவிஷ்ட விக்ஷிபவாக்யத்தி
யானது வானத்துக்கு அனுபவமாய்த்தோற்றம். புருஷார்த்தம்
அப்படியே தோற்றம். புருஷார்த்தத்திற்கு “வச்யம்” புருஷார்த்தவே
கிரிஷ்டம்” என்றபடி உபாயத்தையின்மீக்கேயிருப்பதாய்த்தீதாந்
தகையாகவே, உபேயவானதஸையின் புருஷார்த்தமும் ப்ராப்
யிகேஷயிலே அன்வயிக்கும் என்றபடி. இவ்ஊக்காகக்கிற அவ
னுக்கு உபாயவிஸேஷத்தின் அன்வயிருப்பது. மவருபகனுபு
மாயிருக்கும் ப்ராபகத்தாயிரித்யாகபூர்வவாக விக்ஷிபவாயவா
னம் பன்னுபகவாகையாகவே ப்ராப்யவாயத்தான்களில் போகாதபடி
யான இவ்ஊகைய மவருபத்துக்கு அனுபவமாயிருக்கும்.

(அ-வ) இனிமேல் ப்ராபத்தியித்யுடைய த்வைதித்யத்தையரு
விச் சொக்கிரர். (இதுதான்) என்றதொடங்கி.

உ-உ-இதுதான்-சூர்த்தருபப்ராபத்தி என்றும், த்ருப்தருபப்
பத்தி என்றும் இரண்டுபடிபட்டிருக்கும்.

வ்யா- அதாவது இதுதான் ஸ்ரூபபாதித்தப்ராபத்தி உபாயத்
தான். சூர்த்தருபப்ராபத்தி என்றும் சூர்த்தருபை எனவும், த்ருப்
த்த ரூபிரபத்தி என்றும் த்ருப்தருபை எனவும், இரண்டுபடிபட்ட
ருக்கும் இரண்டு வகையாகக்கொண்டிருக்கும்.

(அ-வ) ப்ராபத்தியித்யிஷ்டமும் வைத்துக்கொண்டு ஸந்தா
மூன்னம் சூர்த்தருபப்ராபத்தியை விவரிக்கிரர். (சூர்த்தருபப்
பத்தி சூவது) என்ற தொடங்கி.

உரு. சூர்த்தரூபப் பத்தி யவது-கீர்ஜேறுதுபகவத்தடாகக்
மடியாக ஸரண்தாப்பாணத்தாலும், ஸதாசார்யோபதேசத்தா
லும் யதாஜ்ஞானம் பீர்த்தவாறே பகவதனுபவத்துக்கு விபீ
தமான தேஹைபக்தமும், தேசணம்பக்தமும் தேசிகருடைய
ஹைவகைமும் துண்ஹைமாய்பகவதனுபவத்துக்கே காத்தமாம்
புவிவசுகுணவானதேஹத்தையும், தேசத்தையும், தேசிகரை
யும், ப்ரகர்ப்கைவீவத்தனைவிஞ்சி ஓயமுப்புப்பிரப்பிறப்பி
னிவீயுமாறுசெய்வன்த் துவைங்கடத்தானாகையாவே' திருவே
ங்கடத்தானே! புகலொன்றில்லாவடிபென்' என்றும், "வேங்க
டத்துறைவளர்க்கு கம: என்றும் பூர்ணப் பத்திபண்ணிப் புக
காட்டிப்படுப்பாயே இன்னும் கேடுப்பாயே, இக்கரைபெரி
யினாத்திருந்தேனிவிடைய வகுளாய் திருவாயை நீன்னு
கை கண்டாய், இனி என் போகலோட்டென்' என்ற
ததேஹம் விரைத்தும் பெருகை.

(வ்யா-) அதாவது- சூர்த்தரூபப் பத்தி ஆவது சூர்த்த ரூப
யாபிருக்கும் அத்தப் பத்தியாகிறது. கீர்ஜேறுதுபகவத்தடாகக்
மடியாக "க்ருபாநாப்யபஜாபிதே" என்றும் "ஹ் பச்யேன் மது
ஸூதா: என்றும்," "செற்றேயுருள் செய்வார்" என்றும்; சொல்
லுகையடியே— சூகாதுவடபகீர்ஜேறுதுக கடாகுத்தானே ஜே
றுவாக; ஸரண்தா அப்பாணத்தாலும் ஸதாசார்ய உபதேசத்தாலும்
யதாஜ்ஞானம் பீர்த்தவாறே தேசத்தும் ஆதிலான ஸரண்தாக்களை
ப்படிப்பதனாலும், "தான் கீர்ஜேபதேசம் பண்ணும்போது"
என்ற தொடங்கி ப்ரீவசனஞ்ஞானத்தின் இவந்தாமே அருளிச்
செய்த ஐவான அதுஷ்டா பரிபூர்ணாபிருக்கிற ஸதாசா
ர்யனுடைய மகத்தார்த்த உபதேசத்தாலும் "ஸ்வஸே
ஸோஷி" என்றும் "ஸரண்பன்" என்றும் "பாப்பன்" என்
றும், சொல்லுகிற சூகாதுவட சூகாநாபத்தையும் "அனன்
பார்ஸோஷத்தன்" என்றும், "அனன்பஸாண்ப தன்"
என்றும், "அனன்பபோக்தன்" என்றும் சொல்லுகிற
சேதனருடைய சூகாநாபத்தையும், "சூகப்பதுரத்தானே" என்
றும், "கடிமாமண்பாணபேசின்ன ஸாம்பலுடன்" என்றும்
சொல்லுகிறபடியே சூகாநாபத்தினிருக்குமிருப்பினாலே தா

தும். ஸாய்மஷ்டகமுடையதுபெயர்க்கொண்டிருக்கிற விருப்பமும்
ஆகிற இவை முதலானவை அர்த்தங்களையும் பதாவத்தாக அறி
வதுகூட பதார்த்தங்களுக்கும் பிறந்தவாதே. பாவதனுபவத்துக்கு
விபரீதமான பகவானை அனுபவிப்பதற்கு விருத்தங்களாகிற, தேச
ஸம்பந்தமும் 'அழுக்கு உடம்பு' என்றபடியே தோய்மையிருக்கிற
இந்த தேஹத்தோடே கூடியிருக்கும்படி; தோய்மையுடைய
தீரிகுணம்மகமான இந்த தேஹஸம்பந்தம் வருகைக்கு முன்பு
கர்மனோகமாகிற விவாதிக்கப்படும் தேசத்தோடே கூடியிருக்கிற
விருப்பம், தேசிகருடையவாழ்வானமும் "ஆதித்ய: பாக்ருத:
ப்ரோக்த:" என்றும் 'ஸ்ரீமேவமாதாபிதஸௌ ஞாயந்த:' என்றும்,
பிரதாம் மாதாம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே கர்மபாதத்தாய்,
தன்னுடையதேஹ உத்பாதகாய் பாக்ருதாய்னோகத்தாருக்கு
கொளையாய் இருக்கிற மாதாபிதாக்கள் முதலானவர்களுடைய
வாழ்வாசமும், 'விபரீத' சப்தத்தை தேஹதேச தோரிகவிஷயமாக
முன்றிடத்திலும் அன்வயிக்கக்கூடவது. 'தேசிக'சப்தத்திற்குமாதா
பிதாக்கள்முதலானவர்களைச் சொல்லுகிற 'அடியார்களுடையவாழ்வு
டன்கூடுதென்றவிகாரோ' என்றும் 'குழாங்களைக்கூட
கிளகுமினே" என்றஞ்சொல்லுகிற தேசகிசேஷம்நியாஜ்யமாக
வருமிதே, துண்ணுறமாய்க்கொண்டகூடாதபடியிருக்குமதாய்பகவத்
அனுபவத்துக்கு ஏகாந்தம் சூப்படி பகவானை அனுபவிப்பதற்குதனி
மையாகும்படியாக, விலக்கமான தேஹத்தையும் போக்யமாய்
பாமேஷ்ட ஆதிபஞ்சசத்திப்பான சரீரத்தையும், தேசத்தையும் சித்
ப்பிபூதிகையாகேதோகைய: உத்பாதமாயும் சித்ப்ரகந்தாகிற அந்த
நிபாதிபூதி தேசம்மாதா: 'விவாதி' சப்தத்தைதேஹதேச
தேசிகவிஷயமாக முன்றிடத்திலும் அன்வயிக்கக்கூடவதுப்ராயீக்
தையில் த்வரை விஞ்சி அடைவதற்காகக் கூறிக்கொள்ளும்காணம்இன்
னம் குதாதாதோ" என்றும், "என்னுள் பாணுன்ன இனிவந்து
கூடுவன்" என்றஞ்சொல்லுகிறபடியே த்வரையானது மிகுந்த ஓயும்
முப்பு பிறப்பு இறப்புப் பிணிமீட்பாறு சேய்வான் திருவேங்க
டத்தான் ஆகையாலே, ஓயும் சிக்கிற, முப்பு-ஐயையும், பிறப்பு-
ஐன்மமும், இறப்பு-மரணமும், பிணி-ஜென்மஜாமானாதி
களுக்கு அனுகூலமான வ்யாதி ஆகிகாரனே வரும்புக்கங்கனும்,
அன்றிக்கே-ஓயும்முப்புஎன்றதது ஜீவ்வான்மையை உடைத்தான
முப்புஎன்னவுமாம்; அதாவதாசிக்கை: குணசகமானமுப்புஎன்ற

படி. பிறப்புக்கு விசேஷமாகிறபோது சூரியக்கிரகங்கள் மீண்டும் வந்து; விடியுமாறு செக்கும் பாகாம் செப்பான்-செப்பாமைன் திருவேங்க டத்தானாகையானே திருமேனெழுந்தருளியிருக்கிற கிருஷ்ணன் தான் தனானே, திருமேனெழுந்தருளியிருக்கிற கிருஷ்ணன் என்றது. 'மாய்வாஜ' என்று கண்ணன் அருளிச்செய்தவையானும் "மத்பாச ணேகிலும்புண்ணாள்" என்று திருவேங்கடத்தான் அருளிச் செய்த தானும், இருவரும் உபாயார்த்தப்பாவர்த்தகாராகையானே அருளிச் செய்தவரென்று தாதபரம்பராகக் கூடவது, திருவேங்கடத்தானே புகல் ஒன்று இவ்வாறு அடியென் திருமேனெழுந்தருளியிருக்கிற வ்வாழ் என்று அப்போதனை, உன்னைப்பொழியாகுகாதந்தாம் ஒன் டும் இவ்வாறு அடியென், என்னும் எனவும் வேங்கடத்துறைவா ற்க்கு மை என்றும் பூர்ணப்பத்திபண்ணி திருவேங்கடமகிழிலே நித்யவாகும் பண்ணுவதுவதுக்கு மை அனவும் பூர்ணமான ப்ரபத் திபைப்பண்ணி மை என்றதும்-ப்ரபத்தி என்றதும் ப்ரப யம். பல கீ காட்டுப்படுப்பாயோ? ப்ரபதனத்தைப் பண்ணின அனத்தாரும் பண்ணுவான் சந்தாநிதிகாக்காட்டி அவற்றிலே என்னைத்தன்மைப் பார்க்கிறோமோ? இன்னம் கெடுப்பாயோ? நான் ப்ரபத்தியைப் பண்ணி உன்னைப்பாழ்வித்தபின்னும் என்னை இந்திரிய போகங்களிலே தன்னை ஸரிக்ருப்படி பார்க்கிறோமோ; இக்கவையெழி இளைத்து இருந்தேன இனி அடைபடவருளாய் சிவா விபூதியாகிற அன்னா அமுத்தித்திதுகடப இத்தக்கவையிலே ஏன் அனாதிகாக்கொட்டி ஜென்மாதியாய்ப்பகாக்கித் கவிவுபட்டேன், இப்பொழுது நான் உன்னைப்பாபிக்கைக்குகிருவாய் பண்ணுவாயாக, திரு சூகை கீழ்சூகை கண்டாய் உனக்கு ப்ரீதி விஷயமான பிர ட்டியின் மேனானே அவனாக்கு ப்ரீதியின்பவன் உன்மேனானே காண்புதி. இனி நான் மொகல் ஓட்டென் என்னவெனினமேன்உன்னை நான் உன்னைவிட்டு அகன்று புறம்பே போக விட அம்மநிக்கொ ட்டேன் என்றதேத்தும் வளைத்தும் பெருகை வழியறித்தும் குழ கற்றிக்கொண்டும் பகவத்ப்ரபத்தியைப் பாபிக்குவது.

(அவ.-) இனி-த்ருப்தரூபப்ரபத்தி கருணத்தை அருளிச்செய்தி றார். அதாவது சூர்யார்கள் பண்ணின சூர்த்தரூப ப்ரபத்திகரு ணத்தை அருளிச்செய்த அனத்தாம் காதமுனி பாமுனமுனி முத லானும் பூர்வாசார்பர்கன்பண்ணின த்ருப்தரூபப்ரபத்தியின் கரு

னத்தை அருளிச்செய்கிறார். (தருப்தருபப்ரபத்தியாவது) என்ற தொடர்.

நக. த்ருப்தருபப்ரபத்தியாவது சீரான்தர ப்ராப்தியிலும் ஸர்க்க நரகாணுபவங்களிலும் விசத்தியும் பீதியும் பிறந்து, அதினு டைய கிவ்ருத்திக்கும் -பகவத்ப்ராபத்திக்கு முறுப்பாக வது சார்யோடதேச க்ரமத்தாலே உபாய ஸ்வகாரம்பண்ணி வீபீத ப்ரவ்ருத்தி கிவ்ருத்தாய் வேத விஷிதமான வர்ணாசாமாணு ஸ்டானமும் பகவத்சகலத ஸ்கந்தாயமும் மாணவ வசிக காயிகங்களாலே யுடா ஸ்மணஸ்தித்து ஈஸ்வரன் தேவியாய், நியத்தாவாய் ஸ்வாசியாய் ஸாசியாய் வ்யாபகனாய் தாகனாய், ரகச்யனாய்: டோக்தாவாய், ஸ்வக்ருனாய், ஸர்வசத்தியாய், ஸர்வஸம்பூர்ணனாய், ஸ்வாப்தஸைந்தகம் ஸ்ரீகுக்கி ஐ காரத்தையும், தான் அவனுக்கு-சேஷமாய், நியாய்யமாய், ஸ்வ ம்மாய், சரீரமாய், வ்யாப்யமாய் தாய்மாய் ரகச்யமாய், டோ க்யமாய், ஸ்ரீகுனாய், ஸகத்தனாய், அபூர்ணனாய், ஸாடுகடி ஸ்ரீகுக்கி ஐகாரத்தையும் அவனத்தித்துக்கொண்டு "கண்ட வாய் துன்பம் கண்டதோழியாய் கண்டவன் பற்றவேன்" என்று உபாயத்தில் ஸர்வபாங்கனையும் அவன் பக்கவிலே போகட்டு கீர்ப்பா ஸ்ரீகுக்கி.

(வ்யா-) அதாவது- த்ருப்தருபப்ரபத்தியாவது த்ருப்தருபை யாபிசுக்கும் அந்த ப்ராபத்தி துதித்து. ஸரீரான்தப்ராப்தியிலும் "மாறி மாறிய பகபிறப்பும் பிறந்து" என்விறபடியே க்ருஷ்ட காலத்தொடங்கி அனேக ஜன்மங்களை யெடுத்த முடக்கி இந்த சரீரத்தைப் பெற்று, இஞான, கதபுலையனாய், மேசேவினனமு மொரு ஜன்மம் எடுக்க ஒரு சரீரம் பெறுவதிலும் ஸ்வர்க்க நரக அனுபவங்களிலும் சரீரத்தையெடுத்த புண்யபாபருபகம் களைப் பண்ணி அவற்றக்குப் பகக்கடாகிற ஸ்வர்க்க அனுபவத்திலும், நரக அனுபவத்திலும், விசத்தியும், பீதியும், பிறந்து ஸகாக்கமும் பயமும் ஐவித்த சரீரான்தா ப்ராப்தியும், ஸ்வர்க்காணுபவமும், நரக அனுபவமும், புண்யபாபருபகம் களாகையே இவை மூன்றும் மோகஸிவோதிதவாத்தபாஜ்ஜகங்களாவதைப்பட்டு அவற்றைப் பக்கம்

வித்தியும், பித்தியும், பிறக்கவாயிறே. அதிநுடைய நீவருத்திற்கும்
அந்தபய நிவருத்திற்கும், அத்தக்கே விராந்தாப்பாபி நிவருத்
திற்கும், ஸ்வர்க்கானுபவ நிவருத்திற்கும் வாகானுபவநிவருத்திற்கும்
என்றஞ்சொல்லையுமாம். அந்தவன் தக்கே-அம்முன்று நிவருத்
திகளுடன் பயநிவருத்தியையும் கூட்டி காண்கின் நிவருத்திற்கும்
என்றஞ்சொல்லையுமையும். பாயகர்ந்தை விடுவதக்குப் பயம்
பிறந்துவிட்டாம். புண்பகர்ந்தை பயம் பிறந்து விடுகை கஷ்ட
மன்றோ? என்னின்- புண்பகர்ந்தை நுன்மிறைதவாகையானேன்
மகாநாயுண்ய முமாகவு மாம். "வர்த்தநே மே மஹத் பயம்" என்
பிறபடியே-பயவிஷ்டமான உயவிற கர்ந்தவனிடும் வித்தியும்
பித்தியும் பிறக்கவாயிறே! பகவத் ப்ரஸத்தித்திற்கும் உறுப்பாக ஒரு
பாவவக சுவினபாநபகவத்ராப்தித்தம் அனுருணமாக, விதாசா
ந்ய உபி தசக்ரமததாலே ஐனா அனுஷ்டான பிபூர்ணர்ப், க்யா
த்பாநிகளுக்கன் திக்கே சேதனருடைய நிதத்தினேகன் வைத்தக்
கொண்டு உபதேசிக்கிற ஸதாசர்பதுடைய க்ரமஉபதேசத்
தானே, க்ரமம் என்றது தாபாநி ஸ்வர்க்காமயன் ஐனாந், பிஷ்
பனுக்கு ஐனாந்விஸேஷம் பிறக்க விஸேஷர்த்த உபதேச க்ரமம்
ஆகவுமாகவாயிறே. உபாய ஸ்விகாரம் பண்ணி அனுஷ்டான ப்ர
மாந மந்தாரத்தனத்தின் பூர்வகவ்யப்பாக்கியையான பூர்வகா
பூர்வகமான வித்தோபாயவானம் பண்ணி, விபாத ப்ரவ்ருத்த
நிவ்ருத்தராய் விபாதப்ரவ்ருத்தியாகத் சூவாய்மநித்தமானதேவ
தாந்தாப்பாவன்யமும் அகங்காநிகளானே ப்ரவ்ருத்திக்கிறனாத
காந்தா ப்ரவ்ருத்தியும் ஸந்தாநி விஷயப்பாவன்யமும், ஸ்வஸர்ப
புத்தியர்வ்ருதிறபாகவதாபசாநப்ரவ்ருத்தியுப்புத்திபூர்வக, அபுத்தி
பூர்வக ஸர்ஜகளுயாக் வருகிற உத்தாகருப்பப்ரவ்ருத்தியும் ஆகிற
விவக் முதலான ஸமந்தத்தையும் சேர்ந்துகிறது. இவற்றின்
கின்றும் நிவ்ருத்தராய், விபிபட்டவாநி என்னவுமாம்; வேத
விஹிதமான வர்ணாசிரம அனுஷ்டானமும் "ஸ்ருதிஸ்மிருதிர்மஸ
வாஜ்ஞா" என்கிறபடியே ஸ்ருதிஸ்மிருதிடனானே "இதம் குரு
இதம் மாகார்கீ:" என்ற விதித்தஞ்சொன்ன வித்யாத்மகமான
ஸத்கர்மப்ரவ்ருத்தியும், த்வேதாத்மகமான துஷ்கர்மநிவ்ருத்தியும்
தம்முடைய வர்ணத்துக்கு அனுருணமாகவும் சூஸ்ரமத்துக்கு
அனுருணமாகவும் உத்திக்கொண்டு என்ற அர்த்தமாவதன்றிச்
கே ப்ரஸத்திமனாநி முவர்க்கும் தக்கருடைய வர்ணாநுருணமாக

வும் ப்ரஹ்மசர்பாதி ஆய்வு ஐதருணயாகவும் சித்பலையித்திகருப
கர்மாதி அனுஷ்டானமும் சதுர்த்தவர்ணருக்கு ப்ரஹ்மணுதிமூல
ருக்கும் கச்சுறை முகமான அனுஷ்டானமும் என்றும் சொல்ல
வுமாம். இங்ஙனமன்றக்கே குணத்தாங்குநாதிபான கால்வரும்
அதித்தேசபாயகலணம் பண்ணியிருத்தல் பூர்வணுதிநிவாரணம்
ஜென்மத்தாம்போலே பிறருக்கையாலே "ததச்சுஷ்டம் ஜென்ம"
என்றும் "வர்களுமாம் பஞ்சமச்சுஷ்டமாம் என்றும், "குணத்த
ரும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே முழுநுகர்க்கவாய், கர்மணம்
பத்தத்தாதுண்டான பூர்வவர்க்க பூர்வ ஆய்வுமக்கள் போய் அஞ்
சாம் வர்ணமும் அஞ்சாம் ஆய்வுமும் வரும்படியிருக்கிறவர்க
ளாகையாலே ப்ரஹ்மணுதி மூலருக்கும், "மோகவங்காஹமோர்
த்தம்" என்னும்படியானதுகிற சித்பலையித்திக ரூபமான கர்மா
னுஷ்டானமும், சதுர்த்தவர்ணாவார்க்கு சீழ் சொன்ன மூலமும்
பாகவத கோடியில் அங்கத்தவராகையாலே அவர்களுக்குகண
வித கைங்கரியம் பண்ணிக்கொண்டு அவர்கள் புருஷகாமாக பக
வத் கைங்கரியம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற அனுஷ்டானமும்
என்னவுமாம். ப்ரஹ்மணுதி மூலமும்ஜ்ஞானுதிகாபிருத்துசதுர்த்த
வர்க்கும் ஜ்ஞானுதிகாபிருத்தல் அம்மூலமும் தங்கள் முக்
ருதம்பான ஆதிஜாத்பாதிகைப் பரிஹரித்துக்கொள்ளுமவர்களு
டையாலே "ப்ரபாவாத் பரிஹரி:" என்றும் "விஷ்ணுவாய்பப
தேஷ்டவ்ய:" என்றஞ் சொல்லுகிறபடியே பகவத் ஸம்பந்த ப்ர
பாவாத்சபத்தாலே "தன்மத்தேயம் ததேகாஹ்மம்" என்றும்,
"தொழும்மீர் கொடுபின் கொள்பின்" என்றும் சொல்லுகிறபடி
யே அவர்களும் உபதேசாதிகைப்பண்ணுவாம், அவர்கள் பக்கம்
கின்றம்தாமும்உபதேசாதிகையுப்பரிஹரிக்கவாம். இந்த அர்த்தத்
தை தர்மவ்யாதன் முதலான பக்கவிலே காணவாயிறே! பகவத்
பாகவத கைங்கரியமும் பகவதுடைப கைங்கரியமும், பாகவதர்க
ளுடைப கைங்கரியமும், மான வாகக காமகங்களுலே, மரண
னையும், வாசகத்தாலேயும், உபகத்தாலேயும், அதாவது பகவத்
பாகவதர்கள் பக்கம் அணிஷ்டாதி க்கிவயகை கிவயாதே "பக்
காண்டு" என்று மக்களாகையாலே சிவத்திருக்கை ஸ்வரூபம்
என்றது மானசத்தால் பண்ணும் கைங்கரியம். பகவத்பாகவத
விஷயங்களில் தாங்களுக்கிப்பது போலவே பிறருபயகரிக்க கல்
வார்த்தையும், அவர்களுடைப கையானருணங்களைக் கீர்த்திக
கையும் வாசககைங்கரியம். பகவத்பாகவதர்களுக்கும் ப்ரஹ்மணுதி

னையும், ஸமஸ்த உபசாரங்களையும் பண்ணுகை கர்பககைங்கர்யம்; ஆகிறவிம்முன்றாலேயும், யதாபலமனுஷ்டித்து தங்கள் சக்தி எம் மாத்நீரம் இருக்குமோ வஞ்சனையின்றிக்கே அம்மாத்நீரம் நடத்திக் கொண்டு, ஈச்வரன் ஸ்ரீமந்தராயணன் ஆகிற ஈச்வரன், சேஷியாய் சந்தன குஸும தாம்பூலாதிகளைப்போலே ஸமஸ்தசேதன அசேதனங்களையும் தன்னுடைய இஷ்டவிக்கையோடு அர்ஹமாகப்படைத்துள்ள சேஷியாகவும். நியந்தாவாய் ஸ்வபுத்யதீநமாகசேதன அசேதனங்களுடைய எல்லா வியாபாரங்களும் உண்டாகுத்படியிருக்கும் நியந்தாவாகவும், ஸ்லாடியாய் சேதன அசேதனங்களைத் தனக்கிஷ்டவிக்கையோடு உதிதவஸ்துக்களாகப் படைத்ததெதாரு ஸ்வாமி ஆகவும், சரீரியாய் “யஸ்யாத்மா சரீரம்” என்றபடி தங்களை சரீரமாக உடையனான ஆத்மாவாகவும் வ்யாபகனாய் விஷ்ணுசப்தத்தாலே சொல்லுகிற அந்தர்வயாப்தி பஹிர்வயாப்திகளையுடைய வ்யாபகனாகவும், தாரகனாய் தன்னுடைய ஸ்வரூபணங்கல்பங்களை பொழித்தபோது சேதனசேதனங்களுக்கு ஸத்தாகாஹாதி பிறக்கும் படி நியமேக அவற்றைப்பற்றி நிற்கும் தாரகன் ஆகவும், ரக்ஷகனாய் சேதனசேதனங்களுக்கு அந்தர்வயாப்தியாய்க்கொண்டு பாலனம் பண்ணுகையும் இஷ்ட, அனிஷ்ட, பாப்தி பரிஹாரங்களைப்பண்ணிக் கொடுக்கையும் ஆகிற ரக்ஷணத்தைப்பண்ணும் ரக்ஷகன் ஆகவும், போக்தாவாய் சேதனசேதனங்களுக்கு அந்தர்வயாப்தியிருத்தாலும் சேதனப் போக்தாக்களன்றிக்கே தானே போக்தாவாய் இருக்குமவன் என்றும், தங்களைபனுபவிப்பான் அவனென்றுபிறே இவர்கள் நினைவு; வத்ஸலாநாநுபவமிதே அவனுக்கிருந்துள்ளது. “அஹமந்தம்” என்று இவன் அந்நமாகவும், “அந்நாத:” என்று அவன் போக்தாவாகவுமிதே ஸ்ருதி சொல்லிற்று. அவன் அந்நமானால் இவன் “அந்நாத:” என்று போக்தாவாயிருக்கும்; பதவதனுபவமிதே இவன் பண்ணுமது! ஸ்ரேஷ்டரூபபோக்தருத்வமில்லையே! “ஸ்ரோத்ரியை ஸிக்ஷதத்தோடே ஆகரிக்கும்” என்றிதே இவர் தாமே ஸ்ரீவசனபூஷணத்திலுள்ளிச் செய்தது. பத்ததசையில் சேதனனுடைய போக்தருத்வம் கர்மாநுருணமாயிருக்கும். பத்ததசையோடு முத்ததசையோடு வாசியற ஈஸ்வரனே போக்தருத்வமாயிருக்கும் “லோகவத்து லீலாகைவல்யம்” என்கிறபடியே இந்த விபூதியிலனுபவம் ஈஸ்வரனுக்கு இச்சரப்ரபுக்தமாயும், லீலாப்ரபுக்தமாயிருக்கும் ஆகையாலேபோக்தாவாகவும் ஸர்வஜ்ஞனாய் “யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்” என்றபடி ஸமஸ்தத்

தையும் அறியும் ஸர்வஜ்ஞனாகவும், ஸர்வரக்தியாய் “பராஸ்பர
க்தி:” என்றும் “ஜகத்பாக்ருசிபாவோ யஸ்ஸஸரக்தி:” என்றுஞ்
சொல்லுகிறபடியே அகடிதகடகாஸாமர்த்யாதி விகிதங்களாய்
ஜகத்ப்ருக்ருசிபாவமாயிருந்துள்ள ஸர்வசக்தி ஸர்பன்னன் ஆக
வும், ஸர்வ ஸம்பூர்ணனாக “ஸர்வபூர்ணஸ்ஸ:” என்றபடி ஸ்வ
ரூபாதிகளாலேயும், ஐச்வர்யாதிகளாலேயும் என்றாலும் ஒன்றுங்
குறையில்லாதிருக்கும் அந்த ஸம்பூர்ணனாகவும், அவாப்த ஸமஸ்த
காமனாயிருக்கிற “உக்பத்யந்தே-ப்ராணீயந்தே” என்று பிறக்கவும்
நசிக்கவுமான சேதனமனோரதங்கள் போலன்றிக்கே, ஸ்வஸங்க
ல்பாயக்தப்ராப்தி பொருந்துமந்த ஸமஸ்தமனோரதங்களுடையனா
ரும் அவாப்தஸமஸ்தகாமன் ஆகவும், இருந்துள்ள இவற்றில் ஸோஷி
த்வ-ஸ்வாமித்வ-ரகஷகத்வ- ஸர்வஜ்ஞத்வஸ்ர்வஸக்தித்வங்களாகிற
விவை ப்ராணவத்தில் “தஸ்ப்பாக்ருசி” ஆகிற அகாரத்திலே ப்ராதிபா
திக்கப்பட்டவை. ஸர்வஸம்பூர்ணத்வ-அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வங்
கள் நம: பதத்தில் ப்ராதிபாதிக்கப்பட்டவை, நியந்த்ருத்வ-ஸரீர
த்வ-வ்யாபகத்வ-தாரகத்வ போக்த்ருத்வங்களாகிறவை. சதுர்த்தி
விசிஷ்டமான காராயணபதத்தில் ப்ராதிபாதிக்கப்பட்டவை. ஆகார
த்தையும் ஈச்வரனுடைய விக்ரஹாகளையும், ஆகாரம் ஸ்வரூபம்.
தான் அவனுக்கு மகாவாச்யனாய்சேதனாகிறதான்கீழிற்சொன்ன
ஆகாங்களையுடையனான அகாவாச்யனாகும் ஈச்வரனுக்கு. சேஷ
மாய் சந்தனருஸாமதாம்பூலாதிகளைப்போலே இஷ்டவிரியோகா
ர்ஹமாயிருக்கும் சேஷம் ஆகவும், நியாய்மமாய் ஈச்வரஜ்ஞானத்தின
மான ஸமஸ்த வ்யாபாரங்களுடையனாகிற நியாயம் ஆகவும்,
ஸ்வம்மாய் ஸ்வாமியான ஈச்வரனுக்கு ஸ்வத் ஆகவும், அதாவது
உடைப்பொருளாகவும், சரீரமாய் சரீரியான அவனுக்கு சரீரமாக
வும், வ்யாப்யனாய் வ்யாபகனான அவன் வ்யாபிகைக்கு போக்
யமான பதார்த்தமாகும் வ்யாப்யன் ஆகவும், தார்யமாய் அவனு
டைய ஸ்வரூபஸங்கல்பங்களை யொழித்தபோது தன் ஸத்த்காஹாதி
பிறக்கும்படியிருக்கும் தார்யம் ஆகவும், போக்யமாய் பாசகத்ர
யாதிகளாலே போக்ய பதார்த்தம் ஆகவும், அஜ்ஞஞாய் ஜ்ஞான
திக்யமுண்டாயிருந்ததேயானாலும், ஈச்வரனைப் பற்ற தேஹாத்மா
பிராணியைப் போலேயிருப்பனொருவனாகையால் அஜ்ஞன் ஆகவும்,
அசக்தனாய் எத்தனை ஜ்ஞானிகள் இருந்தாலும் ஸ்வரகஷணத்
தில் சக்தியில்லாதவனாயிடு. ப்ராபன்னனுக்கு ஸ்வரூபவிருத்தமிடு

ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வான்வயம். அதனாலே அசக்தன் ஆகவும், அபூர்ண னாய் கைம்முதலில்லாத நரிதான் ஆகவும், அகஞ்சகம் ஸ்வரூபமி றே இவனுக்கு. ஸாபேக்ஷணாய் அவன் கைபார்த்திருக்கும் அபேக்ஷாஸஹிதன் ஆகவும், இருக்கிற ஆகாரத்தையும் கீழ்ச்சொன்ன விதங்களில் யதார்த்தப்பாகாரத்தாலேயிருக்கிற சேதநன் ஆகிற தன்னுடைய ஆகாரத்தையும், அதாவது ஸ்வரூபத்தையும், அநுஸந்தித்துக்கொண்டு அனுஸந்தானம் பண்ணிக்கொண்டு, "களைவாய் துன்பம் களையாது ஒழிவாய் களைகண்மற்றில்லேன்;" என்று துன்பங்களைவாய்-துக்கங்களைப் போக்குவாய், களையாது ஒழிவாய் போக்காமல் விடுவாயாகில், களைகண்மற்றில்லேன்-கறியேறேறியில்லாதவனாலேன் என்பதாக, அதாவது ரக்ஷகாந்தர கறியில்லேன் என்றபடி; உபாயத்தில் ஸர்வபரங்களையும் அவன் பக்கலிலே போகட்டு வித்தேசபாயபூதனான ஈசுவான் விஷயத்தில் தன்னுடைய ஆக்மாத்மீயங்களின் பாங்குகளையும் வைத்து, நிர்ப்பரணயிருக்கை. பரமில்லாதவனாயிருப்பது. (ந.க)

அவ- இதன் மேல் ஆசார்யாபிமானத்தினுடைய வேஷப்பகாரத்தை அருளிச் செய்கிறார். (ஆசார்யாபிமானமாவது) என்று தொடங்கி.

மூ-சய ஆசார்யாபிமானமாவது இவையொன்றுக்கும் சக்தனன்றிக்கேயிருப்பானொருவனைக் குறித்து, இவனுடைய லீழவையும், இவனைப்பெற்றூல்ச்வானுக்குண்டான ப்ரீதியையும் மனுஸந்தித்து, ஸ்தனந்தய ப்ரஜைக்கு வ்யாதிபுண்டா னுலது தன் குறையாக நினைத்து ஒளஷத ஸேவையைப் பண்ணும் மாதாவைப்போலே இவனுக்காகத் தான் உபாயா னுஷ்டானம் பண்ணி ரக்ஷிக்கவல்ல பரம தயாளுவான மஹாபாகவதனபிமானத்திலேயொதுங்கி "வல்லபரிசு வரு விப்பரேல் அது காண்டும்" என்று சொல்லுகிறபடியே ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் அவனிட்ட வழக்காக்குகை.

40. ஆசார்யலக்ஷணமாவது:— ஸம்ஸத்தின்லக்ஷணத்தைபடையவ ராவர்கள் ஆசாரியான். அதாவது ஸம்ஸான் ப்ரம்மாவுக்கு வேதப்ராதனம் பண்ணும்போது ஹம்ஸரூபமாகவிருந்ததற்கடி ஆசாரியன் சேதனனுக்கு ஜ்ஞானப்ரதானம் பண்ணும்போது ஹம்ஸலக்ஷணத்துடனிருக்க வேணு

வ்யா. அதாவது ஆசார்யாபிமானம் ஆவது-ஆசார்யனுடைய அபிமானம் ஆகிறது, இவையொன்றுக்கும் கர்மபோகாத்யுபாயங்கள் நான்கிலும் ஒன்றுக்குங்கூட, அன்றிக்கே-ஆர்த்தவேஷமாகவும் த்ருப்த வேஷமாகவும் இருந்துள்ள ப்ரபத்தியின் ப்ரகாரமிரண்டிலும் ஒன்றுக்குங்கூட என்னிலுமாம்; ப்ரபத்தியையும் கூட்டிச் சொன்னது- “மஹாவிச்வாஸபூர்வகம்” என்றும்படி அவ்யபிசாரஞ்சியும், மஹாவிச்வாஸமும், “த்யாகஸ்வீகராகித்யங்கம்” என்றபடி வித்தேதோபாயவாணங்கமாகிற த்யாகமும், ஸ்வீகாரமுமாகிற விவையுடையனாயிருக்கிற விருப்பு அரிதானையாலே சொன்னபடி, வித்திர்பவதிவானேதி” என்கிறபடியே- கேவல பகவத்ஸ்வரூபத்தையும் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் பார்த்தால் அவன் ஸ்வரூபமானது-ஸ்வாதந்தர்ய விசிஷ்டமாயும், தன் ஸ்வரூபமானது, தேஷவிசிஷ்டமாயுமிருக்கையாலேபயம் வர்த்திக்கும். அவனுடைய க்ருபாநி குணங்களைப்பார்த்தால் “என்னடியார் அது செய்யச்” என்றபடி இவன்றனக்கெத்தனை தேஷங்களுண்டாயிருந்தாலும் திர்பராயிருக்கைக்கு உடலாகையாலே இந்த பய அபயங்கனிரண்டும் யாவச்சரீரபாதமிருக்கையாலே- “தனம்சய:” என்றும், “கச்சதா” என்றும் “தேஷமற்றறியேன்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீ சத்ருக்ஞஸ்வான் மஹாகவிகள் போலே யிருக்கையே ஸ்வரூபமிதே! சக்தனன்றிக்கே ‘ஜம்மாந்தாஸஹஸ்ரேஷா-” என்றும் “சாந்தோதாதந்த:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இந்தரிய ஜயமுகலான குணங்கள் கர்மாதிகளுக்கு வேண்டுமவைகளாலும் சிகால ஸாத்யங்களாகையாலும், ஸ்வரூபவிருத்தங்களாகையாலும், கர்மாதிகளைச்செய்யச் சக்தனன்றிக்கே யிருக்கை,

மென்றே. ஹம்ஸமானது ஸூத்த வெங்ளை நிறமாகையாலே, இவரும் ஸூத்தஸ்வபாவராயிருப்பர். அதுக்கு கமனஸாதனமான இரண்டு பகுவர்கள் போல் இவருக்கும் கமனஸாதனம் ஜ்ஞானதுஷ்டானங்கள். ஹம்ஸமானது சேற்றில் கால்வையாதே தாமரைமலரிலிருக்குமாப்போல, இவரும் ஸம்ஸார அன்னலில் கால்வையாதே மானஸபத்மத்தில் மனதை செலுத்துவர். அதுபாலும் கீரும் கலந்துவைத்தால் பாலையெடுக்குமாப்போலே, இருவரும் அஸார அல்பஸாரமான சாஸ்த்ரங்களை விட்டு ஸாரதமமான சாஸ்திரத்தை பஜிப்பர்- அதின் ஈடை அழகாய் ஓரேவிதமாயிருக்குமாப்போலே, இவரும் ஸ்ரேஷ்டமான ஆசாரத்தில் ஊன்றி அதில்குறைவுவாராமலிருப்பர். கடலில் அலைகள் மோதினாலும் அதற்குப்பின் வாய்க்க

பாபத்திக்கும் அப்படியே மறை விசுவாசிகளும் அபிரகண
யரிதானவரான சக்தியுடையவனாகியே விருக்கை, இருப்
பான் ஒருவனைக்குறித்து இப்படியிருந்து விருகனைக்குறித்த,
குறித்தம், கருணை, மகிழ்ச்சி, இவனுடைய விழுவையும்
“அநாதியாயவன்” என்றபடி அநாதிகளத்திலின்றும்
மம்மார ஸமுத்தரத்தினே அழைத்து வந்தவழி இச்சேதன
டைய பாவதனாப வந்தவரும், இவனைப்பற்றிய அந்த சேதன
னைத் தம் உபதேசனினானே தீர்த்தி சர்வானுக்குறையுண்ணம்
போலே மறைப்பிக்க அவனிடையிப்பற்றி, சர்வானுக்குண்
டான கீர்த்திகன் தனையத்திக் உகத்து வாய்போலே சர்வானுக்
குண்டாகும், பிரதிமையும் அனைத்தித்து இச்சேதனன் கிஷயப்
மோத்தையும் ஆசார்பவனான அனைத்தானம் பண்ணி,
ஸ்தனத்தய ப்ரானைக்கு வ்யாதி உண்டானால் முடியுண்டாம் கிஷ
யக்கு துர்ப்பமாக கோயுண்டானும், அது தன் குறையாக கிஷை
த்துத் தான் ஒளஷை வேனவனாய் பண்ணும்மாதாவையப்போலே
அந்த துர்ப்பல கோய் தன்னுடைய அபத்யத்தாலே வந்ததன்றோ?
என்று கிஷைத்துத் தாயாரிதே தான் மருத்தன்மையுடைய தானையப்
போலே, இவனுக்காகத்தான் உபாஸனையுடைய பண்ணி,
இந்த சேதனன் கிமித்தமாக ஆசார்பவனான தான் சர்வானுக்
குறித்து பாயுத்யபாய அனுஷ்டானம் பண்ணி வானத்துக்குழுட்
பா. இவனுக்கு அநீதாரியில்லையானே தான் பாயுத்யபண்ணி
என்று கருத்து, கருத்திலுடைய பாயுத்யபண்ணி 1000 பாயுத்யதன்
அபிமானத்திலே கவிப்பதற்கு சர்வானுப்போலே மறைத்தனும்,
அதாவது மந்தரத்தையும் மந்தாரத்தத்தையும், “திருத்திப்பணி
கொள்வான்” என்றபடி ததனுஷ்டானத்தையும் உபதேசித்து

மல் தன் ஆசாரமாயிவ பத்யத்தையே தத காபிருக்கும். இவரும் மம்
வாத்திலிருக்கும்போது தாயத்யாதிகளுக்கு இவையால் மந்த்யாவதா
யாதிகளையே தயாவித்திருப்பர். அது தன் குஞ்சுக்கு வாய்க்கடல்
கிஷ இவாதேடி கொடுக்கும்போலே, இவரும் வந்திக்க வந்திக்க
உபதேசிப்பர். தன் கிஷைய குஞ்சுக்கு பாயுத்யபண்ணி, இவ
ரும் தன் அனுஷ்டானத்தை பரிஷயத்துக்கு நடத்திக்காட்டினர். ஆக
வால் இவர்களை பாயுத்யதன் என்று சொன்னது துந்தேவர் மாயு. இவர்
கருணையுடைய இவரானம் மயவந்ததாய் சந்திர ஆயுத்யிம் சேவந்த
ஆயுத்ய கருணையுடையதாயும், “துணை கிஷை” என்ற அமர்வா

கடையும், கீவ்ருத்தியையும் அதாவது— உபாதேயமான அதஷ்டான பாவ்ருத்தியெல்லாவற்றையும் தயாஜ்யமாகிற், அதஷ்டான கீவ்ருத்தியெல்லாவற்றையும் என்றபடி. அதாவது— ஸரீரத்தேயவுண்டான பாவ்ருத்தியெல்லாவற்றையும் சொன்னபடியான— ~~அவ்விடம்~~ விருத்திக்குத்தகை இவையின்கீழ் ஆசார்யனுடைய சிவமமன்றே என்றதே, இவனுடைய வ்யவஸாயமிருப்பது. (அத்தான் அவற்றையெல்லாம் பன்னிர்த்தான் அவ்வாசார்யனாகிருப்பாதத்தாமிருக்கிற வகுப்பைச் சொன்னபடி.

(அவ.) இந்த ஆசார்யனாகும் ஸ்வதத்தேயபாயின்னப்பகதனத்ருத்தாதமாக அருமச்செய்து— (எம்பெருமான்) என்ற தொடக்கி.

மு.சு. எம்பெருமான் தனித்து கீத்யனித்தப்யானாக கீற்கச்செய்தே ஸகலதேவதாந்யாயியக்கோண்டு ப்ராப்ய னுதிருப்போலே இவ்வாசார்யனாகியும் தனியே உபாயமாக கீற்கச்செய்தேயும் எவ்வாறு உபயங்குக்கும் ஸ்லாகாநாமம் ஸ்வதத்தேயமாயிருக்கும்.

(அவ.) அதாவது— எம்பெருமான் தனித்து - ஸ்வானுவன் - அதிவிதீயமாக, கீத்யனித்தப்யானாக கீற்கச்செய்தே - என்றமொக்க லீர்த்தமான உபேயபூதன் ஆகி கீற்கச்செய்தும், ஸகல தேவதாந்யாயியக்கோண்டு ப்ராப்யன் ஆகிருப்போலே - ஸடந்த தேவதாநகளுக்கும் அத்தபாயியாயிருந்துகொண்டு அவ்விதேவதைகளை வணங்குமார்களுக்கு ஸ்வயபோல உபேயபூதன் ஆகிறதுபோலே, இவ்வாசார்யனாகியும் - இந்த ஆசார்ய அபிமானமாகிற உபாயமும், தனியே உபாயமாக கீற்கச்செய்தேயும் - பாதேயமானதொரு பாகாயாக இருக்கச்செய்தேயும், எவ்வா உபாயங்களுக்கும் ஸ்லாகாநாமம் ஆய் - "குருவந்தனபூர்வம்" என்றபடி. தீர்மானி உபாயத்தையும் எதற்குக்கு மதாபியும், அதாவது அக்காலமும் என்றபடி; ஸ்வதத்தேயமும் ஆகிருக்கும் - ஸ்வயம்வந்தனமுமாயிருக்கும். ப்ராபத்தினான் - கீத்யானின் மூன்றாகும் அக்காலம், ஸ்வதத்தேயமாயிருக்குமாப்போலே இந்த ஆசார்ய அபிமானமும் கீத்யானின் கீற்குக்கும் அக்காலம், ஸ்வதத்தேயமாயிருக்கக்கருக் குறையின்கீழ்.

இப்படி உபாயவ்யஸாயம் ஸ்வததாயிருக்கும்தை அருவிச் செய்தாபிற்று.

பா: "என்று ஸர்வேச்வரனுக்கு அவதாரமானமாகப் பாத்வம் ப்ரதி
 பாதிபா நிற்கச்செய்தேயும், "ஹிஸ்யகர்ப:" என்றும், "கணந்த
 சாஸத்" என்றுஞ்சொல்லுகிற வாக்யங்களாலே தேவதாந்தாங்க
 ளுக்கு "ஐ ஆத்மா" என்னும்படி சரீரசரீரிபாவத்தாலே அர்த்தத்
 தை ப்ரதிபாதிபாதே அவர்களுக்குப் பாத்வம் உண்டு என்று ப்ர
 திபாதிக்கிற ஜ்ஞானமும், ஸமத்வ ப்ரதிபத்தியும் "ஸத்ப்ரஹ்மா"
 இத்யாதி வாக்யத்தாலே ஸஹபடிதனானவன் என்கிற மாத்ரங்
 கொண்டு, ஸாமாநாதிகாண்யத்தாலே அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிபா
 தே ஸமனாகச் சொல்லுகிற ஜ்ஞானமும், க்ஷுத்ரதேவதா விஷயத்
 தில் சக்தியோகப்ரதிபத்தியும் க்ஷுத்ரதேவதைகள் என்று ப்ரஹ்ம
 ருத்ராதிகளைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, ருத்ராம்சபார்வத்யம்சங்
 களுண்டான அல்ப தேவதைகளாகவுமாம். க்ஷுத்ரர் என்றது
 தர்மனும் க்ஷுத்ராரய், அநித்யங்களாய், அஸ்திரங்களாய், அல்
 பங்களான பலன்களைத் தருபவர்கள் என்னுமத்தாலே, இப்படி
 யிருக்கிற க்ஷுத்ரதேவதாவிஷயத்தில் சக்தியுண்டென்று சொல்
 லுகிற ஜ்ஞானமும், "பாஸ்ய சக்தி:" என்று ஸர்வசக்தி ஸம்பந்ந
 னாய், "ப்ராஜாபத்யம்" இத்யாதிப்படியே- ஆர்த்தாதி சதுர்வித
 புருஷர்களுக்கும் தர்மாதி புருஷார்த்த சதுஷ்டயத்தையுங்கொடுக்
 குமிடத்திலும் அவனுக்கு சக்தியில்லை என்று சொல்லுகிற ஜ்ஞா
 நமும், அவதார விஷயத்தில் மாநுஷ்யப்ரதிபத்தியும் "ஸஹதேவை:"
 என்றும், "யஸ்யாம் ஜாத:" என்றும், "ஆதியஞ்சோதி" என்றும்
 சொல்லுகிறபடியே- ஸாக்ஷாத்வைகுண்ட வாஸியான ஸர்வேச்வ
 ரனே "ஸம்பவாமி யுகே யுகே" என்று ஆச்ரித ஈஷணாதித்யார்த்த
 தமாய் வந்து ராமக்ருஷ்ணாதி ரூபேண அவதரித்தான் என்று
 சொல்லாதே, "ஆத்மநம் மாநுஷம் மக்யே" என்றும் "அஹம்
 வோ பாக்தவோ ஜாத:" என்றந்தானே அருளிச்செய்தான் என்கிற
 உக்திமாத்ரங்கொண்டு அந்த ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களில்
 பண்ணுகிற மனுஷ்யத்வஜ்ஞானமும், அர்ச்சாவதாரத்தில் அசக்தி
 யோகப்ரதிபத்தியும் "ந சக்ஷுஷா பச்யதி" என்னும்படியிருக்கிற
 ஸர்வேச்வரன் "பின்னாந் வணங்கஞ்சோதி" என்று பின்புள்
 ளாரான ஆச்ரித அநாச்ரித விபாகமற தத்ஸங்க்ஷணர்த்தமாக
 ஸௌலப்யத்தாலே ஸுவர்ண ஈஜத தம்ர தாரு சிலா ம்ருண்மய
 மானவற்றைத் திருமேனியாகப் பரிக்காவித்து, "ப்ரதிமாஸ்வப்ரா
 புத்தாநாம்" என்கிறபடி ப்ரஹ்மாதி தேவதைகள் தொடங்கி ஸர்
 வர்க்கும் கண்காண நின்று ஸர்வபலன்களையும் கொடுக்கும் என்று

வினையாதே, “ததிச்சய” என்றபடி கேவல ஸ்வாதந்தர்பாதிச
ளின்றிக்கே. யிருக்குமவனைப்போலே இருந்து இச்சேதகருடைய
கண்ணுக்கு விஷயமாய்க் கொண்டு நிற்கையை யிட்டு, இந்த பிம்
பத்தில் சக்தியில்லை என்று சொல்லுகிற ஜ்ஞாகமூர். ஆக, தேவ
தாந்தரபாத்வ ப்ரதிபத்பாதி பஞ்சகம் பாஸ்வரூப விரோதியா
கக்கடவது. (43)

அவ. புருஷார்த்த விரோதியாவதேது? என்ன அத்நையுப
பாதிக்கிறார். — (புருஷார்த்த விரோதியாவது) என்று தொடங்கி.

மூ-சச. புருஷார்த்த விரோதியாவது புருஷார்த்தங்க
ளில் இச்சையும், தானுகந்த பகவத் கைங்கர்யங்களில் இச்
சையும்.

(வ்யா.) புருஷார்த்த விரோதி ஆவது உபாயவிரோதியாகிறது.
புருஷார்த்த அந்தரங்களில் இச்சையும், தாபதரபங்களிலே முழுக்
ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூப-ரூப-குண-விபூதிகளின் அனுபவகைங்கர்
யங்களே மைஸ்தவித புருஷார்த்தங்களாக விருக்கச்செய்தே ஐச்
வர்யாதி கூடாந்தரபங்களில் இச்சை பிறக்குமதும்; தானுகந்த
பகவத்தைங்கர்யங்களில் இச்சையும் ‘அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யமீ’
என்றபடி ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே இனையபெருமாள் கைலவித
கைங்கர்யமும் பண்ணும்போது, ஸ்வேஷ்டகைங்கர்யத்தில் அவ்
யம் வந்ததோ என்று பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமாக அத்நை
யறிந்து ‘க்ரியதாமிதி’ என்று விண்ணப்பம் செய்தாப்போலே
ஸ்வஇஷ்ட பகவத்தைங்கர்யத்தில் இச்சையும், ப்ரபந்தனுக்கு ஸ்வீ
காரத்தில் ஸ்வகதமும் அனுபவத்தில் ஸ்வபோகத்தருத்வமும் கூடா
திதே. ஆக புருஷார்த்த அந்தரங்களிலும், தானுகந்த பகவத்
கைங்கர்யத்திலும் இச்சை புருஷார்த்தவிரோதியாகக்கடவது.

(அவ.) உபாயத்துக்கு விரோதிகளானவற்றை அருளிச்செய்
கிறார் மேல் (உபாயவிரோதியாவது) என்று தொடங்கி.

மூ-சடு உபாயவிரோதியாவது உபாயாந்தர வைல
கூகணயப்ரதிபத்தியும் உபாயலாகவமும் உபேயகௌரவமும்
விரோதியாஹுஸ்யமும்.

45 உபேயகௌரவமாவது. — “ஒழிவில்கூலத்தில்” ஆழ்வார்
அருளிச்செய்தப்ரகாரம் “வழுவில” அடிமைசெய்வதே உபேயகௌரவமா
வது. அதாவது இனையபெருமான் படைவீடேன்றும் காடென்றும் பெருமை

(வ்யா.) அதாவது- உபாயவிரோதி ஆவது - ப்ராபகவிரோதி ஆகிறது; உபாயாந்தர வைலக்ஷணிய ப்ராதிபத்தியும் - ஸ்வயத்-ரூபங்களாய், ஸ்வரூபவிரோதிகளாயுமிருக்கிற கர்மாதிகள் மூன்றுக்கும் விவக்ஷணத்தை ப்ராதிபாதிக்கிற ஜ்ஞானமும்; உபாயலாகவமும் - ப்ராபத்யுபாயத்தில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திபூர்வக மாநஸஜ்ஞாவமித்தனையிறேயுள்ளது என்னும்வருத்வஜ்ஞானம். அதாவது. ஸ்வல்பம் என்கிற ஜ்ஞானமும்; உபேயகௌரவமும் - உபாயாந்தரங்களாலே ஸாதிக்கப்பட்ட பகவத்ப்ராப்தியே அதிகம் என்று சொல்லுமதும்; ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களில் கௌரவஜ்ஞானம் என்று சொல்லும்போது இந்த ப்ரகாணத்துக்குச் சேராதிறே. ஆனாலும் ஒருவேளையிலே ப்ராமாதிமாதவாவது ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களில் கௌரவப்ராதிபத்தி தோற்றமென்று தத்விஷயமாக ஒரு போஜனை சொல்லவுமாம். யத்வா, ஸ்வகதரூபப்ராபததத்தாலே ஸாதிக்கப்பட்ட பகவத்ப்ராப்தியே அதிகம் என்னுமது என்றும் சொல்லவுமாம். இன்னமும் உபாயவிரோதியாவது என்கிற வாக்யத்துக்கு ஒரு போஜனை சொல்லவாவது, கீழ் ப்ராதிபாதித்தப்ராபத்திதத்வைவித்யத்தினுடைய ஸ்வரூபவைலக்ஷணியத்தை தர்சிப்பித்த அநந்தாம் ஆசார்யாபிமாநமாகிற உபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, உபாயம் ஆவது ஆசார்யாபிமானம் என்னும் அதுக்கு விரோதி மேல்சொல்லுகிற வாக்யசதுஷ்டயம் என்றும் தர்சிப்பிக்கிராராகவுமாம். எங்கனே? என்னில், இந்த சாமோபாயத்துக்கு விரோதியாவது- உபாயாந்தரங்களானகர்மாதி ஸாதனசதுஷ்டயத்துக்கும் வைலக்ஷணத்தை உபபாதிக்கிறதும், அவ்வுபாயசதுஷ்டயத்தில் சக்தியில்வாதவனுக்கேயிறே. இது ஸுலபமாக விதிக்கிறது.

சிறுமை பாராதே ஸகல கைங்கர்யங்களையும் புரிந்தாப்போல், திருவாராதனம் திருவவகிடுதல் முதலிய கைங்கர்யங்களில் வாசி தோற்றாதபடி அவைகளில் ருசி பிறக்கவேண்டுவதித்தினையேயாம். ஸ்ரீபாதாழ்வான் படைலீட்டிலே பிரிந்திருந்து செய்தவடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று இனையபெருமானுக்குண்டானதுபோலுமுண்டாகவேணும்.

இந்தைப்பற்றவே ஆழ்வார் 'நிக்கோயில்கீய்த்து' என்றும், "வயலணி யனந்தபுரம் கடைத்தலை கீய்க்கப்பெற்றால் கடுவினைகளையலாமே" என்றும், 'கொடுவினையேனும் பிடிக்க கீயொருகான் கவுதல் வருதல்செய்யாய், உன்றன் திருருவுள்ளமிடர்கெடுத்தோரும் காங்கன் வியக்கவின்புறதும்' என்றருளிச்செய்தார்.

கப்பட்டது என்று நினைத்து இதன் விஷயத்தில் அநாதாநுபலகுத்
வழும், இவ்வுபாயத்தால் ப்ராப்தி பலிக்குமோ பசியாதேதா என்று
சங்கித்து கர்மாதிகள் மூன்றாலேயாதல்பாபத்தியாலேயாதல் பலிக்
கும் என்கிற வழியாய் சொல்லும் உபேயகெளரவமும் என்று
சொல்லுமதும் ஒருபகஷமுண்டிறே. எந்த உபாயமாகவுமார்.
'ஸாஷிபாதமஸாதகம்' என்னும்படி பக்தியுண்டானாலிறே பலிக்கும்
என்று நிர்வாணம். "குருவே பரம் ப்ராஹ்ம" இக்யாதி. இங்ங
னெவ்வாம் யோஜிப்பது, நஞ்ஜியர் "ஈதெவ்வாம் பண்ணவேண்டிற்று
உபாயவிரோதி" பென்று பொதுவாக அருளிச்செய்கையாலே.
விரோதிபாஹுஸ்யமும். சேஷத்ராணி மித்ராணி என்கிற ஸ்ரோ
கத்தில் ப்ராதிபாதித்தபடியே, ப்ராபந்தனுக்குச் சேராதவைபான
விரோதிபஹுஸங்களுர். ஆக உபாயந்தா வைவசஷண்ய ப்ராதிபத்
யாதிசதுஷ்டயமும் உபாயவிரோதியாகக்கடவது.

(அவ.) இனிமேல் ப்ராப்திவிரோதியை அருளிச்செய்கிறார்—
(ப்ராப்திவிரோதியாவது) என்று தொடங்கி.

மு சக. ப்ராப்திவிரோதியாவது- ப்ராரப்த சரீரசம்பந்த
மாய் அனுதாபகுந்யமாய் குருவாய் ஸ்திரமாயிருக்கின்ற பகவ
தபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசாரங்கள்.

(வ்யா) ப்ராப்திவிரோதி ஆவது - பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதி
ஆகிறது; ப்ராரப்தசரீரஸம்பந்தமாய் - ஜன்மஜேஹதுவான ப்ராரப்த
கர்மசரீரத்துடனே ஸம்பந்தித்திருக்கையாய், அனுதாபகுந்யமாய்-
அனுஷ்டானத்தை ஸ்மிப்பது; அதாவது பகவதபசாராதிகளை
புத்திபூர்வமாகப் பண்ணு மவனாகையாலே 'பச்சாத்நாபேநகத்யதி,
என்னும்படியன்றிக்கே, பச்சாத்நாபம் லேசமுமில்லாதேயிருக்கு
மதாய்; குருவாய் 'அவஜாநந்தி மாம் முடா:' என்றபடி முடரான
என்றே சகுகன் என்றறியாதே "தாநஹம் த்விஷத:" என்று க்ரு
ராரப் த்வேஷிக்குமவர்களை அஸூரயோனிகளிலே தள்ளிவிடுவன்
என்று கண்ணன்றானே அருளிச்செய்திருக்கையாலே அதிகமாய்,
ஸ்திரமாயிருக்கிற - பாவதாத்மபாசியாயிருக்கிற; பகவத் அபசார,
பகவான்விஷயத்தில் பண்ணுகிற அபாரதங்களும், பாகவதஅபசார-
அஹங்காசமூலமாகவும் அர்த்தமூலமாகவும் காமமூலமாகவும்
பூவைஷ்ணவர்கள் விஷயத்தில் பண்ணும் அபாரதங்களும்-
அஸஹ்ய அபசாரங்கள்- காணமின்றிக்கே பகவத்விஷயமென்று

தும் பாகவதயிஷயமென்றாளுஞ் செவியானே கேட்கைக்குழுட்
பட னாழிபாதபடியாயிருக்குமிருப்புகள். பகவானுந் தன் விஷ
யத்திலும் தன்னுடைய அடியார்க்கு விஷயத்திலும் அபராதகன்
பண்ணுமவர்களை “கழிபாமி & சுமாமி” என்றுவகையாகப் பாவ
தாபப்பாமி அபராதகன் என்றேயொழிந்தான். துணையாக இத்தகை
களைத்திறை ஸ்திரமாய் இருக்குமென்ற அருவிச்செய்தருவிற்றது.
அனுதாபத்துப்பாதிவிசேஷணதாபமும் பகவதபராதிகிசேஷ்யதா
பத்திலும் அர்வயிக்கக்கூடவது.

—(அல.) பகவதபராத தின்பத்தின் விவரம் அருவிச்செய்த
ருர்— (இவை) என்ற தொடர்க்கி.

மு.சுள. இவை எல்லாவற்றிற்கும் வினோதி என்ற
பேராகக்கூடவது.

(வ்யா.) அதாவது— இவை - இந்த பகவதபராத பாகவத
பராத அனாஹ்யபராதகன் முன்னர், எல்லாவற்றிற்கும் வினோதி
என்ற பேராகக்கூடவது. பகவதபராதத்திலே எனவிதமாயும் பாகவ
தபராதத்திலே எனவிதமாயும் அனாஹ்யபராதத்திலே எனவித
மாயிருக்குமந்த மென்த அபராதகனாகும் வினோதி என்ற
பேராகக்கூடவது.

மு.சுடி. அங்கதோஷம் ஜ்ஞானவினோதியாகக்கூடவது.
ஹ்ருவானதோஷம் ஹ்ருவினோதியாகக்கூடவது. அபிமானம்
மவருவினோதியாகக்கூடவது.

(வ்யா.) கீழ் எல்லாவற்றிற்கும் என்ற சொன்ன வாக்யத்தின்
முதல்பாதிருந்துள்ள முன்னர்சங்களை விவரிக்கிறார் மேல் முன்னர்
வாக்யங்கனாம் அதாவது— அங்கதோஷம் ஜ்ஞானவினோதியாகக்
கூடவது தாங்கபகூணதோஷமும் துஷ்பாதிக்காஹாங்கபகூண
தோஷமும் ப்ரபந்தனுடைய ஜ்ஞானத்தக்கு வினோதியாகக்கூடவது
என்கை. இவற்றின் தாங்கவது எது? என்னின் பகவத்ப்ரபராத
கன்றக்கே இருக்கிற ப்ராக்ருதருடைய அங்கம் என்கை. துஷ்பா
திக்காஹ அங்கமாவது எது? என்னின், அபிசந்த-பநித-சண்டாஸ-
யிதேசச்சாநிகன்முலமாக தன்முலநித்யுபேணவந்த அங்கம் என்கை.
யதவா “ஜாத்யாச்சய சிபித்தா துஷ்டாத்ஸாத் வயகத்தி:” என்ற
பகவத்க்ருதிக்குக்கே அங்கம் என்றமாம். அன்றிக்கே ப்ரபந்த

ஸோதந்தை மேலிடென்கொண்டு ஸாதஞ்சந்திஷ்டை உபகடந்திக்
 கொண்டு போதெவருடைய அங்கம் என்னுமாம். அன்றிகே
 பாபந்தர் அன்றிருத்தும் ஐசுவர்யாத் தயமாக சந்திபூதநிச்சிவகவி
 பன் னுமவர்களுடைய அங்கம் என்னும் சொல்லுமாம். பதீஸா-
 தாம்- பாபந்தர்- அன்றிருத்தும் ஐசுவர்யாத் தயாத் தயாக் குண்டே
 என்ற அறங்காரநிலைகே "மத்பந்தம், சோதநிபோ சித்தம்"
 என்னும், 'சித்தம் குண்டி' என்னும் சொத்துறையடியே பாகவத
 தயாகம் பன் னுமவருடைய அங்கம் என்னுஞ்சொல்லுமாயும்.
 ஸ்வேஷ்டாங்கம், பரோஷ்டாங்கம், சித்திதாங்கம், தாபாதி-பிரேச-
 டா கமங்காரங்கம், சாத்தபங்கம், தேவதாத்தாபாங்கம், முதலான
 உருபுச்சங்கமாம். இவையெல்லாம் ஐயானவிரோதி என்று
 சொன்னுடையதெயமாக அங்கம் மத்தெதுவெனினி, சீழ்ச்சொன்
 னவையெனவதற்குப் ப்ரதிசொல்லாய், அபிஜாத்பன்னகா
 ரநிலைநிச்சிகே ஐயானுதாத்தாபாபிபூர்ணாய் "கொந்தி வ்யப
 தெஷ்டவ்ய:" என்றபடி, பாபெவந்திகளாகிருத்தி பாகவதர்களு
 டைய அங்கம் 'தருகலோ' என்னுமாய், உபதேயம்- என்னக,
 ஸாபாகவிரிதே! இன்னமும், அந்தோஷம் என்றிவ் வாய்தற்கு
 'அங்கம் பந்தமேதி' என்னும், 'உன்னுஞ்சோத' என்னும் சொன்
 துறையடியே பாபந்தருக்கு சிவபுதியே தாசாதிருபமாக அங்க
 மாகவானே, தத்பந்திரித்தவிஷயங்க்கென்களாம் தாங்க்கள்.
 சூலகயானே, அகவ கிரோதியென்ற சொத்துவதரு போதமு
 முண்டு. பகவத்பகவத்பந்திரித்தவிஷய தயாகுப் அங்க போத
 னத்தானே ஸோதத்தியே கோபிததருக, மனாபயதற்கு அபத்
 பாதிரானே தாதக்காரனான தேவாபுத்தாய், "ஸ்விபாதாதி
 கள் பித்த, மாணப்பந்தம் ஸத்து கிரோதிக்குவப்போனே ஓஅது
 கமுமுடித்த இவனுடைய வ்யாபமும், கித்ததேயோமித்திரா
 விரே. சூலகயானே, அகவாமுடிபுணப்போனே தப் சூதம்
 த்வாகுபம் கிபாதபடி ஸத்திக்கை இங்கே பித்தியுறங்காதினி
 தாருகடைய வ்ருத்தாதந்தை ம்மிப்பது. அஹவானதோஷம்
 பாகவிரோதியாகக்கவது சீழ் 'அந்தோஷம்' என்றிவ் வாய்த்
 திம் சொன்ன அநிகாசிரோடே உடகத்தித்திர தேஷம் பகவ
 ததயகவாங்க்பருப, அப்பதேவததற்கு- கிரோதியாமிரே
 அபிமானம் ஸ்வரூபிரோதியாகக்கவது அபிமானம் அஹங்கா-

மமகாசுபாங்கமாநகரமே அந்த அழைக்காமகாங்கமாங்கம்
 'தீவபகாந்துபகேம் ம்ருங்க' என்றபடி பகவத்சேஷதீவபாதம்
 தீர்ப்புபவான. ம்ருபந்தக்கு கிரோதியாமிதே. அந்தோஷம்
 என்னை வாக்யம் பாணவகிணைமகவும், அபிமாம்கன்கிற வாக்
 யம் கம.பதவிவாணமகவும், ஹைவாணதோஷம் என்னை வாக்
 யம் சதாத்தீயிஷ்டபவ காரபணபதவிவாணமகவும் போஜித்
 துச் சொன்னையிதே. அபிமாம்கன்கிற வார்த்தை 'அந்தோஷம்
 ஹைவாணதோஷம்' என்னை வாக்யங்களுக்கு - விவே அங்கங்க்க
கடவது.

(அங்) அந்தாம் அந்தப்பஞ்சகஜ்ஞானம்முன்னாக முடிசுநா
 வானவன் மய்யாத்தித் வந்திக்குத்தன்னையும் அநவந்திக்க
 வேண்டியவற்றை அநித்தருணிசுர்-(இப்படி)என்று சொல்லி.

மு சக: இப்படி அந்தப்பஞ்சகஜ்ஞானம் பிறந்து முடி
 கடிவாய் மய்யாத்திலே வந்திக்குத்தன்னைக்கு மொகா
 னித்தியனவும் மய்யாணம் கெட்டதாது காலகேஷம் பன்
 னும் கிராமம் வஞ்சகாசுபாங்கமகவும், மவஞ்ஞவந்தா
 யுபமாக்கவும், அககாச்சதனங்களை மய்யாத்தித்த "யத்க
 புருஷோ பவதி தத்காந்தம்யதேவநா:"என்கிறபடியே மய்ய
 பதாந்ததங்கனையும் பகவத்சேஷதீயிலே கிவேதித்து யதாபவம்
 பாகவதிக்ரித்தகாரமும் பன்னை, தேஹதாணமாந்தந்த
 யம் ப்ரணாதாதிபத்திபோடே ஜீவிக்னையும், வகுத்தியம்
 தீவஜ்ஞானம் பிறப்பித்த ஆசார்யன் மன்னிதிவிலே கித்
 காரத்தோடே அவனுக்கிடையாக வந்தித்தனையும், மய்யாச்ச
 மன்னிதிவிலே தன்னுடைய கீசத்வத்தையனும்க் திக்னையும்
 ஆசார்யன் மன்னிதிவிலே தன்னுடைய அஜ்ஞாநையையு
 ம்க் திக்னையும், பூரிவெண்ணவமன்னிதிவிலே தன்னுடைய
 பாரதந்தியத்தை யனும்க் திக்னையும், மய்யாக்கள் முன்னக
 தன்னுடைய மய்யாங்குத்தையனும்க் திக்னையும், ப்ராப்த
 தில் தவனையும் ப்ராபத்தித் அந்வணியமும் கிரோதியி
 யமும் தேஹத்தில குசியம் சூர்த்தியும் ம்ருபத்தியுணர்

11

க்ரி யா வி சே ஸ்கந்தம் பன்னுநிற சாக்ஷிஞ்சக உச்
 மான்ட நிக கார்ப்பாண அபாதிண்டதி பதார்த்தநிகை நாயுத்
 ராதிகளுடைய போஷணுத்தவாக பரிசுத்தித் த இ—தத் தன்
 ஸ்வரூபத்துக்குச்சேரந வர்பங்கைப்பவணி அஸம்சரதம்
 கை ஸம்பாதிபாதே, தனக்கு யோக்யமான வந்தவன்களே பரி
 சத்தவான உபாதாங்குத்தியகே அபாதிக்கை ஸம்பாதித்து,
 “யதங்க: ப்ருஷோ பவதி ததம்: ததம் தேவதா:” என்கிறபடியே
 ப்ருஷணவன் எந்த ததம் ததம் அம்மே உபாதிக்குகே
 அவனுடைய இஷ்டதேவதையும் அந்த அம்மே உபாதி
 ஞர்கள் என்று சாந்திங் சொத்துநிற பங்காயாக வகை பதார்த்த
 தங்கையும்கவதவிஷயத்தினே கிணைத்தது தான் நிலையாக து
 ளுத்தவமந்தவம்துக்கையும்க “அந்தம் ப்ருஷோ வந்தம்” என்
 தம், “யோமே பத்தம் பாய்ச்சி” என்றது சொத்துநிறபடியே
 பரிசுத்தபத்தியேயே பதார்த்தவகை ஸம்பாதிப்பவணி,
 யதாபலம் பாகவத சிஞ்சித்தவாயும் பவணி “யதம் ததம்”
 என்றும்படி பகவதவிஷயத்தினே கிணைப்பதவதார்த்தத்தை
 தன் ஸ்வரூப சக்திக்குத்தக்கதாக அமைக்கின்றும்படி பாகவத
 விஷயத்தினேயும் ஸம்பாதித்து, தேவதாநாமாதார்த்தமும் ப்ரு
 ஷாதார்த்தபத்தியேயே ஸ்விக்கையும், “ததம் ப்ருஷோ வந்தம்”
 போதின” என்றும், “ப்ருஷோ வந்தம் ப்ருஷி” என்றும் சொன்
 கிறபடியே பகவததார்த்தவகையுடைய பரிசத்தினே என்ற
 பாதிபத்தியேயே தன்னுடைய திக்கைக்குத் தன்னாதமே
 புலித்து ஸ்விக்கையும், வகுத்தியும் தன்னுடைய பிறப்பித்த துசா
 யன் ஸன்னிதியில் துசார்பன் சித்பவன்வசியான வந்தி விஷி
 கரித்து வகிப்பதற்காகத் தன்னுடைய பாமக்குறையாகே அகே
 மாக பாய ஸப்பட்டு, நதிதவமருவகையே “அநிபாதன அநி
 வித்த அததா” என்வதபடியே தனக்கு வகைத்தக்கவையும் உப
 தேசித்த இப்படி வகுத்தவம்தே ததம் ப்ருஷாதிகன் பிறக்கச்
 செய்த ஸய துசார்பன் வகித்தினே சிஞ்சித்தவாத்நேயே “சீனம்
 வன விஜ்ஞாதம்” என்றும், தன் ஸ்வரூப துதிபாதியவன்களின்
 ம் அத்தனைக்கு ஸம்பாதித்து ஸம்பாதுவானின்பு, இவன் தனக்
 கென்னும்தான் நிகையவையேயும் அத்தனைக்கு ப்ருஷவன்
 பதார்த்தத்தைக்கொண்டே தான் ஸ்விக்காவருவையேயும் அவ
 னுக்கு சேஷமான பதார்த்தத்தைக்கொண்டே அவன் நிருமணி

பைப் போஷிக்கிறதே கர்த்தவ்யம் என நினைத்து 'காவிஞ்சித்ருர்
 வித' என்றபடி தன்சக்திக்குத்தகம் அளவும் அவனுக்குபகரிக்கிறபு
 மான கைகவிப்பத்தானே; அவனுக்கு அபிமானமாக வர்த்திக்கை
 யும் சூசார்பன் தன் க்ருணத்துக்கு வர்த்தபோது தன்னுடைய
 பெருமைபெயர்வை அவன் முன்னே சொல்லிக்கொண்டு அந்
 துக்குத்தனிகைக்குமுற்படக் கேடுக்கைக்கு அநிராபிந்திதபடி
 பண்பாக்கொண்டிருக்கை அவனுக்கு அன்பு உலகமாகையாலும்
 அவ்வாறியாத்ததுக்கு சோதபடி வருகையாலும் அப்படியிருக்கை
 பன்றிக்கே தன்னுடைய சூத்யசூத்யம்மக்களிடமும் அவனான
 மாகையாலே வஞ்சனைபின்பாடும் அவனுக்கு உதப்பாய்வு வர்த்
 திக்கையும், கர்வமன் னன்னிதீயிலே தன்னுடைய சேதவந்தை
 அநுணந்திக்கையும் சூசார்பன் காட்டத்தான் கர்வமன் கண்ட
 ரித்தவருகையாலே சர்வாதுடைய ன்னிதாத்தின் 'பொருளபிவாத
 என்னிப் பொருளாகி என் தம்' சேனென் கிறபொன் தயிலேன்
 என் தம் 'அயா தவனாப்பாதும்' என் தம் 'அயம்பாத:கூதா:தா'
 என் தருவொன் தருவபுபே தன்னுடைய தேஷபூபந்தவாதி
 கனை முன்னே வைத்தன்கொண்டு, இந்த வசார்பன் முகத்தானே
 சித்தப்பயன்பியான கன்னை சித்தப்பிழித்த அந்நனுப்படி பன்னு
 வதே' என் து தன்னுடைய சேத்தன்மைகளை அநுணந்தானம்
 பன்னுதவது; சூசார்பன் னன்னிதீயில் தன்னுடைய அந்நுணை
 யை அநுணந்திக்கையும், சூசார்பனுடைய சர்வான உபகரித்தவ
 ருடையாலே அந்நுணாவதுக்கு அநிபாத அர்த்தங்களைத் தம்
 உபதேசாதிகளாலே அநியும்படி பன்னினவனுப் அவன் க்ருண
 யாலேதான் என்னைத்தையும் அறிந்திருத்த தம் தனக்கு ஒன்
 தந்தெரியாதவனைப் போலேயிருத்த தன்னுடைய அநுண்காத
 தானே இஞ்ஞாத்தருத்தவதமுன் னிடமான் பின்னையும் அவன் னன்னி
 தியில் விசேஷ அர்த்தங்களைப் பெறும்படி தன்னுடைய அந்நு
 னத்தை அநுணந்தானம் பன்னுதவதும், சூசார்பன் முன்னே தன்
 ன்னாந்நுதன்ம முன்னிட்டான் க்ருணபுணர்வதும்என்ற கருத்து.
 பூரிவைஷ்ணவர்கள் ன்னிதீயில் தன்னுடையபாதத்தீயத்தைஅந்
 னந்திக்கையும் பூரிவைஷ்ணவர்கள் சூரிஞர்கள்- மக்யமபதத்தின்
 ப்-திபாதித்த அர்த்தங்களைபயனுபவர்களாயிருக்குமவர்கள்.
 என்னனென்னித்; தம்முடைய சூத்ய- சூத்யம்மக்களிடமும்
 அநுபம்மத்தவர்களிடத்திலே அநுபயின்பதும் பகவதநிர்மாணம்

வாரணமங்கலம்' என்றபடி விஷ்ணுபோதமானதபாலே அநா
தானமான. அப்போதே தந்தாயகதவம் எச்சவாரணம், தந்திஷ
டான அசேஷதந்தாயும் தந்தாயபவத்தாயும் இவர்களைச் சார்ந்தும்
தந்தையின் உத்தராகதவயத்தபடி சூக, உத்தேசப்பதவ-உபகாரத்வ
உத்தராகதவயக்கள் மூன்றாம் அவனுக்கேயுட்பது என். அசேஷி
தந்தியுட்பத்தி-கேளாவதும், கருதஜ்ஞதையும் உத்தராகதவயத்
பத்தியுடையவாம் தந்தியுட்பத்திலே அனுணந்திகையுள், என்ற
சொல்லடியாம். அன்றிக்கே உத்தேசப்பவிஷயத்திற் கேளாவ்தவ
வாய்ப்பத்துக்கு இன்னமொரு போஷணையுமுண்டு. அதாவது—
'வேதம் எச்சவாரணம்' என்கிறபடியே 'என். உத்தேசப்பதவ',
பாகவதர்கள் உபகாரகர்கள்ச் சொல்லுமது; அதனைச் சொல்ல
டியாம். அன்றிக்கே நவக்கு எச்சவாயிஷயம் உத்தேசப்பமோ
பாகவதவிஷயம் உத்தேசப்பமோ சூசார்பவிஷயம் உத்தேசப்பமோ
என்ற சொல்லி இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு 'தேவுமற்
றறிபேய்' என்னும்படி சூசார்பவிஷயம் உத்தேசப்பமாய் அந்த
சூசார்பதவம் 'சூசார்பதவம்' என்ற தனிப்பெயராகு பதம், அது
உன்னது எம்பெருமானார்க்கே' என்ற அருளிச்செய்தகையாலே—
எம்பெருமானார் பச்சவிலையாய் 'கச்சதா' என்கிறபடியே பூரீ
தாழ்வானுமிற உத்தேசப்பத்துக்கு 'சித்பசத்தருக்க' என்ற நாயகத்தி
விரோதி என்றிருந்த பூசத்தருக்காழ்வானைப்போலே இங்கும் பக
வத்தியுடைய விரோதி என்ற எம்பெருமானார்பச்சவிலே கேளா
தாதிபத்தியும், உபகாரவிஷயத்தில் கருதஜ்ஞதத்துவ உத்தேசப்ப
விஷயம் எம்பெருமானாயுடைய பரிச்சேதித்தயின்பு 'பூசவார்த
கருணா பரிஞமதத்தாம்' என்றும் 'காரதிகாநருகேசபூசதவ
யுடையம்' என்றஞ்சொல்லுமிறபடியே உத்தேசப்பவிஷயத்தைப்ப
கரிக்கும்வாறு உத்தாழ்வர்கள் திருக்குருகைப்பிள்ளைத் திருமயி
பாழ்வானை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை முதலானவர்களையென்
றே காம் இந்த உத்தேசப்பத்தை எபித்தது என்ற உபகார
கரான அவர்கள் விஷயத்தில் கருதஜ்ஞதாறுண்டானமும் உபக
பாபிருக்கை. பதவா உத்தேசப்பவிஷயத்தில் கேளாவதும் உப்
பாவிஷயத்தில் கருதஜ்ஞதவம் என்ற சொன்னது உபகாரப்பகத்த
கேளாவத்தாலே எச்சவ வாய்ப்பத்தில் இவர்கடைய பூசவார்த
னத்தில் சூசார்பதா புகலித்த எச்சவாரி யிலும் உபகாரம்
என்றும் அருளிச்செய்தகையாலே சூசார்பதே உத்தேசப்ப விஷய

யானபின்பு ஆசார்பனை யுபகரித்த ஈசுவான் மிகவும் உபகாரகனா
 னகயினாலே ததவிஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதான ஈந்தானமுடைபாரபி
 ருக்கை என்றஞ்சொல்லவய்யம். பத்வா—உத்தேச்ய விஷயம்
 ஆசார்பனானபோது "கண்ணிக்ஷம் வேண்டியப்போலே" என்று
 ஆசார்பனைச் சேர்த்துவைத்த மஹாபாகவதனா உபகாரகர் என்ற
 சொல்லி ததவிஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதான ஈந்தானம் பண்ணிக்
 கொண்டிருக்கை என்றஞ்சொல்லவய்யம். பத்வா உத்தேச்ய
 விஷயம் என்ற எம்பெருமானுரைச்சொல்லி, உபகார விஷயம்
 என்ற அந்த உத்தேச்யத்தை உபகரித்த ஆசார்பனை உபகாரகனா
 ன்ச்சொல்லி ததவிஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதான ஈந்தானமுடையவனா
 வீருக்கையும் என்னினும்சேரும். உத்தாபாதிபத்தி ஆவது
 கீழ்ப்பாண்டதமான் பர்வத்யமும் உத்தேச்யமானபோது ஈம்பா
 ராதாரக ப்ரதிபத்தி மூன்று விஷயத்திலும் உடையவிரிசுக்கு
 மிருப்பைச் சொல்லுதல், ஆன்றிக்கே மூன்று விஷயத்திலும்
 வைத்துக்கொண்டு தனக்கு அந்த விஷயம் உத்தேச்யமோ அந்
 தையே உத்தாரகம் என்ற சொல்லிற்றுதல். பத்வா எம்
 பெருமானார் உத்தேச்யர் என்றிருக்கும் அர்த்தத்தை உபகரித்த
 ஆசார்ப விஷயமே உத்தாரகம் என்ற கிண்கிறதாம் ஆசார்பனி
 டத்தில் உபகாரகத்வமெழியுழிப உத்தாரகத்வம் சொல்லுப்படி
 என்னினே? என்னின்பாதம் பர்வதான பகவதவிஷயத்தை யுபகரித்
 தும், சாயர்வமான எம்பெருமானா சாயசேஷி என்னுயர்த்
 தத்தை உபதேசித்தும் உபகரிக்கும்வனாகையாலே, ததநினான
 உபகாரத்வமெழுச்சது. தாஷாதுத்தாரகத்வம் எம்பெருமா
 னுக்கேயுண்டாகையாலே "குரோர்தயாம்ஸாதா" என்றபடி
 எம்பெருமானுடையவும் எம்பெருமானுருடையவும் உபகர்தமான
 உத்தாரகத்வம் ஆசார்பவிஷயத்தின்பகரித்தசொல்லுவனாகுக்கு.
 அங்ஙனமன்றிக்கே உத்தேச்ய விஷயத்தில் கேனாவமுல் என்ற
 தொடங்கி மூன்று வாக்யத்தாலும் எம்பெருமான் உத்தேச்யர்
 என்நிற கேனாவ ப்ரதிபத்தியும், ததவிஷயத்தில் உபகாரத்வ
 மடியாகவருகிற க்ருதஜ்ஞதானஈந்தானமும் ததவிஷயமே உத்
 தாரகம் என்நிற ப்ரதிபத்ய தவர்த்தனமும் சொன்னதென்ற இவ்
 வாக்யங்களுக்குப் பொருளாகடியாம். ஆக உத்தேச்யத்தல்-உபகா
 ரத்வ-உத்தாரகத்வங்கள் மூன்றும் ப்ரதமசோபியான எம்பெருமா
 னுக்கு உண்டாயப்போலே சாயசோபியான எம்பெருமானுக்கு

கும் உண்டாயிருக்கிறபடி அநுவர்த்திக்கையும வேணும். வர்ணச்
சமாத்ருபமாகவும் என்பது முக்கதாக கருதினான். --த்யேக "ஹம்
ஸாரிகன் முன்னித் தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தியை பஜனத்திக்கை
யும்" என்பதிலுள்ளவை பனுவர்த்திக்கையுமேவென்றுவு முக்யமாகப்
போலே 'பாப்யத்தித் தயகாயும்' என்று தொடங்கி விஷயவந்
தோடு 'உத்தராக ப்ரதிபத்தியும்' என்பதிலுள்ளவையும் அநுவர்த்திக்
கையும் அவச்யபேஷத்தம் அப்போதுதான் அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞா
கோக்யமுன்னாக முமுக்ஷு வானவன் ஸம்ஸாரம் மேனிடாதபடி
ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்தித்துப்பண்ணுப் கானசேஷம் காமமாவது.

(அவ.) இனிமேல் இவ்வர்த்தபஞ்சகத்திற் ஜ்ஞாசமும் தத்து
குணமாக அதுஷ்டாங்கமுமுண்டாய் அவற்றை எக்டு வாயும்கத்
முமுக்ஷு ஈச்வரனுக்கு மாவாவிசேஷியின்னதென்று அருவிச்
செய்யா சிந்திக்காண்டு ப்ரபத்தியித சிவரித்தருவிஞர். (இப்
படி) என்று தொடங்கி.

மு.சக இப்படி ஜ்ஞாநநுஷ்டானங்களோடே கூடி
வர்த்திக்குமவன் ஈச்வரனுக்குப் பிராட்டியமாரிலும் சித்யமுத்த
ரிலும் அத்யந்த பரிதவிஷயமாகக்கூடவன்.

அர்த்தபஞ்சகம் ஸம்பூர்ணம்.

பின்னிலேவாசாய்ஸ் திருவடிகளே ஸாரணம்.

(வ்யா. அநாவது - இப்படி ஜ்ஞாநநுஷ்டானங்களோடே
கூடி வர்த்திக்குமவன். அநாவது:- இப்படி என்று விர்ஜாகளோக
கட்டாயத்தலே, ஸம்ஸாரியான சேதனைன் என்று தொடங்கி, "இப்
படி அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாசம் சிறந்து" என்று வாக்யத்தன்வும்-
இந்த சேதனுக்கு அர்த்தபஞ்சகத்தையும் தத்திஷபத்திற் ஜ்ஞாந
மும் உண்டாகவேண்டும் என்று ஜ்ஞானத்தையும், வர்ணசூச்யம்
அநுபூதிகவும் என்று தொடங்கி உத்தராகப்ரதிபத்தியும் அநுவர்த்
திக்கையும் என்கிற வாக்யமறதியாக இந்த சேதனுக்கு உடர்பு
இருக்குமனவும் அந்த ஜ்ஞாநவருபமாக கடக்குகைக்கு வேண்
டிய ப்ரபத்திசர்வரூபமான அதுஷ்டாங்கத்தையுத் திருவுன்னத்
திலே வைத்துக்கொண்டு இப்படி ஜ்ஞாந நுஷ்டானங்களோடே
வர்த்திக்குமவன் என்கிறார். ஈச்வரனுக்கு சீழிற்செய்வ ஜ்ஞா
சம் அதுஷ்டாசம் ஆகிற இவற்றோடே ப்ரவர்த்திக்குமவன் ஈஸ்

39	2	அனுபவநுபமாண	அனுபவநுபமாண
40	81	பொருட்டுமாப்போலே	பொருட்டுமாப்போலே
"	32	ஸுஷ்மங்காடி	ஸுஷ்மங்காடி
41	26	காஸ்பர்சம்	காஸ்பர்சமும்
"	35	சீலாவிபூதிகளுக்கும்	சீலாவிபூதிகளுக்கும்
42	23	கைதொழ	கைகளாலே தொழ
"	26	பிரவா	பிரவா
43	8	நித்யாநுபவங்கள்	நித்யாநுபவங்கள்
"	17	என்றபடி	என்றபடி
"	15	தேசத்துக்கு	தேசத்துக்கு
"	29	பாதிதவாரா	பாதிதவாரா
46	12	ஓரிடத்தில்	ஓரிடத்தில் தங்கி
"	32	ஒய்வவாரு	ஒய்வவாரு
47	18	தர்மபூதங்களுக்கான	தர்மபூதங்களுக்கான
51	26	ஜன்மபாண	ஜன்மபாண
52	2	ஜன்ப	ஜன்பாண
53	29	ஊதன	ஊதன
54	29	ஊமிப்பிக்கையும	ஊமிப்பிக்கையும, ஊதப மாண ஈச்வர ஈச்வரா நுபவத்துல் ப்ரீதியை விகாஸமாருப்படி ப்ரீ ணமிப்பிக்கையும.
"	30	மிக்கையும	மிப்பிக்கையும
55	.	சித்திப்பேயுமையும	சித்திப்பேயுமையும

61	17	குழாய்களையடியிருடன்	குழாய்களையடியிருடன்
"	24	தேசஸ்தலையும்	தேசஸ்தலையும்
62	8	திருமேலே	திருமேலே
64	9	காசணபுண்பமுமகவு மரம்	காசணமானது புண்பமா கவுமாம், ஜன்மகாசண மானது பாபமாகவு என்னும் [மாம்
"	33	சந்து	சந்து
65	35	பாகவதர்களுக்கும்	பாகவதர்களுக்கு
66	5	பேரலே	பேரலே
67	26	விபாபிகைகக்கு	விபாபிகைகக்கு
68	2	தரிதரன் ஆகவும்	தரிதரன் ஆகும் அபூர் என் ஆகவும்
68	5	பதார்த்த பாகாத்தாலே	பதார்த்தபாகாத்தாலே
69	15	செய்யர்	செய்யர்
"	19	மதுரகலிகள்	புதிமதுரகலிகள்
"	81	இருவரும்	இவரும்
70	4	கருதல்	கருதல்
"	7	அந்த	இந்த
"	20	பாபத்யபாய	பாபத்யபாய
71	8	புடை	புடை
"	11	தேவரி	தேவரி
72	14	குமிறப்பேரலே	குமிறப்பேரலே
"	25	பாகாமாக	பாபகமாக
"	27	சுமரம்	சுமரம்